

404.2

814.80

Y.3

การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กไทยกลาง
เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งที่มีอายุในช่วง 7 - 9 ปี

ปริชญานีพันธ์

นาง

ชนันพร โอภาสพันธ์

- 5 เม.ย. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ

กันยายน 2536

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

188121

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(ผศ.ดร.ปรีชา ธรรมมา)

.....กรรมการ

(ผศ.ประมต คำจิม)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(ผศ.ดร.ปรีชา ธรรมมา)

.....กรรมการ

(ผศ.ประมต คำจิม)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ.มยุรี กุลแพทย์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 14 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ธรรมา ประธานที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ประเด เต้าฉิม กรรมการที่ปรึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์มยุรี กุลแพทย์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้สละเวลาอย่างมากในการให้ความรู้ คำแนะนำ และตลอดแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทุกขั้นตอนของการทวิจยอย่างใกล้ชิด ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ชุตินันท์ เขื่อนควบ อาจารย์อุไรวรรณ สุประดิษฐ์ อาจารย์สิริโสภา อินทร์วัน และอาจารย์ทิพย์ อัครนิยาน อาจารย์สุมิล มายุพันธ์ อาจารย์สังพร ศรีเมือง อาจารย์ศิริวรรณ ปิยศรี อาจารย์พิทักษ์ แซ่ชิง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์ศร พัทธกัณฑ์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจ แก้ไขปรับปรุง แบบทดสอบที่ใช้ในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์ใหญ่และเพื่อนครูของโรงเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ได้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

สุดท้ายขออ้อมระลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ครู อาจารย์ และขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคน ตลอดจนบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวนามที่ได้ช่วยเหลือ สนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา

ชนันพร เอกาสพันธ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	9
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	9
ขอบเขตของการวิจัย	10
ข้อตกลงเบื้องต้น	10
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	11
นิยามศัพท์เฉพาะ	12
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษา	15
ภาษาถิ่นที่ใช้ในประเทศไทย	37
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของเด็กพูดสองภาษา	45
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	52
สมมติฐานในการวิจัย	56
3 วิธีการดำเนินการค้นคว้า	58
ประชากร	58
กลุ่มตัวอย่าง	58
เครื่องมือใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	59
วิธีดำเนินการและการเก็บรวบรวมข้อมูล	63
การตรวจให้คะแนน	64

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	71
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	99
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	99
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	99
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	100
การวิเคราะห์ข้อมูล	101
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	102
อภิปรายผล	106
ข้อเสนอแนะ	110
บรรณานุกรม	113
ภาคผนวก	124
ภาคผนวก ก	125
ภาคผนวก ข	148
ประวัติย่อของผู้วิจัย	159

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างของเด็กนักเรียน ชั้นประถมศึกษาแยกตามอายุ เพศ และภาษาถิ่น	59
2	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้าน ชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง ภาษาไทยเหนือ และภาษาม้ง ของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้ง	73
3	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีระดับอายุต่างกัน 3 ระดับ	76
4	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ของเด็กนักเรียนไทยกลางที่พูดภาษาไทยถิ่นกลาง ที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	77
5	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยเหนือของเด็กนักเรียน ไทยเหนือที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	78
6	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้าน คำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ในภาษาไทยเหนือของ เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	80
7	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาม้งของเด็ก นักเรียนไทยม้งที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	81

8	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิด ของประโยคในภาษาม้ง ของเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุ ต่างกัน 3 ระดับ	82
9	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละภาษาถิ่น	83
10	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยกลาง ที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	86
11	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์ในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ ต่างกัน	87
12	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง ของเด็กนักเรียน ไทยเหนือที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	88
13	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กนักเรียนไทยเหนือที่พูดภาษาไทยกลาง ที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	89
14	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยม้ง ที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	90
15	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยม้ง ที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ	91

16	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือและเด็กนักเรียนไทยม้ง	93
17	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้าน คำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียน ไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้งที่พูดภาษาไทยกลางเป็นรายคู่	94
18	การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของ ประโยคในภาษาไทยกลางระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงของเด็กนักเรียน ไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือและเด็กนักเรียนไทยม้ง	95
19	การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดประโยค ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในระดับอายุเดียวกัน ในกลุ่มเด็กนักเรียน ไทยกลาง	96
20	การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในระดับอายุเดียวกันในกลุ่มเด็กไทยเหนือ ...	97
21	การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์และด้านชนิดของประโยค ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในระดับอายุเดียวกันใน กลุ่มเด็กนักเรียนไทยม้ง	98
22	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์	145
23	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านประโยค	158

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ มนุษย์ใช้การสื่อสารเพื่อแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนต่อผู้อื่น นอกจากนั้นยังช่วยให้มนุษย์เข้าใจความหมายของกันและกัน สามารถติดต่อกันได้อย่างกว้างขวางขึ้นไป ไม่จำกัดเฉพาะหมู่เหล่าแต่ละพวกเท่านั้น การสื่อสารเป็นปัจจัยพื้นฐานของสังคม เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหมู่คณะ เป็นหัวใจของความสำเร็จในการประกอบอาชีพในสังคมรวมทั้งการอยู่ร่วมกันในชาติ และโลกอย่างมีสันติสุข (Shannon. 1962)

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสัมพันธ์กันจะเกิดขึ้นในรูปใดย่อมอาศัยภาษาทั้งสิ้น เช่น การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน การแสดงความคิดเห็น การติดต่อบริการงาน การโฆษณา การวางแผนงานและการทำงานร่วมกัน เป็นต้น ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องชัดเจนทำให้มนุษย์สามารถติดต่อกันได้ ทั้งในหมู่คณะและต่างพวกต่างเหล่า นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาภาษาของคนให้ขยายวงกว้างในการใช้ให้มากยิ่งขึ้น ทักษะทางภาษาที่ใช้มากในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ คือการฟังและการพูด (หน่วยศึกษานิเทศก์. 2515) เพราะเหตุที่มนุษย์ได้อาศัยภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อกันในชีวิตประจำวัน ดังนั้นมนุษย์จึงจำเป็นต้องพัฒนาการใช้ภาษาของคนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องชัดเจนและเข้าใจกันได้ตรงตามความมุ่งหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพูด ซึ่งเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากและแทรกอยู่ในชีวิตประจำวันของบุคคล ทุกเพศทุกวัย ทุกระดับทุกท้องถิ่น แทรกอยู่ในทุกวงการไม่ว่าจะเป็นวงการการศึกษา ธุรกิจ การเมือง และการทูต เป็นต้น (ประสงค์ รายนุส. 2523 : 1)

การพูดเป็นพฤติกรรมการสื่อสารที่ใช้แพร่หลายทั่วไป เพราะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับสถานการณ์การสื่อสารน้อยกว่าวิธีอื่น การพูดมีความสำคัญมากคนทั่วไปมักประเมินผู้พูดจากสาระและลักษณะวิธีการพูด ถ้าพูดดีก็เกิดความรู้สึกดี ถ้าพูดไม่ดีผลที่ได้รับจะออกมาในทางตรงข้าม

จะเห็นว่าภาษาพูดเป็นสิ่งที่คนเราใช้กันในชีวิตประจำวันมากที่สุด เนื่องจากใช้ง่าย สะดวก รวดเร็ว และสื่อความหมายได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของเฮอร์ลอค (Hurlock. 1978 : 162) ที่ว่าภาษาที่ง่ายที่สุด และมีประสิทธิภาพมากที่สุด คือ ภาษาพูด ภาษาพูดเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการประสานงานของกล้ามเนื้อที่เกี่ยวกับกลไกการออกเสียงอย่างพร้อมเพรียง และใช้ความสามารถทางสมองที่จะเชื่อมโยงความหมายเข้ากับเสียงที่เปล่งออกมา และคนเราสามารถเรียนรู้ภาษาได้โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น การสัมผัส ในจำนวนประสาทสัมผัสเหล่านั้นต้องอาศัยการได้ยิน ได้ฟังคนอื่น จึงจะเสียงแบบตามได้ ดังที่ กฤษฎ์ ร่มยาภิวัตน์กุล กล่าวไว้ว่ามนุษย์เราพูดได้เพราะได้ยินเสียง เมื่อรู้ความหมายของเสียงก็สามารถเลียนแบบได้ เมื่อเลียนแบบได้ก็สามารถพูดได้ (กฤษฎ์ ร่มยาภิวัตน์กุล. ม.ป.บ. 152)

กระบวนการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์นั้นตั้งแต่เกิดมามีเป็นขั้น ๆ คือ ขั้นปฏิบัติภาษาสะท้อนเสียง ขั้นเล่นเสียง ขั้นเล่นเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ขั้นเลียนเสียงผู้อื่น และขั้นพูดภาษาได้จริง (สุจริต เพียรชอบ. 2533 : 750) ซึ่งเด็กเมื่อมีอายุประมาณ 1 ปี เด็กเริ่มเรียนรู้คำต่าง ๆ ในภาษาของคน และเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูดอันมีเกณฑ์การพิจารณาตัดสินเสียงของเด็กว่าเป็นภาษาพูด 2 ประการ คือ

1. เด็กต้องรู้ความหมายของคำที่พูด และเชื่อมโยงความหมายนั้นเกี่ยวกับวัตถุที่พูดถึง
2. เด็กต้องออกเสียงคำที่พูดนั้นอย่างชัดเจนให้คนอื่นเข้าใจ

บุบผา ทองันท์ กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ว่าการสื่อสารมีความสำคัญสำหรับตนก่อน ที่จะมีอายุครบขวบเสียอีก เนื่องจากการร้องไห้หรือการใช้ท่าทางใช้ไม่ได้ผลทุกครั้งตามต้องการ เด็กจึงมีแรงจูงใจที่จะพูดให้ได้ (บุบผา ทองันท์. 2534 : 50 - 52 ; อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1964 : 162 - 168)

จากการศึกษาของเฮอร์ริส (Harris) พบว่า การพัฒนาภาษานั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดสิ่งหนึ่งคือการพัฒนาคำศัพท์ ซึ่งสรุปจำนวนคำศัพท์ที่ออกเป็น 4 ประเภทคล้าย ๆ กัน คือ

1. คำศัพท์ได้ยิน (Hearing Vocabulary) คือคำที่เด็กเข้าใจเมื่อได้ฟังคำสั่ง กลุ่มนี้จะต้องพัฒนาเป็นอันดับแรก และเป็นคำศัพท์กลุ่มใหญ่ที่สุด

2. คำศัพท์พูด (Speaking Vocabulary) คือคำศัพท์ที่เด็กใช้พูดอย่างมีความหมาย เป็นกลุ่มคำศัพท์ที่ต้องพัฒนาเป็นอันดับสอง และสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็วที่สุดตั้งแต่อายุ 1 ถึง 8 ปี ในสภาวะแวดล้อมปกติ และมีการกระตุ้น

3. คำศัพท์อ่าน (Reading Vocabulary) คือคำศัพท์จำนวนหนึ่งที่เด็กจำได้เมื่ออยู่ในรูปของสิ่งพิมพ์ เด็กประถมศึกษาที่มีคำศัพท์อ่าน และคำศัพท์ที่ได้ยินเกือบจะเท่ากัน ส่วนคำศัพท์พูดจะน้อยลง

4. คำศัพท์เขียน (Writing Vocabulary) คือคำที่เด็กใช้ในกิจกรรมการเขียน เช่น เขียนจดหมาย คำศัพท์กลุ่มนี้มีจำนวนน้อยที่สุด ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน (Harris. 1968 : 236)

เฮอร์ลอค (Hurlock) ยังได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้การพูดไว้ว่า สิ่งสำคัญในการเรียนรู้การพูดของเด็กประกอบด้วยปัจจัย 3 ด้าน คือ คำศัพท์ การรวมคำ หรือการผูกประโยคและการออกเสียง นอกจากนั้นเพอร์ม และเฮคซ์ (สมิตรา อังวิษฐ. และภาสินี ศรีทัญญ. 2526 : 5 ; อ้างอิงมาจาก Forss and kakes. 1978 : 229) ได้สรุปว่า การวัดพัฒนาการทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนนิยมวัดกันในด้านจำนวนคำในแต่ละประโยค ความซับซ้อนหรือการใช้ประโยค และการแสดงความหมายของประโยค

แมคเนล และสโลบิน (นวลตา สุวรรณโชติ. 2522 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Mc Neil and Slobin. 1978 : 176) ศึกษาเรื่องพัฒนาการทางภาษาพบว่า พัฒนาการทางภาษาพูดจะเร็วมากเมื่อเด็กอายุระหว่างหนึ่งขวบครึ่ง ถึงห้าขวบ และยังได้พบอีกว่า เด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 3 - 6 ปี จะมีการพัฒนาการทางภาษาเป็นไปอย่างรวดเร็ว

จากการศึกษาของเฮอร์ลอค (Hurlock) พบว่า การเรียนรู้ในการพูดเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและกินเวลายาวนาน เด็กพร้อมที่จะเรียนพูดเมื่อมีภาวะเพียงพอ เด็กเริ่มพูดได้ไม่พร้อมกันทุกคน เด็กบางคนพูดคำแรกได้เมื่ออายุ 12 - 15 เดือน เด็กจึงต้องใช้รูปแบบการสื่อสารที่ไม่ใช่ภาษาพูดที่แท้จริงในวัยระหว่าง 1 ขวบครึ่ง ถึง 2 ขวบ ซึ่งได้แก่ การร้องไห้ การออกเสียงอ้อแอ้ ภาษาท่าทางและการแสดงอารมณ์ ใน 4 รูปแบบนี้ การออกเสียงอ้อแอ้มีความสำคัญมากที่สุด เพราะจะเป็นพื้นฐานของภาษาพูดที่แท้จริงในเวลาต่อมา (Hurlock. 1964 : 162 - 185)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า เด็กเรียนรู้ที่จะพูดโดยผ่านการใช้ภาษาในรูปแบบอื่น ๆ มาก่อน แต่ภาษาเหล่านั้นยังขาดประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ดังนั้นภาษาพูดจึงมีความจำเป็นสำหรับเด็กอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารทางสังคม ซึ่งกล่าวได้ว่าภาษาพูดเป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาการชีวิตของเด็ก ซึ่งเป็นช่วงชีวิตที่กำลังเจริญเติบโต และพัฒนาในทุก ๆ ด้าน การที่เด็กจะเรียนรู้ได้เร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ที่แวดล้อมตัวเด็กซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กมาก (สุจริต เพียรชอบ. 2533 : 772)

ในเด็กก่อนวัยเรียนนั้นจะเป็นช่วงที่พัฒนาการทางภาษาเกิดขึ้นได้รวดเร็วมาก จากบุคคลที่อยู่รอบข้าง เช่น พ่อ แม่ พี่น้อง จากนั้นจะแผ่ขยายจากชีวิตในบ้านไปสู่สังคมภายนอก เด็กมีโอกาสพบปะพูดคุยกับบุคคลต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น ครู เพื่อนนักเรียน การมีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาจะทำให้เด็กมีความสามารถในการพูดมากขึ้น ทั้งจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคในการพูดสื่อความหมายกัน เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นก็จะมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้นตามประสบการณ์การที่เด็กมีความสามารถในการพูดและสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง จะทำให้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งเสริมให้พัฒนาการทางภาษาพูดดียิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นพื้นฐานทางภาษาที่จะนำเด็กเข้าสู่ระบบการเรียนในโรงเรียน โดยครูและนักเรียนนั้นสามารถสื่อภาษาพูดกันได้เข้าใจ ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ (สุจริต เพียรชอบ. 2533 : 734)

ในการพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กนั้น ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาพูดของเด็กมีอยู่หลายประการ เช่น พัฒนาการทางด้านร่างกาย จำนวนบุตรในครอบครัว เพศของเด็ก เชื้อชาติ ฐานะทางเศรษฐกิจในครอบครัว การนับถือศาสนาของบิดามารดา เพื่อนบ้าน ชุมชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาถิ่นในครอบครัวของเด็ก และการที่เด็กพูดสองภาษาในเวลาเดียวกัน ทั้งหมดที่กล่าวนี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กอย่างยิ่ง สตรีกลแลนด์ (สุจริต เพียรชอบ. 2533 : 734 ; อ้างอิงมาจาก Strickland. 1975 : 45 - 69)

ปัจจุบันจะเห็นว่าประเทศไทยมีภาษาใช้อยู่มากมายหลายภาษาซึ่งแยกมาจากในตระกูลต่าง ๆ หลาย ๆ ตระกูล มีการใช้กันอยู่ในกลุ่มชนในแต่ละภาคของประเทศ และถือว่าเป็นภาษาถิ่นที่ใช้พูดในท้องถิ่น เช่น ภาษาไทยใต้ ภาษาไทยอีสาน ภาษาไทยเหนือ ซึ่งมีลักษณะการพูดแตกต่างไปจากภาษาถิ่นตระกูลไทย (ภาษาถิ่นกรุงเทพฯ) ซึ่งเป็นลักษณะที่ยอมรับกันว่าเป็นภาษามาตรฐาน (Standard Language) ของประเทศ ซึ่งมักเรียกกันว่าภาษาไทยกลาง ซึ่งมีผู้พูดอยู่ประมาณ 17.3 ล้านคน ทั้งประเทศระหว่างกลุ่มคนไทยด้วยกัน (เรื่องเลขขึ้นเบื้องหลัง. 2531 : 133) แต่ภาษาที่เราใช้กันก็มีความแตกต่างกันไปตามสภาพภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม การผสมเชื้อชาติ และการอพยพย้ายถิ่น ทำให้เกิดการผสมผสานกันของวัฒนธรรม จากกลุ่มชุมชนในแต่ละภาค ทำให้ภาษาพูดที่ใช้กันอยู่เกิดความแตกต่างไปจากภาษาของคนไทยที่ใช้กันในประเทศ ซึ่งภาษาลักษณะนี้ คือภาษาถิ่น ซึ่งเป็นลักษณะของภาษาเดิมที่ผิ ดิเพี้ยนไปจากภาษาไทยมาตรฐานโดยทั่วไป เพราะถือว่าเป็นภาษาแม่ เป็นภาษาที่หนึ่งที พลิเมืองในชาติใช้สื่อสารกันอยู่ทั่วไป จากการที่ในแต่ละภาคของประเทศไทย เช่น ภาคใต้ก็มี ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาคอีสานก็มีภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาคเหนือก็มีภาษาไทยถิ่นเหนือ แต่ละภาค จะมีคำศัพท์ การออกเสียง ความหมายของคำผิดแผกแตกต่างกันไป จากความแตกต่างกันนี้ มีผลกระทบต่อการศึกษาสื่อสารอยู่มากโดยเฉพาะกับการใช้ ภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้เป็น ภาษาแม่ในการเรียนการสอนในโรงเรียนที่มีปัญหาในการพูด ภาษาไทยในกลุ่มชนที่ใช้ภาษาถิ่น ของตนเป็นภาษาแม่ เช่น เด็กไทยเหนือ เด็กไทยฝั่ง และ ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ในจังหวัด เชียงใหม่ ลำปาง ลำพูน แพร่ น่าน เป็นต้น (สุจริต เพียรชอบ. 2533 : 784)

๕ จากการศึกษาของสุจริต เพียรชอบ พบว่า เด็กเล็กที่เรียนสองภาษาในขณะเดียวกัน อาจเรียนภาษาไทยได้ไม่ดีเท่าที่ควร เด็กจะเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาที่ ใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีกว่าภาษาที่ไม่ค่อยได้ใช้ (สุจริต เพียรชอบ. 2530 : 750) ซึ่งจะ เห็นได้ว่าการที่เด็กเรียนภาษาสองภาษาในเวลาเดียวกัน จะทำให้เด็กเรียนภาษาที่สองได้ไม่ดี เท่ากับเด็กเรียนภาษาแม่ของตน ดังเช่น ปัญหาการพูดไม่ชัดของ เด็กชาวไทยเหนือ และเด็ก ชาวไทยภูเขา การไม่รู้คำศัพท์ การไม่รู้ความหมายของคำในภาษาไทย การใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ของชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย (Bee be. 1978) หรือผู้ที่ใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาที่สอง

(Chreist. 1964 ; Brutun. 1955) จะทำให้เกิดช่องว่างในการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Eisenson. 1963 ; Van Riper. 1978) ทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจนหรือเพี้ยนไปซึ่งจะเป็นเหตุให้เกิดความไม่เข้าใจกันขึ้น

ผลการวิจัยของ จิตรประภา ศรีอ่อน พบว่า นักเรียนชาวเขาเผ่าม้งมีปัญหาในการพูดภาษาไทยไม่ชัดไม่ทำความเข้าใจร้อยละ 90 ทุกระดับชั้นเรียน (จิตรประภา ศรีอ่อน. 2522 : บทคัดย่อ) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของประสงค์ รายนสุข ที่ว่าชาวเขาส่วนใหญ่พูดภาษาไทยไม่ชัด 100 % (ประสงค์ รายนสุข. 2534 : บทสัมภาษณ์) จากการที่เด็กพูดไม่ชัดหรือไม่เข้าใจคำ ความหมายของคำอื่นเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ คือผู้พูด พูดออกเสียงเพี้ยนไปจากเสียงมาตรฐานในภาษาซึ่งเรียนเป็นภาษาที่สอง โดยนำเสียงหรือความหมายในภาษาแม่ของผู้พูดไปแทนเสียงในภาษาที่สอง ซึ่งขณะทดสอบไทยทั่ว ๆ ไปพูดภาษานั้นถือว่าเป็นภาษามาตรฐาน (Lado. 1974) ตัวอย่างเช่น คนไทยพูดภาษาอังกฤษ คนจีนพูดภาษาไทย คนพื้นเมืองและชาวเขาพูดภาษาไทย เป็นต้น

เรื่องอิทธิพลของภาษาแม่ต่อการเรียนภาษาไทยนั้นก็มีผู้พบว่า คนจีนมีปัญหาในการพูดภาษาไทยไม่ชัด (Bee be. 1978) และชาวเขามมีปัญหาในการออกเสียงตัวสะกดและเสียงควบกล้ำในภาษาไทย (ธีระยุทธิ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา. 2517 ; สุริยา รัตนกุล. 2519)

การพูดไม่ชัดเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ได้มีผลต่อการอ่าน การสะกดคำในภาษาที่สองด้วย โดยที่ผู้พูดไม่ชัดจะอ่านออกเสียงผิด และมีผลต่อการเรียนโดยที่ผู้พูดไม่ชัดจะสะกดคำโดยสะกดคำตามเสียงพูด (Kennedy. 1971) ส่วนการพูดไม่ชัดและการสะกดคำผิดที่ผลต่อการเรียนภาษาที่สองเป็นอย่างมาก ทำให้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ในประเทศไทยเรามีภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ พูดอยู่หลายภาษา และภาษาถิ่นที่ถือว่ามีความสำคัญ เพราะมีจำนวนคนไทยพูดมากกว่าภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ และเกี่ยวข้องกับการวิจัยก็คือภาษาไทยสยาม (Siamese) หรือภาษาไทยกลาง (Central Thai) ได้แก่ภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) ที่ผู้พูดโดยคนไทยส่วนใหญ่ที่อยู่ในภาคกลางของประเทศไทย ถือว่าเป็นภาษากลางและเป็นภาษาราชการของไทย เป็นภาษาที่มีอักษรใช้ มีผู้พูดประมาณไม่ต่ำกว่า 17.30

ล้านคน (เรื่องเลข บันเขื่อนขัตติย. 2531 : 133) ภาษาไทยถิ่นเหนือ (Northern Thai) ได้แก่ภาษาลานนา (Lanna) หรือ ภาษาไตยวน (Tai Yuan) ที่พูดโดยคนส่วนใหญ่ในพื้นที่ 8 จังหวัดในภาคเหนือของไทย ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน ลำปาง แม่ฮ่องสอน เป็นต้น สำหรับภาษาลานนานั้นเจ้าของภาษานิยมเรียกภาษาของตนว่า คำเมือง ปัจจุบันทางราชการจะเรียกว่า ไทยเมือง มีผู้พูดไม่ต่ำกว่า 10.4 ล้านคน (เรื่องเลข บันเขื่อนขัตติย. 2531 : 143)

ในประเทศไทยนอกจากจะมีภาษาถิ่นตระกูลไทยพูดอยู่หลายภาษาถิ่นที่อยู่ในภาษาตระกูลไตแล้วยังมีภาษาถิ่นอื่น ๆ อีกจำนวนมากที่ไม่จัดอยู่ในตระกูลภาษานี้ นักภาษาจะไม่ถือว่าเป็นชนชาติไทยแต่ถือว่าเป็นชนกลุ่มน้อย ซึ่งตระกูลภาษาอื่น ๆ ที่จะกล่าวถึงคือตระกูลภาษาแม้ว - เย้า (Mao - Yao) ภาษาแม้ว - เย้า เดิมเป็นภาษาถิ่นหนึ่งของตระกูล ทิเบต - พม่า (Tibeto - Burman) ต่อมานักภาษাজัดแยกเป็นตระกูลหนึ่งต่างหาก ผู้พูดภาษาแม้วมักนิยมเรียกตนเองว่าม้ง อาศัยอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย

เรื่องเลข บันเขื่อนขัตติย ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยถิ่น 4 ถิ่น คือ ภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยถิ่นเหนือ โดยอาศัยคำศัพท์ที่ใช้ร่วมกัน เป็นเกณฑ์กำหนดความสัมพันธ์ตามอัตราส่วนที่ใช้ร่วมกันมากที่สุดไปหาจำนวนที่ใช้ร่วมกันน้อยที่สุด พอสรุปความสัมพันธ์ได้คือ ภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ จะมีความสัมพันธ์กับภาษาถิ่นใต้มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ภาษาไทยถิ่นอีสานและจะมีความสัมพันธ์น้อยที่สุดกับภาษาไทยถิ่นเหนือ ส่วนภาษาไทยถิ่นเหนือมีความสัมพันธ์กับภาษาถิ่นอีสานมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ และมีความสัมพันธ์น้อยที่สุดกับภาษาถิ่นใต้ จากการสังเกตถึงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ (Phonetic Tones) ของภาษาไทย 2 ถิ่น คือภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นเหนือ พบว่า เสียงวรรณยุกต์สามัญ เสียงวรรณยุกต์เอก เสียงวรรณยุกต์จัตวา และเสียงวรรณยุกต์โท มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันมากที่สุด ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นแม้ว - เย้า ยังไม่มีผู้ใดศึกษาไว้ ส่วนระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ มีหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งหมด 20 - 21 หน่วย เสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วย พยัญชนะที่สามารถควบคู่กับพยัญชนะอื่นได้ 3 เสียง ระบบภาษาไทยถิ่นเหนือมีหน่วยเสียง 20 หน่วยเสียง มีหน่วยเสียง

สระเดี่ยวทั้งหมด 18 เสียง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 6 หน่วยเสียง มีระบบเสียงควบกล้ำทั้งหมด 10 เสียง ส่วนระบบเสียงพยัญชนะในภาษาแม่ (ม้ง) มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 51 หน่วยเสียงและเสียงควบกล้ำเสียง ล ด้วยจะมี 60 หน่วยเสียงพยัญชนะไทยซึ่งมี 21 หน่วยเสียง ระดับวรรณยุกต์ ภาษาแม่ มีมากกว่าภาษาไทย คือระหว่าง 7 - 9 ระดับเสียง เสียงวรรณยุกต์และที่แตกต่างมาก คือไม่มีเสียงพยัญชนะตัวสะกด (เรื่องเดช บันเชื้อบัตย์, 2531 : 133 - 143) จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่าภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ และภาษาไทยถิ่นเหนือไม่มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกัน ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์ที่ใกล้เคียงกันแต่ก็อาจฟังกันเข้าใจ เรื่องบ้างในกรณีคำศัพท์ที่พูดใกล้เคียงกัน และภาษาแม่จะแตกต่างไปจากภาษาไทยกรุงเทพฯ และภาษาไทยถิ่นเหนือมากที่สุด ซึ่งลักษณะที่แตกต่างกันดังกล่าวทำให้เด็กที่เข้าเรียนภาษาไทยในโรงเรียนมักประสบกับปัญหาในการออกเสียง โดยเฉพาะคำศัพท์ พยัญชนะตัวสะกด และความหมายของคำศัพท์ (กาญจนา คุวานะศิริ, 2528 : 1) ซึ่งปัญหาในการเรียนภาษานี้เกิดขึ้นกับเด็กที่พูดสองภาษา คือเด็กที่พูดภาษาถิ่นทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน แต่ต้องพูดภาษาไทยมาตรฐานในโรงเรียน ทำให้เด็กเกิดความสับสนในภาษาที่ตนพูดอยู่รวมทั้งภาษาใหม่ที่ได้รับ

ดังนั้นไม่ว่าเด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้ง ต่างก็พูดภาษาแม่ของตนเป็นภาษาที่หนึ่ง และพูดภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงอิทธิพลของภาษาถิ่นต่อการใช้ภาษาไทยมาตรฐานในโรงเรียน อีกทั้งสนใจศึกษาให้ละเอียดลงไปถึงพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์ และการใช้ชนิดของประโยคของเด็กไทยเหนือ เด็กไทยกลางและเด็กไทยม้งอีกด้วย โดยไม่คำนึงถึงสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา การศึกษาและขนาดของครอบครัวของเด็ก เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กที่ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแม่ที่บ้าน แต่ต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการเรียนการสอน รวมทั้งเป็นประโยชน์สำหรับครูในระดับก่อนประถมศึกษา และระดับประถมศึกษาจะได้เข้าใจพัฒนาการทางภาษาของเด็กและเตรียมความพร้อมของเด็กที่พูดภาษาอื่นเป็นภาษาแม่ให้ได้รับการศึกษาที่เท่าเทียมกับเด็กอื่น ๆ ต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดในภาษาถิ่นด้านคำศัพท์ การใช้ชนิดของคำ และการใช้ชนิดของประโยคของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งที่มีอายุระหว่าง 7 - 9 ปี
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดในภาษาไทยกลางด้านคำศัพท์ การใช้ชนิดของคำ และการใช้ชนิดของประโยคของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งที่มีอายุระหว่าง 7 - 9 ปี
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดในภาษาไทยกลางด้านคำศัพท์ การใช้ชนิดของคำ และการใช้ชนิดของประโยคของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งที่มีอายุระหว่าง 7 - 9 ปี
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์ และด้านการใช้ชนิดของประโยคระหว่างเพศชายกับเพศหญิง ของกลุ่มเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือและเด็กไทยม้งในแต่ละกลุ่มอายุ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงความเกี่ยวข้องในด้านการใช้ภาษาถิ่นของเด็กกับการใช้ภาษาไทยกลางในด้านคำศัพท์ การใช้ชนิดของคำ และการใช้ชนิดของประโยค
2. ทำให้ทราบถึงพัฒนาการทางภาษาพูดภาษาไทยกลางของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งในด้านคำศัพท์ และการใช้ชนิดของคำและการใช้ชนิดของประโยค
3. เป็นแนวทางให้ครูในหน่วยงานสถานศึกษา และบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ช่วยกันส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่พูดสองภาษาได้ ใช้ภาษาไทยมาตรฐานได้อย่างถูกต้อง
4. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนให้สอดคล้องกับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยสร้างแบบเรียนให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Mutli - Stage Sampling) จากประชากรเด็กนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาแห่งชาติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ของโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โรงเรียนพุทธโสภณ จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนเจ้าแม่หลวง อุปถัมภ์ 2 จังหวัดเชียงใหม่
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กไทยเหนือ ที่พูดภาษาไทยเหนือ เด็กไทยม้ง ที่พูดภาษาม้ง เป็นภาษาแม่ และใช้ภาษาไทยกลาง เป็นภาษาที่สองในโรงเรียน และเด็กไทยกลางที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ เพียงภาษาเดียว
3. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะความสามารถในการพูดของเด็กเท่านั้น
4. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีอายุ 7 - 9 ปี
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค
6. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่
 - 6.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 6.1.1 ภาษาถิ่น แบ่งเป็น ภาษาไทยกลาง ภาษาถิ่นเหนือ และภาษาม้ง
 - 6.1.2 ระดับอายุ แบ่งเป็น อายุ 7 ปี 8 ปี และ 9 ปี
 - 6.1.3 เพศ แบ่งเป็น ชาย และหญิง
 - 6.2 ตัวแปรตาม แบ่งเป็น
 - 6.2.1 พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์
 - 6.2.2 พัฒนาการทางภาษาพูด ด้านชนิดของประโยค

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไม่มีความผิดปกติ ทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และไม่มีอวัยวะบกพร่องในการพูด
2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ไม่มีความผิดปกติของอวัยวะในการได้ยิน
3. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงอิทธิพลต่าง ๆ ได้แก่ ขนาดของครอบครัว ลำดับพี่น้อง ทิศนคติในการเลี้ยงดู ลักษณะการให้อาหาร อาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจของบิดา มารดา ของเด็ก

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

ตัวแปรต้น ได้แก่

ภาษาถิ่น แบ่งเป็น ภาษาไทยกลาง
ภาษาถิ่นเหนือ
ภาษาม้ง

ระดับอายุ แบ่งเป็น 7 ปี
8 ปี
9 ปี

เพศ แบ่งเป็น ชาย
หญิง

ตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาการทางภาษาพูด

1. ด้านคำศัพท์
2. ด้านทักทายเองประโยค

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาษาพูด หมายถึง การแสดงหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดออกมาโดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาท่าทาง ทำให้ผู้ฟังได้ยิน และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด จนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้ฟังทราบจนเป็นที่เข้าใจกัน

2. พัฒนาการทางภาษาพูด หมายถึง กระบวนการที่มนุษย์เรียนรู้ภาษาพูดที่มีอยู่ในสังคมของตนจนสามารถใช้ภาษาพูดในการสื่อความหมายได้ โดยใช้ชนิดของคำศัพท์ ชนิดของถ้อยคำ และการใช้ประโยคสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ได้เข้าใจ โดยแบ่งออกเป็นพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์ ด้านการใช้ชนิดของประโยค ดังนี้

2.1 ด้านคำศัพท์ หมายถึง คำที่เรียกแทนชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ โดยคำศัพท์ที่ใช้พูดจะต้องสื่อความหมายได้เข้าใจตรงกัน เช่น แมว หมายถึง สัตว์สี่เท้าชอบกินปลาเป็นอาหาร และร้องเหมียว ๆ เป็นต้น คำศัพท์สามารถจำแนกออกเป็นชนิดต่าง ๆ ดังนี้

2.1.1 คำนาม เป็นคำบอกชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ เช่น ยาย หมู โต๊ะ เป็นต้น

2.1.2 คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนคำนาม เช่น เธอ นั้น เขา มัน เป็นต้น

2.1.3 คำวิเศษณ์ คือ คำจากพวกที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป เช่น เก่ง อร่อย ชอบ เป็นต้น

2.1.4 คำกริยา คือ คำที่บอกอาการต่าง ๆ เช่น กิน กระโดด วิ่ง หัวเราะ เป็นต้น

2.1.5 คำบุรพท คือ คำที่ใช้หน้าหน้านาม หรือสรรพนาม เพื่อเชื่อมคำให้สมบูรณ์ เช่น ไต่ บน เอา เป็นต้น

2.1.6 คำสันธาน คือ คำที่ใช้เชื่อมข้อความให้ติดต่อกัน เช่น กับ แต่ เพราะ เป็นต้น

(พระยาอุบกิจ ศิลปสาร. 2531 : 70)

2.2 ด้านชนิดของประโยค หมายถึง ชนิดของประโยคตามหลักภาษาไทย ได้แก่
 เอกรรตประโยค คือ ประโยคที่มีใจความเดียว เป็นประโยคที่มีประธาน
 และกริยา ได้แก่ ไก่ขัน เขายังนก เป็นต้น

อเนกรรตประโยค คือ ประโยคใหญ่ที่มีใจความสำคัญอย่างน้อย
 2 ใจความ และใจความสำคัญนั้น ๆ จะต้องมีลักษณะเป็นประโยคโดยมีสันธานเป็นบทเชื่อม
 หรือละสันธานไว้ในฐานะที่เข้าใจ เช่น เขานั้นแต่จันยีน พ่อและแม่ทำงาน ถึงเขาจะร้อน
 แต่เขาก็ถอดเสื้อไม่ได้

สังกรประโยค คือ ประโยคที่ประกอบด้วยอเนกรรตประโยคตั้งแต่
 2 ประโยค โดยมีประโยคที่มีใจความย่อยซ้อนกันอยู่ในประโยคที่มีใจความสำคัญ เช่น แม่ไม่ชอบ
 ให้ฉันโกหก (พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2531 : 209 - 262)

3. ภาษาถิ่น (Dialect) หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดที่แตกต่างไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ ที่
 ผู้พูดภาษานั้นอาศัยอยู่ หรือภาษาที่พูดในหมู่บ้าน หรือในชุมชนหนึ่งโดยเฉพาะ แบ่งออกเป็น

3.1 ภาษาถิ่นเหนือ หมายถึง ภาษาลานนา (Lanna) หรือภาษาไตยวน
 (Tai Yuan) ที่พูดโดยคนส่วนใหญ่ในจังหวัดภาคเหนือของไทย มีผู้พูดไม่ต่ำกว่า 10.4 ล้านคน
 (เรื่องเดช บันเขื่อนขันธ์. 2531 : 37)

3.2 ภาษาม้ง หมายถึง ภาษาตระกูล มั่ว - เย้า (Mao - Yao) ที่พูด
 โดยชาวเขาเผ่าม้งอยู่ทางเหนือของประเทศไทย ประมาณว่ามีผู้พูดภาษาม้งทั้งหมด 80,082 คน
 (เรื่องเดช บันเขื่อนขันธ์. 2531 : 39)

3.3 ภาษาไทยกลาง (Central Thai) หรือภาษาไทยมาตรฐาน (Standard
 Thai) หมายถึง ภาษาที่พูดโดยคนไทยส่วนใหญ่ที่อยู่บริเวณภาคกลางของประเทศไทย และ
 คนไทยทั้งประเทศใช้พูดติดต่อสื่อสารกัน ถือเป็นภาษากลางและเป็นภาษาราชการของไทย
 เป็นภาษาที่มีอักษรใช้อีกทั้งเป็นภาษาบังคับที่ต้องใช้สอนในโรงเรียนทั่วทั้งประเทศ มีผู้พูดโดย
 ประมาณไม่ต่ำกว่า 17.3 ล้านคน (เรื่องเดช บันเขื่อนขันธ์. 2531 : 133)

4. เด็กไทยกลาง หมายถึง เด็กนักเรียนชาย หญิงที่เรียนอยู่ในโรงเรียน
 พิบูลอุปถัมภ์เขตลาดพร้าว จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่พูดภาษาไทยกลาง และเป็นภาษาแม่
 ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

5. เด็กไทยเหนือ หมายถึง เด็กนักเรียนไทยเหนือชาย หญิงที่เรียนอยู่ในโรงเรียน พุทธิโสภณ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่พูดภาษาถิ่นเหนือ หรือพูดภาษาไทยลานนา หรือภาษาพื้นเมือง เป็นภาษาแม่ และพูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่สอง

6. เด็กไทยม้ง หมายถึง เด็กนักเรียนชาวไทยภูเขาเผ่าม้ง (ม้ง) ชาย หญิงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเจ้าแม่หลวงอุปถัมภ์ 2 อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ที่พูดภาษาม้ง (ม้ง) ซึ่งเป็นภาษาตระกูลม้ง - เย้า เป็นภาษาแม่ และพูดภาษาไทยกลาง เป็นภาษาที่สอง

7. เด็กอายุ 7 - 9 ปี หมายถึง เด็กชาย หญิงที่เรียนอยู่ในโรงเรียน ประถมศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุอยู่ในระหว่าง 7 ปี 11 เดือน, 8 ปี 11 เดือน และ 9 ปี 11 เดือน โดยกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 - ประถมศึกษาปีที่ 3

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษาพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญของมนุษย์ในการใช้ติดต่อสื่อสารกันเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน สามารถดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ กับบุคคลในสังคมที่แวดล้อมอยู่ สิ่งที่ทำให้ภาษาพูดของบุคคลแตกต่างกันคือ ถิ่นที่อยู่อาศัยภาษาถิ่นที่ใช้การอบรมเลี้ยงดู ลำดับการเกิด จำนวนสมาชิกในครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา ระดับสติปัญญา อายุ และเพศของเด็กเป็นต้น ด้วยเหตุนี้จึงมีนักวิชาการหลายท่านในหลายสาขา ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาพูดไว้ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษาพูด
2. ภาษาถิ่นที่ใช้ในประเทศไทย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของเด็กที่พูดสองภาษา
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษาพูด

ความหมายของการพูด

ทินว็ธน์ มฤตพิทักษ์ (2526 : 229) ให้นิยามของการพูดไว้ว่า การพูดคือ กระบวนการสื่อสารความคิดของคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่ง โดยมีภาษา น้ำเสียงและอากัปกิริยาเป็นสื่อสารความคิด

บันลือ พฤกษวัน (2522 : 55) ให้นิยามของการพูดว่า การพูดหมายถึง การเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูด ประโยค หรือวลีมีความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ และสามารถแสดงอากัปกิริยาได้สอดคล้องกับความหมายที่พูด

สนธิ ตั้งทวี (2529 : 3) ให้นิยามของการพูดไว้ว่า การพูดหมายถึง การสื่อสารความหมายของมนุษย์ในการใช้เสียง และกิริยาท่าทางเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง

ผู้พูด ———— เสียง และกิริยาท่าทาง ———— ผู้ฟัง ———— ปฏิกริยาจากผู้ฟัง

เสาวนิต และกีรนนทร์ อนวัชศิริวงศ์ (2530 : 1) ให้นิยามคำว่าพูดว่า การพูด หมายถึง การใช้คำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการถ่ายทอด ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

ดังนั้น ภาษาพูด หมายถึง การแสดงหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดออกมาโดยอาศัยถ้อยคำ คำเสียง รวมทั้งกิริยาท่าทาง ทำให้ผู้ฟังได้ยิน เข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดจนสามารถแสดงปฏิกริยาได้ตอบให้ผู้ฟังทราบจนเป็นที่เข้าใจกันได้ดี

ความสำคัญของการพูด

สลัป อีระบุตร (2521 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดเป็นสิ่งจำเป็นของมนุษย์ เพราะเป็นทางติดต่อระหว่างมนุษย์ในการแสดงความคิดเห็นของผู้พูดให้ผู้อื่นได้ยิน ได้เห็นได้ทราบ และเป็นการแสดงตัว แสดงความต้องการของผู้พูด เรียกความสนใจจากผู้อื่น นอกจากนั้นยังเป็นการแสดงอารมณ์ของผู้พูดขณะนั้นว่าอยู่ในอารมณ์ใด จึงเห็นว่าการพูดและภาษาพูดมีความสำคัญและมีประโยชน์มาก

พิศมัย ผีตะแก้ว (2524 : 4) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดเป็นการสื่อความหมายที่สำคัญที่สุดทุกชาติทุกภาษาต่างเห็นพ้องต้องกันว่า การพูดนั้นเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีที่สุดกว่าวิธีอื่น ๆ ถือได้ว่าเป็นแกนกลางสำคัญในการสร้างความเข้าใจของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน

อัจฉรา ชีวพันธ์ (2529 : 260) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคม การพูดเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้กิจการต่าง ๆ สำเร็จไปได้ด้วยดี เนื่องจากการพูดต้องอาศัยคำเสียงเป็นสื่อ การที่ผู้พูดสามารถใช้ระดับเสียงต่าง ๆ กันตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมก็จะช่วยโน้มน้าวจิตใจของผู้ฟังไปทางที่ผู้พูดมุ่งหมายได้ง่าย นอกจากนั้นยังเห็นสีหน้าท่าทางของผู้พูดประกอบเกิดความเข้าใจกันได้ดียิ่งขึ้น และการพูดยังสามารถสื่อความหมายได้รวดเร็วกว่าการสื่อความหมายด้วยวิธีอื่น ๆ

ดังนั้น การพูดจึงมีความสำคัญสำหรับมนุษย์เป็นอันมาก เพราะการพูดเป็นกิจกรรมสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้มากในการอ่าน และเขียน ใช้สื่อสารได้ตรงให้ความรู้สึกร่วมกันระหว่างบุคคลผู้ฟังได้สัมผัสขอบเขตการเรียนรู้กว้างขวางโดยเฉพาะการสอนพูดในเด็กเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้เกิดทักษะที่ดีและถูกต้องต่อไป

การพัฒนาทางภาษา

ก่อนที่คนเราจะสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารกันได้นั้น ได้มีขั้นตอนในการพัฒนาทางภาษามาก่อน ซึ่งอาจแบ่งได้ 4 ขั้นตอน (พรหมทิพย์ ศิริวรรณพนธ์. 2520 : 96 - 98)

1. การเปล่งเสียงก่อนการพูดภาษา (Prelinguistic Utterance) ตั้งแต่แรกเกิดถึง 1 ปี ในระยะนี้เด็กเริ่มส่งเสียงร้องการโต้ตอบอาจมีความหมายหรือไม่มีความหมายก็ได้ แต่ส่วนมากเป็นเครื่องมือสื่อสารความรู้สึก คือเด็กจะเริ่มส่งเสียง ไม่มีความหมายเป็นพื้นเสียงธรรมดาไม่มีเสียงสูง ต่ำ เริ่มเล่นเสียง เริ่มเรียนคำง่ายใกล้ตัว เช่น พ่อ แม่ และบางครั้งเพื่อความเข้าใจของตัวเองเท่านั้น แต่ไม่สื่อความหมายสำหรับผู้อื่น
2. การพัฒนาการพูดภาษาในระยะเริ่มแรก (Early Linguistic Development) ระยะ 1 - 5 ปี เริ่มใช้ภาษาพูดเป็นประโยคง่าย ๆ เช่น แม่มา พ่อไป แต่ส่วนมากจะพูดคำเดียวมากกว่าคำยาว ๆ ในการวิจัยปรากฏว่าเด็กเริ่มพูดนั้นจะพูดคำนามก่อน เช่น แมว หมา หม ต่อมาถึงเป็นคำกริยาที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว เช่น ไป กิน และต่อมาก็เป็นคำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์สรรพนาม สันธาน บุรพท ปรากฏระยะหลัง และเมื่อเข้าโรงเรียนภาษาของเด็กเริ่มเรียนเริ่มเป็นประโยค แต่จะฝึกทักษะในการออกเสียงมากกว่าอย่างอื่น
3. การพัฒนาภาษาพูดในระยะหลัง (Later Linguistic Development) ระยะ 5 - 11 ปี ระยะนี้เด็กเริ่มเข้าโรงเรียนแล้ว ในระยะ 5 - 8 ปี เด็กมีพัฒนาการทางภาษามากขึ้น เด็กเริ่มเรียนคำศัพท์ การอ่านความหมาย เริ่มสนใจไวยากรณ์ เริ่มใช้ภาษาพูดในลักษณะรูปประโยคที่สมบูรณ์ และในระยะหลังเริ่มศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ เริ่มเข้าใจความหมายนามธรรมของคำศัพท์มากขึ้น เริ่มเข้าใจถึงคำเหมือน ฯลฯ
4. การพัฒนาการสร้างประโยค (Development of Syntax) ระยะตั้งแต่ 11 ปี ขึ้นไป เด็กเริ่มศึกษาไวยากรณ์อย่างแท้จริงและสามารถใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น

กาฏจนา ไพศาลภานมาศ (2529 : 2) พบว่ากระบวนการพัฒนาภาษาพูดของเด็ก
ดำเนินไปเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. ขั้นปฏิบัติการสะท้อน (Reflexive Vocalization)

เริ่มตั้งแต่ก่อนคลอดจนถึง หนึ่งเดือนครึ่ง ทารกจะส่งเสียงโดยอัตโนมัติ และไม่มี
มีความหมายเพื่อตอบสนองสิ่งเร้าทั้งภายนอกและภายใน เช่น หิว เจ็บ และภายนอกเช่น
และและร้อน เป็นเสียงที่ไม่ซับซ้อน และไม่สามารถแยกความแตกต่างได้ พออายุเลย 1 เดือนไป
แล้ว ทารกจะเปล่งเสียงตามความรู้สึกได้ซึ่งผู้เลี้ยงดูพอจะแยกได้ว่าทารกเปล่งเสียงเพราะเหตุ
ใด เช่น ชอบ ไม่ชอบ หิว ง่วง หรือ เจ็บ ฯลฯ

2. ขั้นเล่นเสียง (Babbling Stage)

อยู่ในช่วงอายุประมาณ หนึ่งเดือนครึ่ง ถึง 8 เดือน อวัยวะสำหรับพูดเจริญขึ้น
ทารกเริ่มใช้ริมฝีปาก ลิ้น ลองทำเสียงต่าง ๆ โดยทำเสียง อ้อ แอ ในลำคอ ทารกรู้สึกว่า
ตนเองมีเสียง (Sound Awareness) จึงตั้งใจฟังและเลียนเสียงของตนเองมากที่สุด จึงมักจะ
กล่าวว่าเป็นระยะเล่นเสียง (Vocal Play) ในขั้นนี้เด็กทุกชาติทุกภาษาจะเหมือนกันหมด แม้ว่า
เสียงของทารกในวัยนี้จะไม่เป็นภาษา แต่ก็ยังเป็นระยะสำคัญเพราะจะเป็นพื้นฐานในการพัฒนา
การพูดในขั้นต่อไป

3. ขั้นเลียนเสียง (Lalling Stage)

เมื่ออายุประมาณ 9 เดือน อวัยวะในการพูดและฟังเจริญมากขึ้น โดยเฉพาะ
ประสาทรับเสียงและอวัยวะในการพูด ทารกสามารถจำเสียงพูดของผู้ใกล้ชิดได้ และสามารถ
เลียนเสียงผู้อื่นได้ชัดเจน แต่เลียนเสียงตัวเองน้อยลง เสียงที่เปล่งในช่วงแรกนี้ส่วนใหญ่เปล่ง
จากริมฝีปากและปลายลิ้นเพราะเคยชินกับการใช้ริมฝีปาก และใช้ลิ้นในการดูดนม และมักจะเป็น
สระเดี่ยว เช่น อา หรือ อี แต่เสียงที่เปล่งออกมาแตกต่างกันไปในแต่ละชาติ แต่ละภาษาตาม
เสียงของผู้ใหญ่ที่ทารกได้ยิน สำหรับทารกที่หูหนวกจะไม่สามารถพัฒนาได้ถึงขั้นนี้ได้ เพราะไม่
สามารถได้ยินเสียงของผู้อื่นที่จะเลียนแบบ

4. ขึ้นเสียงเสียงแบบซ้ำ ๆ (Echolalia)

เริ่มเมื่อทารกอายุประมาณ 1 ขวบ เด็กจะเลียนเสียงของตนเอง แต่เลียนเสียงของผู้อื่นอย่างจริงจัง เริ่มเข้าใจความหมายของเสียงที่เลียนแบบ แต่ยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้งนักแม้จะสามารถออกเสียงคำนั้น ๆ ได้อย่างชัดเจนก็ตาม

5. ขึ้นพูดภาษาได้จริง (True Speech)

พัฒนาต่อจากขั้นที่ 4 โดยที่เด็กที่มีความผิดปกติทางสมองพูดภาษาถิ่นของตนเองได้เมื่ออายุประมาณ 1 ปี เด็กก็จะเริ่มเรียนรู้คำต่าง ๆ ในภาษาของตน และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดเมื่อเด็กเรียนรู้คำต่าง ๆ แล้วนั้น พัฒนาการทางการพูดของเด็กจะผ่านระยะต่าง ๆ ดังนี้ (Dele. 1976 : 8 - 10)

5.1 ระยะการใช้คำโดด (Holophrastic Speech) คือการใช้คำ ๆ เดียวที่มีความหมายแทนวลีหรือประโยค เช่น เด็กพูดว่า "บอล" เพื่อแทนประโยคที่ว่า "ลูกบอลตกน้ำ" หรือ "เอาลูกบอลคืนมา" ซึ่งผู้ใหญ่สามารถตีความได้จากลักษณะท่าทางของเด็ก

5.2 ระยะการใช้ภาษาโทรเลข (Telegraphic Speech) คือการที่เด็กใช้ภาษาย่อ ๆ ไม่ได้มีรูปประโยค เช่น อาจขาดประธานไปคล้าย ๆ กับภาษาที่ใช้ในการโทรเลขซึ่งเป็นพัฒนาการที่ต่อจากการใช้คำ ๆ เดียวแทนประโยค โดยเด็กเริ่มรวมคำ 2 - 3 คำ เข้าด้วยเพื่อสร้างประโยค เช่น เด็กพูดว่า "บอลไหน" แทนประโยคที่ว่า "ลูกบอลอยู่ไหน" ช่วงนี้อยู่ระหว่างอายุ 1 ขวบครึ่ง 2 ปี ซึ่งถึงแม้เด็กจะยังไม่สามารถใช้ประโยคที่สมบูรณ์ได้แต่ก็สามารถเข้าใจประโยคที่ผู้ใหญ่พูดได้ หลังจากระยะการใช้ภาษาโทรเลขแล้ว เด็กจะค่อย ๆ เรียนรู้กฎเกณฑ์ในภาษา และสามารถใช้ประโยคที่ถูกต้องและซับซ้อนยิ่งขึ้น เด็กไม่เพียงแต่เรียนรู้ความหมายใหม่ของคำเก่า ๆ ที่เขาเคยรู้จักมาแล้วด้วย และเมื่ออายุประมาณ 6 ปี เด็กจะมีความสามารถในการใช้ภาษาได้เท่าเทียมกับผู้ใหญ่ (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2519 : 119)

ฟิตซ์เจอร์ราร์ด สตรอมเมน และแมคคินเนย์ (Fitzgerald, Strommen and McKinney. 1982 : 215) ได้ลำดับพัฒนาการของพฤติกรรมการออกเสียงไว้ดังนี้

	อายุโดยประมาณ	พฤติกรรมทางภาษา
ระยะก่อนใช้ภาษาพูด	1 วัน	การร้องไห้ที่ไม่แตกต่างกัน
	1 - 2 เดือน	การร้องไห้ที่แตกต่างกันไป
	2 เดือน	การแยกแยะเสียงพูด ส่งเสียง อ้อ แอ และเล่นเสียง
	6 เดือน	การเลียนเสียงตัวเอง
	8 เดือน	การเลียนเสียงได้ขึ้นโดยการเลียน เสียงคนอื่น
ช่วงเปลี่ยน	9 - 15 เดือน	เข้าใจท่าทางภาษาพูด พูดประโยค ที่เป็นคำ คำเดียวได้
ระยะการใช้ภาษาพูด	15 เดือน - 3 ขวบ	พูดประโยคที่มี 2 คำได้
	2 - 4 ขวบ	พูดประโยคที่ประกอบด้วยคำหลาย ๆ คำ
	6 ขวบ	รอบรู้หลักไวยากรณ์
	8 ขวบ	รอบรู้ในการพูดอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ซีเรีย (Fitzgerald, Strommen and Mckinney. 1982 : 214 ;
citing Searle. 1969) ได้จัดลักษณะการพูดเป็น 4 ลักษณะดังนี้

การเปล่งเสียง (Utterance) พูดเป็นคำหรือประโยค

การพูดเป็นข้อความ (Proposition) พูดเป็นประโยคที่มีความหมาย

การใช้ถ้อยคำที่ไม่สมบูรณ์ (Illocution) การพูดเป็นลักษณะ คำสั่ง คำถาม

การขอร้อง ฯลฯ

การใช้ถ้อยคำที่สมบูรณ์ (Perlocution) เด็กจะพูดโดยที่คนอื่น ๆ สามารถเข้าใจได้

พัฒนาการทางการพูดด้านจำนวนถ้อยคำและความหมายของคำ

จากการศึกษาของ เมนยัค และเลวิน (Menyuk. 1978 and Levin. 1983 :

212) สรุปพัฒนาการทางภาษาไว้ดังนี้

อายุ	เสียง	ความหมาย	ไวยากรณ์
แรกเกิด	ร้องไห้		
2 เดือน	อ้อแอ้เหมือนเสียงสระ		
6 เดือน	เล่นเสียงเป็นพยางค์		
1 ขวบ	ทำเสียงพยางค์ซ้ำ ๆ	พูดคำแรก เข้าใจคำบางคำ	
2 ขวบ	เปล่งเสียงเป็นภาษา เข้าใจกันในครอบครัว	พูดได้ 250 คำ	พูดประโยคที่มีคำ 2 คำ
3 ขวบ	เปล่งเสียงพูดสื่อความ เข้าใจกับคนอื่น ๆ ได้	พูดได้ประมาณ 1,000 คำ เข้าใจ ในสิ่งที่พูด	พูดประโยคสั้น ๆ เหมือนผู้ใหญ่
6 ขวบ	ยอมรับว่าคล้ายผู้ใหญ่	พูดได้ประมาณ 2,500 คำ	เหมือนผู้ใหญ่

ทฤษฎีการพัฒนาการทางภาษา

การที่เด็กแต่ละคนสามารถพัฒนาภาษาพูดของตนได้ ได้มีผู้ศึกษาและได้ตั้งทฤษฎีทางภาษาไว้ดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. 2519 : 31 - 35)

1. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The Autism Theory หรือ Autistic Theory) ของ โอ โฮบาร์ท โมวเรอร์ (O Hobart Mowrer) นักจิตวิทยาชาวสหรัฐอเมริกาได้สรุปไว้ว่าการเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น

และเชื่อว่าความสามารถในการฟัง และความเพลิดเพลินจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตัวเอง เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาภาษา

2. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางการพูดนั้น เกิดขึ้นได้หลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง ผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียดคือ เลวิส (Lewis) การเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจ และความสนใจของตนเองเป็นปรุมบาศิช่วงความสนใจของเด็กสั้นมาก เพื่อจะชดเชยเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำ ๆ กันจึงทำให้เด็กมักพูดซ้ำ ๆ ในระยะการเล่นเสียง และในช่วงนี้เด็กก็ได้รับการฝึกหัดให้พูดเป็นคำ เด็กพอใจก็จะตอบสนองด้วยการเลียนแบบ

3. ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory) ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยเงื่อนไข โรนโกลด์ (Rheingold) และคณะพบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง

4. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ลิเบอร์แมน (Liberman) ตั้งสมมติฐานไว้ว่าการรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับ การเปล่งเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วย ท่านเองเดียวกับเด็กหูตึง การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังและพูดซ้ำด้วยตนเอง หรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

5. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Babble Luck) ธอร์นไดค์ (Thorndike) เป็นผู้คิดโดยอธิบายว่าเมื่อเด็กกำลังเล่นเสียงอยู่ไหน เผอิญมีเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีความหมายในภาษาพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้รางวัลในทันที ด้วยวิธีนี้เด็กจึงมีพัฒนาการทางภาษาไปเรื่อย

กระบวนการเรียนภาษาพูด

ในการเรียนภาษาพูดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารกันได้ นั้น มีกระบวนการเรียนภาษาพูดตามลำดับขั้นดังนี้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2519 :

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการที่สำคัญในการเรียนภาษา เพราะเป็นขั้นที่เด็กเรียนเสียงคำพูดตามเสียงที่ได้ยิน
2. การเอาอย่าง (Identification) เด็กมิได้เลียนการออกเสียงอย่างเดียว แต่เลียนท่าทาง นิสัยใจคอ จากบุคคลที่ตนเลียนภาษานั้น
3. การเรียนพฤติกรรมตอบสนองพร้อมกับสิ่งเร้าหลายตัว (Multiple Response Learning) เป็นพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้า โดยพยายามลองใช้วิธีอะไรก็ลองเปลี่ยนเสียงต่าง ๆ นั้นให้ทำงานสัมพันธ์กันหลายส่วนได้แก่ส่วนสมองที่มองเห็น ได้ยิน สะสมความจำ การทำริมฝีปาก สีหน้า ท่าทาง สายตา คืออย่างไร เด็กจะพยายามทำตาม
4. การเรียนรู้ด้วยสัมพันธภาวะ (Assosiative Learning) เด็กเรียนรู้คำศัพท์ และความหมายของคำ ระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่าตุ๊กตาได้ทันทีเมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้ว บอกว่า "ตุ๊กตา" เด็กก็จะจำได้และเรียนรู้ได้
5. การเรียนรู้แบบถามตอบ (Question - Answering) เมื่อเด็กได้เรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้วเกิดความรู้ ความคิดอย่างมีระบบ รู้จักใช้เหตุผล ซึ่งเด็กในวัย 6 ขวบ จะมีความอยากรู้อยากเห็นมากจึงชอบมาก ผู้ปกครองควรสนองตอบอารมณ์เช่นนี้ของเด็ก จะช่วยในการพัฒนาภาษาของเด็กให้ดียิ่งขึ้น
6. การลองผิดลองถูก (Trial and Error) ช่วงนี้เป็นช่วงการปฏิบัติถูกบ้าง ผิดบ้าง ควรมีวิธีเร้าใจ และชมเชยเมื่อเขาออกเสียงได้ถูกต้อง
7. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เป็นการง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น รู้จักไก่อยู่แล้ว จึงสอนให้รู้จักเป็ด และห่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่างกันเด็กจะทำได้เร็ว และมีความคิดเป็นระเบียบ

การเรียนรู้ความหมายของคำ

1. พัฒนาการในการเรียนรู้ความหมายของคำ

เฮอร์ลอค (Hurlock. 1972 : 165 - 169) ได้กล่าวถึงพัฒนาการในการเรียนรู้ความหมายของคำว่า ไม่มีเด็กคนใดที่สามารถเชื่อมความหมายเข้ากับคำได้เองโดย

ธรรมชาติเด็กจะต้องเรียนรู้คำ แต่ละคำมีความหมายเฉพาะอย่างโดยเริ่มเรียนรู้ที่จะเชื่อมโยงความหมายเข้ากับเสียงต่าง ๆ โดยวิธีการวางเงื่อนไข เช่น แม่พูดคำ ๆ หนึ่ง เมื่อเขาให้สิ่งของแก่เด็กหลังจากแม่ทำเช่นนั้นหลาย ๆ ครั้ง เด็กก็จะเกิดการเรียนรู้ เด็กจะเริ่มเรียนรู้ความหมายของคำที่เกี่ยวข้องกับบุคคลหรือสภาพการเฉพาะอย่าง เด็กเล็กจะยังไม่สามารถสรุปรวบรวมความคิดได้ดังนั้นเมื่อเด็กเรียนรู้คำว่า "พ่อ" เด็กก็จะเรียกผู้ชายทุกคนว่า "พ่อ" แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กก็จะเรียนรู้ในการวางหลักเกณฑ์และประยุกต์ความหมายทั่ว ๆ ไป ไปยังคำเฉพาะสำหรับบุคคลสิ่งของ หรือสถานการณ์เฉพาะคือเด็กสามารถแยกความหมายของคำว่า "พ่อ" ออกจากผู้ชายอื่น ๆ ได้ การเรียนรู้ขั้นนี้เกิดขึ้นภายในตัวเด็กเอง (Insight)

การเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary Learning) เด็กจะเรียนรู้คำ 2 ชนิด คือ คำทั่ว ๆ ไป (General Vocabulary) และคำเฉพาะ (Special Vocabulary)

1. คำทั่ว ๆ ไป (General Vocabulary) ได้แก่คำที่มีความหมายทั่ว ๆ ไป และใช้ได้หลายกรณีแล้วแต่สถานการณ์ เช่น คนสวย ไป คำทั่ว ๆ ไปจะมีประโยชน์มากกว่าคำเฉพาะ ดังนั้นเด็กจึงเรียนรู้คำทั่วไปก่อน ในทุกระดับอายุเด็กจะเรียนรู้คำทั่วไปมากกว่าคำเฉพาะ คำทั่ว ๆ ไปคือ

1.1 คำนาม คำแรกที่เด็กเรียนรู้และใช้คือ คำนาม โดยเฉพาะเป็นคำพยางค์เดียว เด็กจะเรียนรู้จากเสียงที่เด็กชอบก่อน

1.2 คำกริยา หลังจากที่ได้เรียนรู้คำนามพอที่จะใช้กับคน สิ่งของ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเขาแล้ว เด็กก็เริ่มเรียนรู้คำกริยา โดยเฉพาะจะเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ

1.3 คำวิเศษณ์ เด็กจะเริ่มใช้คำวิเศษณ์เมื่ออายุ 1 ขวบ ถึง 1 ขวบครึ่ง คำวิเศษณ์ที่เด็กใช้เริ่มแรกคือ "ดี" "เลว" "สวย" "ร้อน" และ "เย็น" ซึ่งเป็นการใช้กับบุคคล อาหาร หรือของเล่น

1.4 คำคุณศัพท์ เริ่มใช้ควบคู่กับคำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ที่เด็กเริ่มใช้เริ่มแรกคือที่นี้ที่โน่น

1.5 คำสันธานและคำสรรพนาม เด็กจะเรียนรู้คำประเภทนี้หลังสุด เนื่องจากใช้ยากที่สุด และความหมายของคำก็สับสน

เมื่อวิเคราะห์ส่วนประกอบของภาษาเด็กที่เริ่มหัดพูดพบว่า เด็กอายุประมาณ 18 เดือนจะใช้คำนามมากที่สุด อายุ 2 ขวบ ใช้คำนามน้อยลง แต่ใช้คำกริยา สรรพนาม และคำเชื่อมประโยคมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงลักษณะการใช้คำนี้ จะเห็นได้ชัดก่อนอายุ 3 ขวบ เมื่อเด็กสามารถพูดเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ การรู้จักลักษณะการใช้คำก็จะช่วยให้เด็กมีภาษาดีขึ้น

ในด้านจำนวนคำศัพท์ของเด็กในวัยต่าง ๆ มักขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความเฉลียวฉลาดของเด็กและโอกาสที่เด็กจะเรียนรู้ได้ ซึ่งไม่เพียงพอแต่จะเพิ่มจำนวนคำ หากแต่หมายถึงการเรียนรู้ความหมายของคำนั้น ๆ ในแง่ที่แตกต่างออกไป ตัวอย่างเช่น คำว่า "ส้ม" ความหมายที่เรียนรู้คือผลไม้ชนิดหนึ่งต่อมาอาจรู้ว่า หมายถึง สี จากนั้นอาจเรียนรู้ต่อไปอีกว่า สีส้มเกิดจากสีแดงผสมกับสีเหลือง เป็นต้น ฉะนั้นในการศึกษาเรื่องคำศัพท์ของเด็กจึงต้องคำนึงถึงจำนวนคำที่เด็กรู้จักและความหมายในแง่ต่าง ๆ

ในช่วงสองปีแรก เด็กเรียนรู้คำศัพท์ได้ช้า หลังจากนั้นในระยะก่อนเข้าโรงเรียน จะเรียนรู้เร็วขึ้น และจะเรียนรู้อย่างรวดเร็วหลังจากเข้าโรงเรียนแล้ว ทั้งนี้เนื่องจากการสอนโดยตรงจากครู และจากการได้พบเห็นสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ผลจากการค้นคว้าของนักจิตวิทยาหลายท่านพบว่า โดยเฉลี่ยเด็กประถมศึกษาปีที่ 1 รู้จักคำประมาณ 20,000 คำ ถึง 24,000 คำ หรือ 5 - 6% ของคำในพจนานุกรม ครั้นโตถึงชั้น ป.6 จะรู้คำศัพท์ประมาณ 50,000 คำ และราว 80,000 หรือ 22% ของคำพจนานุกรมฉบับมาตรฐานสำหรับเด็กที่เข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ความแตกต่างของการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กแต่ละคนนั้น เริ่มเห็นได้ตั้งแต่เมื่ออายุ 18 เดือน และเพิ่มจนเห็นชัดมากขึ้นตามอายุ สิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่าง ในเรื่องนี้อย่างมากคืออิทธิพลของสิ่งแวดล้อม โอกาสที่เด็กจะได้เรียนรู้ แรงกระตุ้น และสติปัญญาของเด็กเอง

2. คำเฉพาะ (Special Vocabularies) หมายถึงคำที่ความหมายเฉพาะเจาะจงใช้ได้ภายในบางสถานการณ์เท่านั้น ในวัยเด็กตอนต้นเป็นระยะที่เด็กมุ่งพัฒนาการใช้คำทั่วไป จากวัย 3 ขวบ เป็นต้น คำเฉพาะต่าง ๆ เริ่มมีบทบาทควบคู่ไปกับการใช้คำทั่วไป คำเฉพาะดังกล่าวจะมีพัฒนาการไปตามวัย คือ

2.1 คำประเภท "ลวงตา" เป็นการเลือกใช้คำที่เด็กพอใจ โดยที่คำนั้น อาจจะเป็น คำยาก และเด็กอาจไม่มีความหมาย การเอามาพูดก็เพียงแต่จะแสดงออกว่าตนรู้คำ นั้นปรากฏเช่นนี้จะเกิดขึ้นกับเด็กวัย 1 - 2 ขวบ

2.2 คำประเภทแสดงจรรยา มารยาท ได้แก่ คำ ขอบคุณ ขอโทษ ช่วย สวัสดี ฯลฯ การใช้คำเหล่านี้ได้ถูกต้องแค่ไหนขึ้นอยู่กับการฝึกฝนที่เด็กได้รับ

2.3 คำเกี่ยวกับสี เด็กส่วนมากจะรู้จักสีเมื่ออายุ 4 ขวบ เด็กจะเรียนรู้ ได้เร็วแค่ไหนขึ้นอยู่กับความสนใจในสี และโอกาสในการเรียนรู้

2.4 คำเกี่ยวกับตัวเลข เมื่อเด็กอายุ 2 - 3 ปี หลาย ๆ คนสามารถนับ เลขได้ถึง 10 แต่จะเข้าใจความหมายเพียงไรนั้นยังเป็นที่น่าสงสัย เพราะคำศัพท์ของเด็กพวกนี้ น่าจะเป็นคำ "นกแก้วนกขุนทอง" มากกว่า เด็กสามารถนับสิ่งของได้ประมาณอายุ 5 ขวบ เมื่อ 6 ขวบ เด็กจะเข้าใจ คำ "สาม" "เก้า" "ห้า" "สิบ" และ "เจ็ด" ดีพอที่จะนับสิ่งของได้

2.5 คำเกี่ยวกับเวลา ประมาณอายุ 6 หรือ 7 ขวบ เด็กจะรู้ความหมาย ของเวลา เข้า กลางวัน เย็น ฤดูร้อน และฤดูหนาว

2.6 คำเกี่ยวกับเงิน เด็กอายุ 4 - 5 ปี จะเริ่มเรียนรู้ค่าของเงินโดย เชื่อมโยงกับสีและขนาดของเหรียญ

2.7 คำแสดง ระหว่างอายุ 4 - 8 ปี เด็กส่วนใหญ่โดยเฉพาะเด็กชาย ใช้คำแสดงในการแสดงอารมณ์และใช้เพื่อที่จะได้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

2.8 คำสาบาน เด็กชายจะใช้คำประเภทนี้มาก เริ่มเมื่อเด็กเข้าเรียน เด็กจะใช้คำพวกนี้เพื่อทดแทนความรู้สึกน้อยและเพื่อแสดงถึงความเป็นผู้มีอำนาจของตน

2.9 ภาษาลับเฉพาะ จะใช้มากที่สุดในกลุ่มหญิงจากอายุ 6 ขวบ เด็กจะ ใช้ภาษาลับเฉพาะในกลุ่มเพื่อน อาจจะเป็นคำพูดหรือท่าทางก็ได้

การเรียนรู้ประโยค

เมื่อเด็กอายุประมาณ 10 - 18 เดือน เด็กเริ่มพูดคำแรกได้ เช่น คำว่า "หม่า" เวลาหิวเมื่อเด็กพูดเป็นคำ ๆ ได้แล้ว ต่อมาเมื่ออายุมากขึ้นเด็กก็จะพูดได้มากขึ้น และจะพูดได้

- 2 - 3 คำเมื่ออายุ 2 ขวบ และพูดได้ยาวขึ้นจนเป็นประโยคได้ศัพท์ ๑ กับผู้ใหญ่ เมื่ออายุราว 7 - 8 ขวบ

ไนซ์ (จินตนา เนียมเปี่ยม. 2521 : 11 - 12 ; อ้างอิงมาจาก Nice. 1965)

แบ่งพัฒนาการทางภาษาพูดเป็นประโยคไว้ 4 ขั้น คือ

1. ขั้นการพูดเป็นคำเดียว (Single - Word Stage) ขั้นนี้เริ่มได้เมื่ออายุ 2 ขวบ คำสุเคราะห์ 4 - 12 เดือน อายุเฉลี่ยระหว่าง 6.6 เดือน
2. ขั้นเริ่มพูดเป็นประโยค (Early Sentence Stage) ขั้นนี้เริ่มเมื่ออายุได้ 13 - 27 เดือน เฉลี่ยระหว่าง 18 เดือน คำสุคประมาณ 4 - 7 เดือน ประโยคตอนแรก ๆ จะไม่สมบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วยคำนาม กริยา วิเศษณ์ และคุณศัพท์ ส่วนสรรพนามและสันธานจะเกิดขึ้นน้อยหรือไม่เลย
3. ขั้นเป็นประโยคสั้น ๆ (Short Sentence Stage) ประโยคประกอบด้วยคำ 3 - 4 คำ จะปรากฏในเด็กอายุ 2 ปี โดยปกติจะเกิดเมื่ออายุ 3 ปี และช้าที่สุดประมาณ 4 - 5 ปี ประโยคจะเป็นประโยคสั้น ๆ หรือง่าย ๆ ประกอบด้วยคำนามจะไม่มีคำหน้านาม กริยาช่วย กริยาร่วม คำบุพบท และสันธาน ประโยคประมาณ 20 - 60% ยังคงเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์
4. ขั้นเป็นประโยคสมบูรณ์ (Complete Sentence Stage) ประโยคประกอบด้วยคำ 6 - 8 คำ เกิดขึ้นในระหว่างอายุ 3 - 4 ปี เด็กจะสามารถพูดประโยคได้ในระดับเดียวกับผู้ใหญ่ รูปประโยคประกอบด้วย คำสรรพนาม บุพบท และคำนำหน้านามเมื่อเด็กอายุได้ประมาณ 6 ปี เด็กจะสามารถใช้แบบของประโยคได้ทุกแบบ และจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงอายุประมาณ 9 ขวบครึ่ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การใช้ถ้อยคำชนิดต่าง ๆ

นักจิตวิทยาหลายท่านได้พยายามศึกษาถึงรายละเอียดเกี่ยวกับถ้อยคำชนิดต่าง ๆ ที่เด็กเริ่มพูด และพบผลการศึกษาที่คล้ายคลึงว่า เด็กจะเริ่มพูดคำนามก่อนคำชนิดอื่น ๆ หลังจากนั้นเด็ก

จะเริ่มรู้จักคำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุรพบท และคำสรรพนามตามลำดับ (Hurlock. 1978 : 171 - 172)

เนลสัน (Dale. 1976 : 8 - 10 ; citing Nelson. n.d.) ศึกษาคำพูด 50 คำแรกของเด็ก 18 คน พบว่าเด็กส่วนมากต้องพูดได้ 5 คำ ก่อนที่จะเริ่มรวม 2 คำ หรือมากกว่าเข้าด้วยกัน และยังพบรูปแบบของคำพูดของเด็กเหล่านี้ว่ามีลักษณะร่วมกัน สามารถแบ่งออกได้เป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

1. คำนามทั่วไป (General Nominals) เช่น คำว่า บอล (Ball) หิมะ (Snow) มีประมาณครึ่งหนึ่ง (51%) ของจำนวนคำทั้งหมด

2. คำนามเฉพาะ (Specific Nominals) เช่น คำว่า มัม (Mom) และชื่อสัตว์ เลี้ยงต่าง ๆ มีประมาณ 14% ของจำนวนทั้งหมด

3. คำกริยา เช่น ให้ (Give) ไป (Go) มีประมาณ 14%

4. คำขยาย เช่น สีแดง (Red) สกปรก (Dirty) มีประมาณ 9%

5. คำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่น คำที่ใช้ตั้งคำถาม ได้แก่ อะไร (What) (For)

นอกจากนี้ เนลสัน ยังรวบรวมลักษณะเด่น ๆ ที่สังเกตพบจากคำพูด 50 คำแรกของเด็กไว้ดังนี้

1. เด็กมักใช้คำกริยาซ้ำ ๆ กัน

2. คำพูดของเด็กจะเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมใกล้ตัวเด็ก เช่น เกี่ยวกับอาหาร สัตว์เลี้ยง ของเล่น เสื้อผ้า

3. เด็กจะพูดที่ตนสามารถใช้สิ่งนั้นง่าย ๆ ด้วยตนเอง เช่น ร้องเท้า ถูเท้า แต่ไม่ค่อยใช้คำว่า กางเกง เสื้อคลุม

4. เด็กจะใช้คำที่เขาสามารถแสดงพฤติกรรมต่อวัตถุนั้นได้ (Can Action) เช่น พบว่าเด็กจะใช้คำว่าผ้าห่ม และกุกุแสบ่อย แต่ไม่ค่อยใช้คำว่า โต๊ะ และหน้าต่าง

5. เด็กไม่ค่อยพูดถึงสิ่งใหญ่ ๆ เช่น ต้นไม้ โซฟา และสวนสาธารณะ

6. เด็กชอบพูดเกี่ยวกับวัตถุที่เคลื่อนไหวได้ (Movable) เช่น รถ นาฬิกา และสัตว์

ต่าง ๆ

เดล (Dale. 1978 : 307) ศึกษาการใช้ถ้อยคำของเด็กในช่วงอายุต่าง ๆ โดยวิธี การทดสอบคำศัพท์จากรูปภาพ และเขายังอ้างถึงผลการศึกษาของ ชอมสกี (Chomsky) ที่ศึกษา การใช้คำว่า "Or" พบว่าผลการศึกษาที่คล้ายคลึงกันคือ พบว่าความถูกต้องในการใช้ศัพท์ของเด็ก เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุดังนี้

ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำที่ต้องคิดเป็นร้อยละ		
อายุ (ปี)	การทดสอบคำศัพท์โดยใช้รูปภาพ	การตอบคำถามที่มีคำว่า
2	25	ไม่ได้ศึกษา
3	40	ไม่ได้ศึกษา
4	45	ไม่ได้ศึกษา
5	50	22
6	60	42
7	ไม่ได้ศึกษา	86
8	70	75
9	ไม่ได้ศึกษา	100
10	80	ไม่ได้ศึกษา
12	90	ไม่ได้ศึกษา

การเพิ่มขึ้นของจำนวนถ้อยคำนั้น อัตราการเพิ่มของคำศัพท์ต่าง ๆ จะสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในระลอกก่อนวัยเรียน หลังจากวัยนี้คำศัพท์ก็จะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นอย่างช้า ๆ แต่จะไม่มีการหยุดนิ่งเลย การเพิ่มจำนวนคำศัพท์ดังกล่าวเกิดจากการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ รวมทั้งการเรีกรู้ความหมายใหม่ของคำศัพท์เก่าที่เคยรู้จักมาก่อนด้วย อย่างไรก็ตามอัตราการเพิ่มของคำศัพท์จะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของเด็กเป็นสำคัญ เมื่อเด็กอายุมากขึ้นย่อมมีประสบการณ์มากขึ้น จึงทำให้รู้จักจำนวนคำมากขึ้น นอกจากนี้ยังรู้จักคำมากขึ้นนอกเหนือจากคำที่เคยได้ยินหรือคำกริยาที่เคยรู้จักมาก่อน ดังนั้นสัดส่วนของคำชนิดต่าง ๆ ที่เด็กนำมาใช้นั้นจะเปลี่ยนไปด้วย กล่าว

คือ สัดส่วนของการใช้คำนามจะลดลง ในขณะที่สัดส่วนการใช้คำวิเศษณ์บรรพท และสันธานจะเพิ่มขึ้นเมื่อพิจารณาจากจำนวนคำที่เด็กนำมาใช้ทั้งหมด

การศึกษาค้นคว้าพัฒนาการทางด้านถ้อยคำ

ผู้ที่เริ่มศึกษาค้นคว้าพัฒนาการด้านถ้อยคำเป็นตนแรกคือ สมิท (Smit. 1926) โดยการวัดความเข้าใจคำของเด็กอายุ 8 เดือน ถึง 6 ปี จำนวน 244 คน คำที่ใช้ทดสอบเลือกทุก ๆ คำที่ 20 จากบัญชีคำของ ธอนไดค์ (Thorndike) 10,000 คน ซึ่งมีความถนัดในการใช้สูงสุด แล้วนำคำเหล่านั้นมาเลือกอีกครั้ง ได้คำ 203 คำ นำไปทดสอบเด็กโดยใช้เด็กดูรูปภาพสิ่งของ หรือคำถามเพื่อให้เด็กดู ตัวอย่างคำที่ทดสอบ เช่น

- ข้อ 1. ให้เด็กดูกระดุมธรรมดาที่มี 2 รู แล้วถามว่าอะไร
- ข้อ 2. Arbor ถามคำถามให้เด็กตอบ What is an Arbor
- ข้อ 3. ให้เด็กเติมคำในประโยคให้มีความ คือ
- ข้อ 4. ให้เด็กดูรูปสตรอเบอรี่ แล้วถามว่าคืออะไร

จำนวนคำที่เด็กเข้าใจจาก 200 คำ จะคูณด้วย 20 เพื่อประมาณจำนวนคำที่เขาเข้าใจทั้งหมด พบว่า เด็กมีความเข้าใจคำเพิ่มตามระดับอายุ เด็กจะเริ่มเข้าใจคำเมื่ออายุ 10 เดือนและพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ดังนี้

อายุ	จำนวนคำโดยประมาณ
8 เดือน	0
10 เดือน	1
1 ปี	3
1 ปี 3 เดือน	19
1 ปี 6 เดือน	22
1 ปี 9 เดือน	118

อายุ	จำนวนคำโดยประมาณ
2 ปี	272
2 ปี 6 เดือน	446
3 ปี	896
3 ปี 6 เดือน	1,222
4 ปี	1,540
4 ปี 6 เดือน	1,870
5 ปี	2,072
5 ปี 6 เดือน	2,289
6 ปี	2,562

จากการศึกษาครั้งนี้ สมิท ยังได้วิเคราะห์คำจากการบันทึกการสนทนาของเด็ก 88 คน ขณะเล่นตามสบาย พบว่าใน 1 ชั่วโมง เด็กอายุ 2 ปี จะพูดได้เฉลี่ยประมาณ 50 คำและอายุ 4 ปี พูดได้เฉลี่ยประมาณ 400 คำ

แมคคาร์ธี (ศรียา นิยมธรรม. 2519 : 41 ; อ้างอิงมาจาก McCarthy. 1930) ศึกษาคำพูดของเด็กชาย หญิง อายุ 18 เดือน ถึง 54 เดือน จำนวน 140 คน แบ่งอายุออกเป็น 7 ระดับ แต่ละระดับห่างกัน 6 เดือน เด็กมีเขว้านับตามระดับปานกลาง ศึกษาโดยการสังเกต การพูดของเด็กในสถานที่ต่าง ๆ และในห้องทดลองบันทึกเฉพาะคำที่เด็กพูดกับผู้ที่คล่องคิดต่อกัน 50 ครั้งได้ผลคือ เด็กใช้คำพูดเพิ่มขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น คือ

อายุ 18 เดือน	คำพูดที่ใช้พูดโดยเฉลี่ย 20.3
อายุ 30 เดือน	คำพูดที่ใช้พูดโดยเฉลี่ย 147.7 คำ
อายุ 36 เดือน	คำพูดที่ใช้พูดโดยเฉลี่ย 170.3 คำ
อายุ 42 เดือน	คำพูดที่ใช้พูดโดยเฉลี่ย 203.7 คำ
อายุ 48 เดือน	คำพูดที่ใช้พูดโดยเฉลี่ย 216.3 คำ
อายุ 54 เดือน	คำพูดที่ใช้พูดโดยเฉลี่ย 230.5 คำ

พัฒนาการทางภาษาพูดด้านประโยค

รี และ โรบิน (Lee and Robin. 1980 : 133) ได้เสนอข้อสังเกตเกี่ยวกับพัฒนาการด้านการใช้ประโยคของเด็กเอาไว้ว่า

1. ให้ข้อมูลที่เป็นการกระทำก่อนมีการบรรยาย
2. การบรรยายจะเกิดก่อนที่จะบอกเหตุผลได้
3. สามารถรายงานได้ก่อนที่จะบอกเหตุผลได้
4. เตรียมการพูดสั้น ๆ ล่วงหน้าได้ก่อนการพูดยาว ๆ
5. มีการพูดแบบจำกัดก่อนที่จะพูดแบบสมบูรณ์
6. มีการพูดวกวนก่อนที่จะพูดแบบมีระบบโครงสร้าง

วูด (Wood. 1976 : 129) ได้สอนพัฒนาการในการสร้างประโยคของเด็ก 6 ขั้น ดังนี้คือ

1. ขั้นที่คล้ายประโยค (sentencelike Wood) จะอยู่ในช่วงอายุ 1 - 2 ขวบ คือ เด็กสื่อความหมายโดยใช้คำคำเดียว และทำทางประกอบคำพูด
2. ขั้นปรับขยาย (Modification) อยู่ในช่วงอายุ 1.5 - 2 ขวบ เด็กสามารถดัดแปลงคำคำเดียวเป็นประโยคสองคำที่มีความหมายเพิ่มขึ้น
3. ขั้นโครงสร้าง (Structure) อยู่ในช่วงอายุ 2 - 3 ขวบ เด็กสามารถตั้งคำถาม และสร้างประโยคปฏิเสธได้
4. ขั้นปฏิบัติการเปลี่ยนแปลง (Operation Change) อยู่ในช่วงอายุ 2.5 - 4 ขวบ มีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของประโยค โดยจัดเรียงลำดับคำให้ดีขึ้น ทำให้เด็กสามารถสื่อสารได้ซับซ้อนขึ้น
5. ขั้นจัดแยกประเภท (Categorization) จะอยู่ในช่วง 3.5 - 7 ขวบ เด็กสามารถเรียงเรียงประโยคได้สละสลวยมากขึ้น เนื่องจากรู้จักหมวดหมู่คำมากขึ้น และสามารถแก้ไขประโยคให้มีความซับซ้อนขึ้น

การใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ

เมื่อเด็กรู้จักคำชนิดต่าง ๆ มากพอควรแล้ว เด็กจะเริ่มรวมคำเข้าเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้มากขึ้น ประโยคแรก ๆ ของเด็กอาจเป็นประโยคที่ใช้คำเพียงคำเดียว หรือสองคำ ต่อจากนั้นจะเริ่มสร้างประโยคที่ยาวขึ้นซึ่งต้องอาศัยกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการในการสร้างประโยคของเด็ก เช่น แคตเด็น (Catden. 1968 : 433 - 448) ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็ก 3 คน คือ อีฟ (ศึกษาตั้งแต่อายุ 18 - 27 เดือน) อาคัม (ศึกษาตั้งแต่อายุ 27 - 42 เดือน) และ ชารา (ศึกษาตั้งแต่อายุ 47 - 49 เดือน) ซึ่งเป็นการศึกษาระยะยาว (Longitudinal Study) เขาศึกษาเกี่ยวกับการเติมหน่วยคำท้ายคำนามและคำกริยา ผลการศึกษาพบว่าเด็กจะเติมพหูพจน์ท้ายคำนามได้ถูกต้องเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ อาคัม และชารา ใช้กริยา "Be" โดยไม่เติมหน่วยคำ "Ing" ต่อท้ายคำกริยาในรูปปัจจุบันกาลกำลังกระทำ เช่นประโยคที่ว่า "I'm play with it" แต่เมื่อใกล้อายุ 4 ปี ชาราสามารถใช้กริยาอดีตกาลและปัจจุบันกาลได้ถูกต้อง 90% ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้ประโยคได้ถูกต้องไปอย่างช้า ๆ ตามลำดับอายุ

เมนยูก (Menyuk. 1964 : 533 - 5) ศึกษาภาษาพูดของเด็ก 3 กลุ่ม ได้แก่ เด็กเตรียมอนุบาล (อายุ 3 - 3 ปี 8 เดือน) เด็กอนุบาล (อายุ 5 ปี 6 เดือน) และเด็กประถมศึกษาปีที่ 1 (อายุ 7 ปี 1 เดือน) พบว่าเด็กเตรียมอนุบาลใช้คำนำหน้านามได้ถูกต้องหลักไวยากรณ์ ส่วนการเติมพหูพจน์ที่คำนามและคำกริยาเด็กยังใช้ไม่ถูกไวยากรณ์และสับสน เช่นพบว่าเด็กคนหนึ่งเอากับอาจใช้ทั้ง "She wash" และ "She cleans" ส่วนเด็กอนุบาลสามารถให้กริยาปัจจุบันกาลได้ถูกต้อง และเด็กประถมศึกษายังสามารถใช้กริยาช่วย "Have" และคำกันธาน "If" ได้แล้วซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อเด็กอายุมากขึ้นจะสามารถใช้ประโยคที่มีไวยากรณ์ซับซ้อนยิ่งขึ้น

ต่อมา เมนยูก (Menyuk. 1978) ศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็ก 2 กลุ่ม คือ เด็กเตรียมอนุบาล และเด็กประถมศึกษาปีที่ 1 อีกครั้งใช้วิธีการเก็บข้อมูล 3 วิธี คือ

1. บันทึกคำพูดของเด็กจากแบบทดสอบบุคลิกภาพแบบโปรเจกทีฟ (Projective)
2. บันทึกคำพูดของเด็กจากการพูดคุยกับผู้ทดลอง
3. บันทึกคำพูดของเด็กจากการเล่นละครตามบทบาทสมมติ (Role Play)

นอกจากนี้ยังมีการสังเกตการพูดของเด็กในห้องเรียนเพื่อเปรียบเทียบความตรงของกรอเก็บข้อมูลอีกด้วย ผลการศึกษาพบว่า เด็กเตรียมอนุบาลพูดได้โดยเฉลี่ย 82.8 ประโยค (SD = 16.7) เด็กประถมศึกษาปีที่ 1 พูดได้โดยเฉลี่ย 95.7 ประโยค (SD = 15.2) และจากการทดสอบโดยใช้ t-test พบว่าความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) และยังพบว่าเด็กประถมศึกษาปีที่ 1 ใช้กฎการปริวรรตหรือเปลี่ยนแปลงประโยคมากกว่าเด็กเตรียมอนุบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนในด้านการศึกษเกี่ยวกับความยาวของประโยคนั้น แมคคาร์ธี (McCarthy, 1946 : 564 - 551) รายงานเกี่ยวกับจำนวนเฉลี่ยของคำต่อ 1 ประโยคของเด็กอายุต่าง ๆ ไว้ดังนี้

อายุ (ปี)	จำนวนคำเฉลี่ยต่อ 1 ประโยค
1 ปี ครึ่ง	1.2
2	1.8
3	3.4
5	4
6	6.53
7	7.26

แมคคาร์ธี เองเชื่อว่าความยาวของประโยคเพียงอย่างเดียวไม่สามารถบ่งชี้ถึงความก้าวหน้าทางภาษาได้โดยตรง ต้องอาศัยการพิจารณาถึงความแตกต่างของโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคเหล่านี้ด้วย ซึ่งเขาเชื่อว่าจะเป็นตัวทำนายความก้าวหน้าทางภาษาได้ ดีกว่าความยาวของประโยคหรือจำนวนประโยคทั้งหมดที่เด็กพูด แมคคาร์ธี อ้างถึงการศึกษาของไนซ์ (Nice) ที่พบว่าในจำนวนประโยค 50 ประโยคที่เด็กอายุ 3 ขวบพูดจะมี 1 - 2 ประโยคเท่านั้นที่เป็นอนุประโยค (Compound Sentence) หรือสัณฐานประโยค (Complex Sentence) นอกจากนี้ แมคคาร์ธี ยังได้รวบรวมผลการศึกษาของนักจิตวิทยาท่านอื่น ๆ เช่นของฮาล์ม (Hahn) และเดวิด (David) รวมทั้งผลการศึกษาของตนเองแสดงไว้ในตารางแสดงร้อยละของประโยคนิตต่าง ๆ

ผู้วิจัย	อายุ (ปี)	วลีที่ สื่อ ความ	เอกรรณ ประโยค	เอกรรณ ประโยคที่ มีส่วนขยาย	อเนกรรณ ประโยคและ สังกรประโยค	วลีที่สื่อ ความ หมาย ไม่ได้
แมคคาร์ธี	2	53.8	17.3	1.4	.9	25.1
แมคคาร์ธี	3	27.2	45.1	8.7	1.5	16.2
แมคคาร์ธี	4	32.0	39.4	10.9	6.1	6.8
เดวิด	5?	39.4	29.4	7.8	4.6	15.0
ฮาน	6?	22.0	32.2	17.0	25.5	รวมอยู่ในรายการ แรก

จากผลการศึกษาดังกล่าวสรุปได้ว่าเด็กจะใช้ประโยคชนิดที่มีความซับซ้อนยิ่งขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น กล่าวคือ เมื่ออายุ 2 ปี เด็กจะใช้วลี การสื่อความหมายเป็นส่วนใหญ่ (53.8%) และประโยคที่ใช้ส่วนมากก็เป็นเอกรรณประโยค (17.3%) ในขณะที่อเนกรรณประโยคและสังกรประโยคมีเพียงร้อยละไม่ถึง 1 เมื่ออายุ 3 ปี เด็กจะใช้วลีน้อยลง และใช้ประโยคมากขึ้นโดยใช้เอกรรณประโยคมากกว่าอเนกรรณประโยคและสังกรประโยคและเมื่ออายุ 4 ปี 5 ปี และ 6 ปี สัดส่วนในการใช้ประโยคทั้ง 3 ชนิดจะเปลี่ยนไปโดยเด็กอายุ 6 ปี จะใช้อเนกรรณประโยคและสังกรประโยคมากขึ้นถึง 25.5% ซึ่งมากเกือบเท่า ๆ กับการใช้เอกรรณประโยค

การศึกษาในระยะต่อมา เดล (Dale, 1976 : 141) พบว่าเด็กเริ่มใช้สังกรประโยคได้เมื่ออายุประมาณ 3 ขวบครึ่ง และในค่านความยาวของประโยคพบว่าเด็กอายุ 3 ขวบครึ่งจะใช้จำนวนคำเฉลี่ยต่อ 1 ประโยคประมาณ 3.5 - 4.0 คำซึ่งใกล้เคียงกับผล

การศึกษาเมื่อ 30 ปีย้อนหลังไปซึ่งพบว่าค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อ 1 ประโยคของเด็กอายุ 3 ปี เท่ากับ 3.4 และของเด็กอายุ 4 ปี เท่ากับ 4.4 คำ

สำหรับการศึกษาในประเทศไทย ดวงเดือน พันธมนาวิน (2522 : 57 - 60) พบว่าเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 3 ถึง 6 ปี จำนวน 120 คน เก็บข้อมูลโดยการให้เด็กเล่าเรื่อง จากภาพพบว่าเด็กอายุมากขึ้นจะใช้ประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น

ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในประเทศไทย

ภาษาไทยถิ่นเป็นภาษาที่มีผู้พูด และใช้กันทั่วประเทศ โดยทุกคนถือว่าภาษาไทยเป็นภาษาแม่ไม่ว่าถิ่นเหนือ ถิ่นกลาง ถิ่นอีสาน หรือถิ่นใต้ ทั้งนี้รวมถึงผู้ที่ไม่ใช่ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เช่น ชนกลุ่มน้อยจากพม่าชนชาวเขมร ชาวลาว ส่วย ขาวเลว ซึ่งก็พูดภาษาไทยด้วยเช่นกัน จึงกล่าวได้ว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้พูดกันตามถิ่นต่าง ๆ ในประเทศ จากถิ่นต่าง ๆ นี้เองทำให้เกิดความแตกต่างกันในด้านเสียง และความหมายของคำอันเนื่องมาจากการแปรเปลี่ยนไปตามสภาพท้องถิ่นที่อาศัยหรือตามสภาพชุมชนจนกลายเป็นภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ขึ้น

ความหมายของภาษาถิ่น

กูด (Good. 1973 : 171) กล่าวเกี่ยวกับความหมายของภาษาถิ่นโดยสรุปไว้ว่า ภาษาถิ่นเป็นรูปแบบของภาษาอย่างหนึ่ง โดยแตกต่างจากรูปแบบของภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในด้านคำศัพท์ การออกเสียง เสียงสระ และสำนวนที่มีอยู่โดยทั่วไปรวมทั้งลักษณะเฉพาะของแต่ละท้องถิ่น แต่ละชนชั้น แต่ละเชื้อชาติ และเผ่าพันธุ์ด้วย

เฟื่องฟูง เครือตราชู (2518 : 202) กล่าวในเรื่องภาษาถิ่นไว้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมายในชุมชนหนึ่ง ๆ ชุมชนที่ใช้ภาษาต่างกันนั้นเรียกว่า "Speech Communication" สำหรับประเทศไทยแยกเป็น 4 ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ภาษาที่ใช้ Speech Communication เรียกว่า ภาษาถิ่น (Dialects)

ธวัช บุนนาค (2526 : 1) ได้ให้ความเห็นโดยสรุปไว้ว่า ภาษาถิ่นคือ ภาษาที่ใช้พูดกันอยู่ตามท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมาย ความเข้าใจกันระหว่างคนในท้องถิ่นนั้น ซึ่งอาจจะแตกต่างไปจากภาษามาตรฐานหรือภาษาไทยกลาง และภาษาในท้องถิ่นอื่นทั้งทางด้าน เสียง คำ และการใช้คำ

กาญจนา คุวิณะศิริ (2528 : 1) ได้ให้ความหมายของภาษาถิ่น Dialect ว่า หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดซึ่งแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ผู้พูดนั้น ๆ อาศัยอยู่ หรือภาษาที่พูดในชุมชนหนึ่งโดยเฉพาะนอกนั้นยังหมายถึงภาษาที่ใช้พูดในวงอาชีพหนึ่ง ๆ ก็ได้

ดังนั้น ภาษาถิ่นหมายถึงภาษาที่ใช้พูดแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ผู้พูดภาษานั้น ๆ อาศัยอยู่ หรือภาษาที่พูดในชุมชนขึ้นใดโดยเฉพาะ ส่วนภาษาภาคกลางหรือภาษามาตรฐานหมายถึงภาษาถิ่นที่ใช้ในราชการสำหรับประเทศไทย ก็คือภาษากลางหรือภาษาไทยกรุงเทพฯ นั่นเอง

เรืองเดช บันเขื่อนขันธ์ (2531 : 29 - 31) ได้ให้ความสำคัญของภาษาถิ่นไว้ดังนี้

1. ภาษาถิ่นเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมท้องถิ่น การศึกษาภาษาถิ่นก็คือ การศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่น และการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นไปด้วย
2. ภาษาถิ่นเป็นสัญลักษณ์ของความเข้าใจอันดีของเจ้าของท้องถิ่น
3. ภาษาถิ่นเป็นที่มา และเป็นส่วนหนึ่งของภาษาไทย และวรรณคดีไทย ถ้าจะศึกษาภาษาไทยและวรรณคดีไทยให้ลึกซึ้งจึงต้องอาศัยภาษาถิ่น
4. การศึกษาภาษาถิ่นเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และทัศนคติที่ดีต่อกันระหว่างชนในชาติ
5. เพื่อประโยชน์ในการสอนเด็กที่พูดภาษาถิ่น และแก้ไขข้อบกพร่องของเด็กที่ออกเสียงภาษาไทยกลางไม่ชัด
6. เพื่อเข้าใจความเป็นมาของภาษา ขบขึงในวัฒนธรรมทางภาษา และเห็นความสำคัญของภาษาถิ่น

สาเหตุที่ทำให้เกิดภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ได้เพราะสาเหตุ 3 ประการใหญ่ ๆ คือ
(เรื่องเดช บันเขื่อนขันธ์. 2531 : 33 - 34)

1. ภูมิศาสตร์อยู่คนละท้องถิ่นขาดการไปมาหาสู่ซึ่งกันและกันเป็นเวลานานหลายชั่วอายุคน ทำให้กลุ่มชนชาติไทยรวมทั้งภาษาของกลุ่มเปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นภาษาถิ่นอื่นที่ไม่เหมือนกับภาษาดั้งเดิมในที่สุด

2. กาลเวลาที่ผ่านไปจนสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่งทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย และตามเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เปลี่ยนไป โดยมีการบัญญัติศัพท์ใหม่ ๆ ใช้ในภาษาของตนหรือไม่ก็ยืมคำศัพท์จากภาษาถิ่นที่มีอิทธิพลกว่ามาใช้ เป็นต้น

3. อิทธิพลของภาษาถิ่นที่อยู่ใกล้เคียง ซึ่งเป็นชนกลุ่มมากและมีอิทธิพลกว่ามีการยืมคำศัพท์จากภาษาที่มีอิทธิพลกว่าเกิดการประสานภาษาเกิดสำเนียงใหม่เกิดขึ้น

ภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ที่ถือกันว่าเป็นภาษาถิ่นใดถิ่นหนึ่งนอกจากจะมีลักษณะทั่วไปเหมือนกันแล้ว จากการศึกษาพบว่าเหตุที่ถูกเรียกว่าเป็นภาษาถิ่น เพราะมีความแตกต่างเกิดขึ้นระหว่างถิ่นหนึ่งกับอีกถิ่นหนึ่งดังนี้

1. ความแตกต่างทางด้านระบบเสียง (Phonology) เช่นเสียงพยัญชนะ สระ มีจำนวนมากน้อยต่างกันมีระบบเสียงวรรณยุกต์ต่างกันทั้งคุณภาพ (ระดับความสูง - ต่ำของเสียงวรรณยุกต์) และปริมาณ (จำนวนเสียงวรรณยุกต์) จึงเป็นสาเหตุให้สำเนียงของภาษาไทยแต่ละถิ่นแตกต่างกันออกไป

2. ความแตกต่างทางด้านระบบคำ (Morphology) ส่วนใหญ่จะแตกต่างเกี่ยวกับคำศัพท์ต่าง ๆ เช่น

2.1 คำลงท้ายประโยค หรือวลี คำลงท้ายที่ใช้เฉพาะในภาษาถิ่นของตน
เช่น เค เคื้อ บ้อ ก่อ เน้อ ขา คะ

2.2 ความแตกต่างเกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ๆ

2.3 ความแตกต่างเกี่ยวกับความหมาย

การจำแนกภาษาถิ่นในประเทศไทย

บราวน์ (เรื่องเลข บันเชียนชัย. 2531 : 67 - 70 ; อ้างอิงมาจาก Brown. 1965) นักภาษาศาสตร์ได้ศึกษาภาษาถิ่นตระกูลไทยโดยอาศัยหลักทางภูมิศาสตร์ ได้แบ่งตามภาคทั้ง 4 ของประเทศ คือภาคกลาง ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ ในที่นี้จะกล่าวถึง ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือและภาษาถิ่นตระกูลภาษาอื่น ๆ หรือที่เรียกว่า ภาษาไทยกลุ่มน้อยคือภาษาม้ง

จากลักษณะภาษาไทยถิ่นในประเทศไทยนั้นได้จำแนกออกเป็น 4 ถิ่นดังที่กล่าวแล้วนั้น ภาษาไทยถิ่นที่อยู่ในถิ่นเดียวกันมีความแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยในเรื่องระบบเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และคำบางคำ สำหรับเสียงวรรณยุกต์ต่างกันอยู่มาก แต่ก็พอฟังกันเข้าใจได้ ส่วนภาษาไทยถิ่นที่ต่างกันมาก ก็ยังมีความใกล้เคียงกัน คือภาษาไทยถิ่นอีสานใกล้เคียงกับภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นใต้ใกล้เคียงกับภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่าภาษาไทยถิ่นอื่น ภาษาไทยถิ่นภาคเหนือพิจารณาเปรียบเทียบกันจะเห็นว่ามียกย่องที่แตกต่างกันและคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะในเรื่องระบบเสียงซึ่งได้แก่ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ส่วนระบบคำมีความแตกต่างกันไปน้อยในเรื่องของเสียง และความหมายอันเป็นองค์ประกอบสำคัญของคำเพื่อให้เห็นชัดเจนเกี่ยวกับลักษณะของภาษาไทยถิ่นจึงได้นำมากล่าวดังต่อไปนี้

1. ภาษาไทยกลาง (Central Thai)

ภาษาไทยกลาง (Central Thai) หรือภาษาไทยสยามได้แก่ภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) ที่พูดโดยคนไทยส่วนใหญ่ที่อยู่บริเวณภาคกลางของประเทศไทย ถือเป็นภาษากลางและเป็นภาษามาตรฐานของไทย เป็นภาษาที่มีอักษรใช้ โดยมีกรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลาง ทางเหนือของกรุงเทพฯ มีผู้พูดภาษากลางถึงจังหวัดตาก สุโขทัย อุตรดิตถ์ พิจิตร และทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือมีผู้พูดเรื่อยไปจนถึงจังหวัดนครนายก สระบุรี ลพบุรี บางส่วนของนครราชสีมา และเพชรบูรณ์ ทางทิศตะวันออกมีผู้พูดภาษาไทยกลางไปจนถึงพรมแดนประเทศกัมพูชา ในจังหวัดปราจีนบุรี จันทบุรี และตราด ส่วนทางตอนใต้มีผู้พูดภาษาไทยกลางไปถึงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีผู้พูดภาษาไทยกลางไม่ต่ำกว่า 17.3 ล้านคน (เรื่องเลข บันเชียนชัย. 2531 : 133)

ภาษาไทยกลางมีหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งหมด 20 - 21 เสียง (ถ้าไม่นับหน่วยเสียง /s/ ด้วยจะมี 20 เสียง) หน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 เสียง และหน่วยเสียงสระผสม 3 เสียง คือ เสียง -ย, -อ, -ว และมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง

2. ภาษาไทยถิ่นเหนือ (Northern Thai : Dialect)

(เรื่องเดช ปันเขื่อนขันธ์. 2531 : 37)

ภาษาไทยถิ่นเหนือได้แก่ภาษาลานนา (Lanna) หรือภาษาไตยวน (Tai Yuan) ที่พูดโดยคนส่วนใหญ่นิพนธ์ที่ 8 จังหวัดในภาคเหนือของไทยได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน ลำปาง แม่ฮ่องสอน และบางอำเภอในจังหวัดตาก สุโขทัย และอุดรธานี เส้นแบ่งเขตระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาเหนือจะอยู่ 3 จังหวัดคือจังหวัดตาก สุโขทัย และอุดรธานี คนที่พูดภาษาไทยลานนานิยมเรียกตนเองว่า "คนเมือง" ภาษาไทยลานนาจะมีคนพูดไม่ต่ำกว่า 10.4 ล้านคน (เรื่องเดช ปันเขื่อนขันธ์. 2531 : 143)

ภาษาไทยถิ่นเหนือมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 19 - 20 เสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 เสียง หน่วยเสียงสระประสม 3 เสียง และมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 เสียง

3. ภาษาตระกูลม้ง - เย้า (Mao - Yao)

ภาษาตระกูลม้ง - เย้า จัดเป็นสาขาหนึ่งของตระกูลภาษาจีน - ทิเบต (Sino - Tibetan) ผู้พูดภาษานี้เรียกตนเองว่า "ม้ง" เป็นชาวเขาเผ่าหนึ่งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย จากการสำรวจของศูนย์วิจัยชาวเขาปี 2529 พบว่ามีผู้พูดภาษาทั้งหมด 80,082 คน คิดเป็นร้อยละ 15.50 ของชาวเขาทั้งหมดในประเทศไทย ชาวม้งส่วนใหญ่นิพนธ์อยู่ในจังหวัดเชียงราย พะเยา แม่ฮ่องสอน ลำปาง เชียงใหม่ แพร่ ตาก น่าน เลย เพชรบูรณ์ พิษณุโลก กาฬสินธุ์ ภาษาม้งจัดออกเป็น 3 ภาษาถิ่นดังนี้คือ

1. ภาษาหม้งดำ หรือหม้งดำ บางแห่งเรียก หม้งน้ำเงิน (Hmong Niva)

ส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดแพร่ น่าน ตาก เชียงราย และมีกระจายในจังหวัดเพชรบูรณ์ และพิษณุโลก มีจำนวนมากที่สุดมากกว่า 28,000 คน

2. ภาษาหม้งขาว (Hmong - Daw Klaw) มีประมาณ 20,000 คน ส่วนใหญ่อยู่ใน

ในจังหวัดเชียงใหม่ และน่าน ภาษาหม้งขาวกับหม้งดำแตกต่างกันในระดับเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะบางเสียงและสระบางตัว

3. ภาษาม้งมะบา มีจำนวนน้อยไม่ถึง 10,000 คน อพยพมาจากลาวตั้งบ้านเรือนอยู่ในจังหวัดน่าน

ลักษณะเด่นของภาษาแม้ว (ม้ง) มีดังนี้

1. ระบบเสียงพยัญชนะมีมากกว่าภาษาไทย คือมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 51 หน่วยเสียง แต่ถ้านับเสียงตัว ล ด้วยจะมี 60 หน่วยเสียง ต่างกับหน่วยเสียงพยัญชนะไทย ซึ่งมีเพียง 21 หน่วยเสียงเท่านั้น (สุริยา รัตนกุล. 2514 : 24)

2. ระบบเสียงสระคล้ายภาษาไทยมาก มีที่ต้องออกเสียงเป็นพิเศษอยู่ตัวเดียวคือ เสียงสระเออ + สระอือ ซึ่งเสียงนี้ไม่มีใช้ในภาษาไทย

3. สระเสียงวรรณยุกต์ ภาษาแม้วมีมากกว่าภาษาไทยคือ มีระหว่าง 7 - 9 ระดับเสียงวรรณยุกต์

4. ไม่มีเสียงพยัญชนะตัวสะกด

ลักษณะภาษาแม้วแตกต่างกับภาษาไทยดังกล่าว จึงทำให้เด็กชาวแม้วที่เข้าเรียนภาษาไทยในโรงเรียนมักประสบปัญหาในการออกเสียง โดยเฉพาะพยัญชนะตัวสะกด แม่กก แม่กด แม่กบ แม่กม แม่เกย แม่เกว เช่นเดียวกับพวกที่พูด ภาษาตระกูลทิเบต - พม่า

ความสัมพันธ์ของภาษาไทยถิ่นกับภาษาไทยมาตรฐาน

(สุจิต เพียรชอบ. 25333 : 834 - 835)

เนื่องจากภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาไทยถิ่นที่ใช้เป็นภาษาราชการให้สำหรับติดต่อกันเป็นทางการทั่วทั้งประเทศ ไม่จำกัด ถิ่นเหนือ ถิ่นอีสาน ถิ่นกลาง หรือถิ่นใต้ และโดยเฉพาะตามโรงเรียนของทุกท้องถิ่นต้องมีการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นสื่อ นักเรียนไทยที่จะพูดภาษาไทยได้ก็ตามจะต้องได้รับการสอนให้รู้จักใช้ภาษาไทยมาตรฐานทั่วหน้ากัน ตัวผู้สอนซึ่งอาจเป็นคนในท้องถิ่นหรือท้องถิ่นอื่น เมื่ออยู่ในห้องเรียนต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการสอน ดังนั้นภาษาไทยมาตรฐานจึงเป็นแกนกลางสำหรับสื่อความหมายระหว่างคนไทยทั้งชาติไม่ว่าจะอยู่ในภาคใดของประเทศก็ตาม เมื่อได้เรียนรู้ภาษาไทยมาตรฐานแล้วก็สามารถสื่อภาษาได้เข้าใจ

ตรงกัน ไม่เกิดความเข้าใจผิดโดยภาษาเป็นเหตุ ดังนั้นภาษาไทยถิ่นและภาษาไทยมาตรฐานจึงมีความสัมพันธ์ต่อกัน

การที่บุคคลใช้ภาษาถิ่นต่างกันออกไป ซึ่งความแตกต่างนั้นต่างกันทั้งระบบเสียง และระบบคำ จึงเกิดเป็นปัญหาทางภาษาขึ้นสำหรับคนไทยถิ่น เมื่อจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อจัดปัญหาดังกล่าวจึงมีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาของคนไทยถิ่น จึงควรหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้ลุล่วงไป

ปัญหาการใช้ภาษาไทยของคนไทยถิ่นด้านเสียง

(สุจริต เพียงชอบ. 2533 : 838 - 840)

เมื่อภาษาไทยถิ่นกลางเปลี่ยนฐานะเป็นภาษาไทยมาตรฐานที่คนไทยทุกคนต้องเรียนรู้ โดยเฉพาะที่สำคัญคือโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นสื่อ คนไทยถิ่นจึงเกิดความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งการเรียนรู้ภาษาไทยให้ได้ผลสัมฤทธิ์ตามต้องการ ซึ่งต้องอาศัยทักษะที่สำคัญ 4 อย่างคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เมื่อให้ในชีวิตประจำวันร่วมกับผู้อื่น แต่โดยเหตุที่ภาษาไทยถิ่นมีลักษณะที่แตกต่างกันทั้งในด้านเสียงและด้านคำ คนไทยถิ่นจึงมีปัญหาในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เพราะภาษาเป็นเรื่องของทักษะที่ต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝน เพื่อให้เกิดความเคยชิน และคิดเป็นนิสัย คนไทยถิ่นจึงมีปัญหาในการใช้ภาษาไทยโดยเฉพาะในเด็กวัยก่อนเรียนและเด็กระดับประถมศึกษา เพราะภาษาไทยถิ่นที่เด็กใช้อยู่จนเคยชินทำให้เกิดความยุ่งยากสับสนในการเรียนรู้ภาษาไทย จากการที่ภาษาไทยถิ่นมีลักษณะแตกต่างกันในด้านเสียงและด้านคำ คนไทยจึงมีปัญหาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ส่วนทักษะด้านใดเป็นปัญหามากหรือน้อยจะได้นำเสนอดังนี้

ปัญหาด้านเสียงได้แก่เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ซึ่งมีปัญหสำหรับคนไทยถิ่นโดยเฉพาะในเรื่องเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งแตกต่างกันมาก ตัวอย่างเช่น คนไทยอีสานออกเสียงคำว่า ข้าว เป็น เข้า ทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าจะเข้าใจกันได้ต้องเสียเวลานานเกินจำเป็น หรือคำว่า เห็น ของคนไทยถิ่นเห็นออกเสียงเป็น หั้น อาจทำให้คนไทยถิ่นอื่นฟังไม่เข้าใจสื่อความกันไม่ได้ผล เป็นต้น

จากตัวอย่างเป็นปัญหาด้านเสียงที่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นประสบ ซึ่งปัญหาในแต่ละทักษะได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนดังนี้

1. การฟัง

คนไทยถิ่นเมื่อใช้ภาษาไทยมีปัญหาด้านการฟังหรือไม่จากการสอบถามผู้สอบสัมภาษณ์ เพื่อเข้าเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาไทยของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ประจำปีการศึกษา 2526 พบว่า ผู้เข้าสอบซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ถิ่นอีสาน ถิ่นเหนือ ถิ่นใต้ และถิ่นกลาง ที่เคยสอนโรงเรียนระดับประถมศึกษามาแล้ว 28 คน ได้ข้อมูลว่า นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นซึ่งเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปัญหาการฟังภาษาไทยมาตรฐานในระยะภาคเรียนแรก กล่าวคือ นักเรียนจะฟังภาษาไทยมาตรฐานไม่เข้าใจ ครูต้องพูดภาษาไทยถิ่นกับนักเรียนในระยะแรก ๆ หรือพูดทั้งภาษาไทยถิ่นและภาษาไทยมาตรฐานควบคู่กันไป ปัญหาการฟังเสียงภาษาไทยจึงค่อยลดลงและหมดไป

สรุปแล้วปัญหาการใช้ภาษาไทยด้านการฟังของคนไทยถิ่นต่าง ๆ ที่พบในระดับประถมศึกษา เนื่องจากยังไม่ได้เรียนรู้ภาษาไทยมาตรฐานมาก่อน จึงไม่คุ้นเคยกับระบบเสียงของภาษาไทยมาตรฐาน และเสียงที่เด็กซึ่งพูดภาษาไทยถิ่นฟังไม่เข้าใจมีทั้งเสียงพยัญชนะเสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ เด็กไทยอีสาน และเด็กไทยถิ่น มีปัญหาพยัญชนะและควบกล้ำทำให้เกิดปัญหาในการฟัง

2. การพูด

ภาษาไทยถิ่นไม่ว่าเป็นถิ่นเหนือ ไทยอีสาน ไทยถิ่นใต้ หรือแม้แต่ไทยถิ่นกลางก็ตาม มักมีปัญหาในการออกเสียงพูดภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือมักออกเสียงได้ไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องในเสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ทั้งนี้เพราะความแตกต่างของระบบเสียงในภาษาไทยถิ่นแต่ละถิ่นมีอิทธิพลทำให้ออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานผิดเพี้ยนไป เช่น คนไทยถิ่นเหนือพูดคำว่า ครู เป็น คู เพราะภาษาไทยถิ่นเหนือไม่ออกเสียงตัวควบกล้ำ ร, ล แม้จะมี ร, ล ในภาษาเขียนอยู่ก็ตาม

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยด้านการพูดของผู้พูดภาษาไทยถิ่นยังมีน้อย แต่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการพูดมีดังนี้คือ

ประสงค์ ราชเดช ศึกษาถึงปัญหา และวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา 6 เผ่า คือ ม้ง เย้า ลีซอ มูเซอ และกะเหรี่ยง ซึ่งเรียนร่วมกับเด็กไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จังหวัดตาก กาญจนบุรี เชียงราย เชียงใหม่ ปีการศึกษา 2521 - 2522 จำนวน 214 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบทดสอบการออกเสียงพูดภาษาไทยโดยแยกออกเป็นเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ รวม 83 เสียง และแปรเป็นแผนภาพ 83 ภาพ ทดสอบเป็นรายบุคคลพบว่าร้อยละ 100 ของเด็กชาวเขามีปัญหาในการพูดไม่ชัดทั้งเสียง พยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะที่ออกเสียงไม่ชัด ได้แก่ เสียง ร เสียงควบกล้ำ ร, ล และเสียงสะกด ง น ม ค บ เสียงสระที่ออกผิดได้แก่ สระ อาเป็นออ อัว เอื้อ เป็นเอื้อ อีเป็นเอ อัวเป็นโอ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงผิดได้แก่ เสียงจัตวาเป็นเอก และโท (ประสงค์ ราชเดช. 2523 : 1)

ส่วนรายงานการวิจัยของ ประสงค์ ราชเดช อีกเรื่องหนึ่งที่กระทำกับเด็กภาคกลางคือ เรื่องการสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ศึกษาปัญหาการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษา ระหว่างปี การศึกษา 2515 - 2518 จำนวน 481 คน ปรากฏว่านักเรียนมีปัญหาในการพูดซึ่งเป็นทักษะหนึ่งของการใช้ภาษาไทย คือการออกเสียงผิดหรือไม่ชัดในพยัญชนะ ร เสียงควบกล้ำ ร, ล และเสียง ส ข ฝ ฟ และ ถ ท ตามลำดับ ส่วนลักษณะที่ออกเสียงไม่ชัดมี 3 ลักษณะได้แก่ การออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง เช่นออกเสียงพยัญชนะ ร เป็น ล และ ส เป็น จ หรือ ฝ การเว้นไม่ออกเสียงในคำ เช่น ไม่ออกเสียง ร ล ควบกล้ำ งานวิจัยนี้ในกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็ก กรุงเทพฯ ทำให้พบว่า แม้แต่คนที่พูดภาษาไทยมาตรฐานก็ยังมีปัญหาในการพูดออกเสียงภาษาไทย มาตรฐานไม่ถูกต้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของเด็กพูดสองภาษา

(สุจริต เพียรชอบ. 2533 : 800 - 803)

การเรียนรู้สองภาษา (Bilingualism) คือ ความสามารถของบุคคลที่จะพูดภาษาสอง ภาษาได้ในเวลาเดียวกัน บุคคลใดจะเป็นผู้รู้สองภาษาจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาแม่ในช่วงเวลาเดียวกัน

และพูดภาษาที่สองได้คล่องแคล่วเท่ากัน หรืออาจจะเรียนรู้อีกภาษาหนึ่ง หลังจากได้เรียนภาษาแรกไปแล้ว ผู้ที่เรียนรู้สองภาษาจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับสำคัญของภาษาทั้งสองและใช้ได้คล่องแคล่วโดยอาศัยลักษณะดังต่อไปนี้คือ

1. ใช้สื่อสารได้เป็นอย่างดี คือสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ดี
2. มีความเข้าใจภาษา และแสดงออกเป็นภาษาที่เหมาะสม
3. ใช้ภาษาได้ทั้งในระดับที่เป็นทางการ และในระดับที่ไม่เป็นทางการ คือใช้ในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน และสามารถใช้ภาษาอย่างสัมพันธ์กับบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดได้
4. รู้จักใช้ภาษาในด้านการติดต่อธุรกิจ การปกครอง และในด้านศิลปะได้

ประเภทของการรู้สองภาษา

1. การเรียนรู้สองภาษาไปพร้อม ๆ กันในขณะที่ยังเป็นเด็กเล็กในบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา และอังกฤษจะมีชาวต่างชาติอาศัยประกอบธุรกิจมากมายในขณะที่เด็กอยู่บ้าน บิดา มารดา ก็จะพูดภาษาเดิมของตน ซึ่งอาจเป็นภาษา สเปน ฝรั่งเศส หรือเยอรมันก็ได้ อีกภาษาหนึ่งคือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันในสิ่งแวดล้อม ลักษณะเช่นนี้เด็กเริ่มพูดภาษาต่างประเทศที่ผู้ใหญ่ใช้อยู่ในบ้าน แต่พอเด็กเริ่มโตขึ้นมีอายุ 1 - 2 ขวบ เด็กมีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันในสังคมที่แวดล้อมอยู่รอบข้าง เด็กจะพูดทั้งสองภาษาอยู่เพียงระยะเดียวหลังจากนั้นก็จะเลือกพูดเพียงภาษาเดียว คือภาษาที่สองที่ใช้กันอยู่ในสังคมโดยทั่ว ๆ ไป

2. การเรียนรู้ภาษาในระยะเวลาที่เด็กโตขึ้น

ในการเรียนรู้ภาษาที่สองในโรงเรียนหลังจากที่ได้เรียนรู้ภาษาที่หนึ่งมาจากทางบ้านแล้ว ในช่วงนี้เด็กจะเรียนภาษาที่สองได้ยากกว่าในวัย เด็กเล็กจากประสบการณ์ต่าง ๆ แม้ว่าเด็กจะได้เรียนภาษาที่หนึ่งมาจากบ้านแล้ว 5 - 6 ปี ก็ตาม เมื่อเด็กเข้าโรงเรียนและอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาก็แต่ในช่วงระยะเวลา 1 - 2 เดือนแรกเท่านั้น และเมื่อยังเป็นเด็กจึงไม่มีปัญหาในการออกเสียงภาษาที่สองแต่ประการใด

3. การเรียนรู้ภาษาที่สองในระยะวัยรุ่น

เด็กในวัยนี้ขึ้นกับการออกเสียงภาษาที่หนึ่งเป็นอันมากและเมื่ออายุมากขึ้นศูนย์เรียนภาษาในสมองเจริญเต็มที่แล้ว ทำให้เรียนภาษายากกว่าในวัยเด็ก การเรียนเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษาที่สอง ทำได้ยากกว่ามาก

4. การเรียนรู้ภาษาที่สองในระยะที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว

ผู้ที่รู้สองภาษาในวัยนี้มุ่งเนื้อหาของภาษาและการสื่อสารทำความเข้าใจมากกว่าไม่ชอบว่า และเนื่องจากอวัยวะในการออกเสียงเคยชินกับการออกเสียงภาษาที่หนึ่งเป็นอย่างมากแล้ว การออกเสียงภาษาที่สองจึงไม่เหมือนเจ้าของภาษานัก แต่จะมีลักษณะของภาษาที่หนึ่งอยู่มาก เช่น คนไทยที่ไม่ออกเสียง r, sh, ch, th, z และเสียงอื่น ๆ ได้เหมือนเจ้าของภาษา เป็นต้น

อิทธิพลของการใช้สองภาษา

อิทธิพลของการใช้สองภาษาที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้คือ

1. อิทธิพลของการใช้สองภาษาที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าเด็กที่เรียนรู้สองภาษาในขณะเดียวกัน จะเรียนรู้ภาษาที่สองได้ช้ากว่าการเรียนรู้ภาษาเดียว สมิธ (Smith) ได้ทำการศึกษแล้วสรุปว่าการใช้ภาษาจะไม่ทำให้การเริ่มพูดในระยะแรก ๆ ช้าไป แต่จะทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนในระยะหลัง นอกจากนั้นจากการศึกษาของ Marvel ในเรื่องการใช้สองภาษายังสรุปได้ว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่พูดภาษาต่างประเทศจะเสียเปรียบในการเรียนในโรงเรียนที่สอนด้วยภาษาอังกฤษ และเขายังให้ข้อสังเกตไว้อีกด้วยว่า การวัดความสามารถ และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาของเด็กมีพื้นฐานภาษาต่างประเทศทำได้ยากมาก เพราะมีความแตกต่างกันในด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม

2. อิทธิพลของการใช้สองภาษาต่อบุคลิกภาพ

เด็กที่พูดภาษาต่างประเทศที่บ้านและที่ใช้อีกภาษาหนึ่งในโรงเรียนนั้นการออกเสียงอาจแตกต่างไปจากภาษามาตรฐาน เช่น อาจจะเสียงแปร่งไป หรือการลงน้ำหนักเสียงผิดพลาดเพื่อน ๆ ได้ยินก็อาจหัวเราะเยาะทำให้อายกลายเป็นคนเงยขมับเก็บตัว ไม่กล้า

แสดงออกตัวอย่างเช่น คนจีนพูดออกเสียงตัว ค เป็นตัว ล และสระเอ เป็นสระ เอีย เด็ก ๆ พูดเป็นหลัก ๆ กิน เป็น กิง หมด เป็น หมก แล้ว เป็น เลี้ยว เป็นต้น

3. อิทธิพลของการใช้สองภาษาต่อสติปัญญา

จากการใช้ข้อทดสอบสติปัญญากับเด็กสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นเด็กที่ใช้สองภาษา อีกกลุ่มหนึ่งเป็นเด็กที่ใช้ภาษาเดียว ผลปรากฏว่าเด็กที่ใช้ภาษาเดียวทำข้อสอบได้ดีกว่าเด็กที่ใช้สองภาษาทั้งข้อสอบที่ถ้อยคำภาษา และข้อสอบที่ไม่ใช้ถ้อยคำภาษา เช่น รูปภาพ ตัวเลข เป็นต้น

4. อิทธิพลของการใช้ภาษาที่มีต่อการปรับตัวในสังคม

เนื่องจากเด็กที่ใช้สองภาษามีวัฒนธรรมของแต่ละภาษาแตกต่างกันปรากฏว่าเด็กที่ใช้สองภาษามีปัญหาในการปรับตัวมากกว่าเด็กที่พูดภาษาเดียว นอกจากนี้ยังมีปัญหาทางด้านอารมณ์ด้วย เพราะเกิดการปรับตัวเมื่อเปลี่ยนจากการใช้ภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง

อิทธิพลของภาษาถิ่นฉานที่มีต่อการเรียนภาษาไทย

ภาษาถิ่นฉานมีลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาไทยกลางในด้านการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และไวยากรณ์ดังที่กล่าวแล้ว และจากความแตกต่างนี้เป็นผลให้คนที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันประสบปัญหาเสมอ เมื่อต้องการมาใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษามาตรฐานในการติดต่อสื่อสาร ในการเรียนการสอนก็เช่นเดียวกัน ครูผู้สอนมักพบว่าภาษาถิ่นมาแทรกแซงในการเรียนการสอนภาษาของนักเรียน เพราะนักเรียนมักจะนำภาษาถิ่นมาแทรกแซงในการเรียนภาษาอยู่เสมอทั้งนี้เพราะนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นนั้นเกิดความเคยชินกับภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จึงทำให้ภาษาถิ่นนั้นมีโอกาสแทรกแซงเข้ามาได้ ซึ่งความคิดเห็นนี้ สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ (2524 : 4) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาของผู้ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน โดยสรุปว่า ถ้าผู้เรียนใช้ภาษาถิ่นถ่ายทอดลักษณะภาษาของตนไปสู่ภาษามาตรฐานที่เรียน ถ้าหากการถ่ายทอดนั้น เข้ากันได้กับภาษามาตรฐานที่เรียนก็ถือว่าเป็นการส่งเสริม (Facilitation) ถ้าเข้ากันไม่ได้ถือว่าเป็นการแทรกแซง (Interference) ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนเกิดขึ้นได้

เอมอร์ ชิตตะโสภณ (2528 : 16 - 23) ได้กล่าวเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นล้านนาในการเรียนภาษาไทยกลางว่ามีปัญหาต่อทักษะการเรียนภาษาไทยของนักเรียน โดยสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาด้านทักษะการพูด และการอ่าน ทั้งนี้เพราะการขาดหน่วยเสียงบางตัวในภาษาถิ่น จึงทำให้คนที่พูดภาษาถิ่นเหนือเมื่อพูดหรืออ่านภาษาไทยกลางมักออกเสียงผิดหรือเพี้ยนไป เพราะเกิดการสับสนระหว่างหน่วยเสียงที่ใช้ในภาษาถิ่นกับภาษาไทยกลางนั้น

2. ปัญหาด้านทักษะการเขียน มักเป็นความผิดพลาดเนื่องมาจากการถ่ายทอดเสียงผิดหรือเพี้ยนไป เพราะการออกเสียงตามสำเนียงของภาษาถิ่นนั้น ๆ นอกจากนี้ยังได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อการใช้ภาษาไทยกลางในการเรียนการสอนด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. อิทธิพลต่อการพูด ส่วนใหญ่เด็กที่พูดภาษาถิ่นล้านนามักจะออกเสียง /ร/, /ล/, /พ/ และตัวควบกล้ำบางตัวไม่ชัดเจน ซึ่งอาจเนื่องมาจากการขาดหน่วยเสียงบางตัวในภาษาถิ่น เช่น เสียง /ร/ และ /พ/ ภาษาถิ่นล้านนาจริง แทบจะไม่มี /ร/ นอกจากยืมบางคำเท่านั้น ดังนั้นคนที่พูดภาษาถิ่นล้านนาจึงมักจะสับสนระหว่างเสียง /ร/ กับ /ล/ เพราะเสียง /ร/ ทางเหนือจะเป็น /ฮ/ เช่น รัก เป็น ฮักเมื่อต้องออกเสียง /ร/ ถ้าระวัง ไม่ให้เป็น /ฮ/ ตามอิทธิพลของภาษาถิ่น ก็มักจะกลายเป็น /ล/ อันเป็นหน่วยที่มีใช้อยู่แล้วในภาษาถิ่น เช่นกันกับเสียง /พ/ ทางล้านนาจะเป็น /ป/ เช่น พี่ เป็น ปี่ ส่วนการออกเสียงควบกล้ำบางตัว เช่น /ชว/ อาจจะเนื่องมาจากแนวเทียบผิด เช่น คำว่า ขวนขวาย นักเรียนส่วนใหญ่จะออกเสียงสระอัว มี น เป็นตัวสะกด เข้าใจว่าเกิดจากการเทียบเสียง "ชั่ว" ที่แปลว่า สะพาน ในภาษาถิ่นเมื่อเห็น "ขวน" จึงเทียบเสียงผิดไป

2. อิทธิพลต่อการเขียน มักเป็นความผิดพลาดเนื่องมาจากการถ่ายทอดเสียงผิด ดังความเห็นของ พระธรรมราชาวัตร (เอมอร์ ชิตตะโสภณ. 2528 : 16 - 23 ; อ้างอิงมาจาก 2514 : 18 - 19) ที่ว่าภาษาถิ่นล้านนา จะออกเสียง ท เป็น ค หรือ พ เป็น ป ดังนั้นคนชื่อว่า อินทา จันทา นายทา นางพา โดยมากเขียนเป็น นายตา นางปา ทำให้เกิดความหมายจากเดิมไปหมด เพราะความจริงอินทา ก็คือ พระอินทร์ (ชื่อผู้ชาย) จันทา ก็คือ

พระจันทร์ (ชื่อผู้หญิง) หรือนายทา คำว่า ทา ก็คือ กิริยาที่เอาของเหลวจากทาสีใดสิ่งหนึ่ง ไม่ใช่หมายถึง ตา หรือ จักษุ เป็นต้น

3. อิทธิพลด้านความหมายของคำ ส่วนมากนักเรียนจะใช้คำศัพท์ตามความหมายของคำในภาษาถิ่นล้านนาเช่น "ฟูก" ในภาษาไทยกลาง ภาษาถิ่นล้านนาใช้ "สะลี" หรือ บางคำความหมายผิดไปมาก เช่น คำว่า "กระบอง" ล้านนาจะหมายถึงพวกของทอด เช่น ฟักทองชุบแป้งทอด หรือคำว่า "ลา" หมายถึงอ้อยในภาษาภาคกลาง เป็นต้น

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าภาษาถิ่นนั้นยังคงมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียน และก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนภาษาไทยโดยเฉพาะด้านการพูด และการเขียนเป็นอย่างมาก เพราะทักษะทั้งสองด้านนี้ ถือเป็นทักษะการแสดงออกทางภาษา ที่สามารถสังเกตเห็นความบกพร่องได้อย่างชัดเจน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการพูดของเด็ก

อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนภาษาที่สอง

ในการเรียนภาษาที่สองนั้น ผู้เรียนจะมีนิสัยทางภาษา (Speech Habits) ในภาษาแรกทั้งทางระบบเสียงคำ และไวยากรณ์ ระบบต่าง ๆ ในภาษาแรกจะเข้ามารบกวนการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียน คือผู้เรียนจะใช้ระบบเสียง คำ และไวยากรณ์ของภาษาของตนเองมาใช้แทนเสียง คำ และไวยากรณ์ของภาษาที่สองที่แตกต่างไปจากภาษาของตน เช่น คนจีนในเมืองไทยจะใช้เสียงพยัญชนะในภาษาจีนแต่จื๊ว คือเสียง "ล" แทนเสียง "ด" เช่น จะพูด "เพ็ก ๆ" แทน "เด็ก" ผู้ที่พูดภาษามาลายูเมื่อมาเรียนภาษาไทยจะออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด -ก -ค ไม่ได้ เพราะในภาษามาลายูไม่มีพยัญชนะตัวสะกดดังกล่าว (ศูนย์พัฒนาการศึกษาภาคการศึกษา 1. 2506 : 12) นอกจากนี้ชาวเขาซึ่งเป็นคนไทยกลุ่มหนึ่งก็มีปัญหาในการเรียนภาษาไทย เพราะชาวเขาแต่ละเผ่ามีภาษาพูดเป็นของตนเอง ไม่มีภาษาเขียน เมื่อเด็กชาวเขาที่พูดภาษาเผ่าไม่มีเสียงตัวสะกดในภาษาของตน เรียนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่มีเสียงตัวสะกดและเสียงวรรณยุกต์กำกับ จึงออกเสียงคำในภาษาไทยได้ไม่ชัดเจน เช่นคำว่า กระดานดำ เด็ก

กะเพรียงจะออกเสียงเป็น กระดาด้า แสดงว่าเด็กกะเพรียงฟังเสียงตัวสะกดภาษาไทยไม่ได้ยินเลย จึงออกเสียงตามวิธีการออกเสียงในภาษากะเพรียง การออกเสียงในภาษาไทยไม่ชัด บางครั้งทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปด้วย คำว่า "บ้าน" กะเพรียงจะออกเสียงเป็น "บ้ำ" เมื่ออ่านหรือพูดไม่ชัดพลอยทำให้เราเขียนไม่ถูกต้องไปด้วย ชาวเขาจึงเขียนภาษาไทยได้ยากและช้ามาก (เรขา ทองสวัสดิ์. 2523 : 4 - 3) สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือและภาษาม้ง เป็นภาษาแรกและใช้ภาษาไทยถิ่นเหนือ และภาษาม้งในชีวิตประจำวันนั้น เมื่อนักเรียนเหล่านี้เรียนภาษาไทยในโรงเรียน จึงเปรียบได้เท่ากับเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง ซึ่งย่อมจะมีปัญหาในการเรียนอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่อย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะเซลลิงเกอร์ (Selinker. 1977 : 35) กล่าวว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนจะสร้างระบบไวยากรณ์ใหม่ ซึ่งมีลักษณะของการใช้กฎร่วมกันระหว่างสองระบบภาษา คือ ระบบของภาษาแม่ และระบบของภาษาที่กำลังเรียนอยู่ เรียกภาษาของผู้เรียนนี้ว่า ภาษาระหว่างสองระบบ และได้อธิบายความหมายของการเก็บสะสมไว้นานว่า หมายถึงรูปแบบต่าง ๆ ทั้งด้านเสียง พยางค์ และไวยากรณ์ที่ปรากฏในคำพูดของผู้เรียนภาษา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ตรงกับบรรทัดฐานของภาษาที่สอง ทั้งที่ผู้เรียนได้เรียนและใช้รูปแบบที่ถูกต้องในภาษานั้นมาหลายปีแล้วก็ตาม นอกจากนี้การเก็บสะสมไว้นานยังรวมถึงรูปแบบที่บกพร่องต่าง ๆ ที่อาจถูกขจัดไปได้ในสถานการณ์ปกติ แต่มักจะปรากฏขึ้นมาใหม่เมื่อผู้เรียนพบเนื้อหา หรือบทเรียนที่ยากเกินไป หรือผู้เรียนภาษานี้เอารูปแบบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในภาษาแม่ของตนไปปะปนกับภาษาที่สอง และทำให้คำพูดที่ออกมามีลักษณะเป็นภาษาระหว่างสองระบบ ภาษานั้นจะเกิดจากขบวนการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษา ขบวนการดังกล่าวมีดังนี้

1. อิทธิพลของภาษาแม่ของผู้เรียน
2. กลวิธีการฝึกในขณะที่เรียนมา
3. วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาที่สอง
4. วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการสื่อสารหรือพูดจากับเจ้าของภาษาที่สอง
5. การสรุปกฎเกณฑ์ และความหมายนอกเหนือจากที่เจ้าของภาษาใช้อยู่

ข้อบกพร่องในการพูดภาษาไทยโดยทั่วไป

ข้อบกพร่องในการพูดภาษาไทยโดยทั่วไปที่มักจะพบเสมอได้แก่ การออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง เช่น ออกเสียง โรงเรียน เป็น โลงเรียน รด ออกเสียงเป็น สด กราบพระ เป็น กาบพะ การพูดวันวรรคไม่ถูกต้อง การออกเสียงคำต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง นอกจากนั้น อังกาบ ผลากรกุน (ในกาจกุนา นาคสกุล, บรรณาธิการ. 2523 : 23 - 31) ได้ให้ความหมายของการพูดผิดว่า หมายถึง การที่ผู้พูดพยายามที่จะพูดแบบอุดมคติ แต่ความคล่องตัวของการพูดจะงัดกันไป ทำให้ผู้พูดหยุดพูด พูดตะกุกตะกัก พูดซ้ำ หรือพูดลิ้นพันทำให้เสียที่ของเสียงและคำ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเรียนการสอนภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ได้มีผู้สนใจศึกษาและวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการพูดภาษาของผู้เรียนพอสมควร ดังจะกล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

เรือโทหญิงปรียา หิรัญประสิทธิ์ (2520 : 55) ได้ศึกษาปัญหาในการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้แบบสอบถามกับครูหัวหน้าสายภาษาไทย 12 คน ครูภาษาไทย 30 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 420 คน ในโรงเรียน 12 แห่ง ผลการศึกษาพบว่า ครูภาษาไทยร้อยละ 50 เห็นว่าปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนอย่างหนึ่ง คือ นักเรียนใช้ภาษาในการพูดไม่ถูกต้อง เช่น ใช้ถ้อยคำผิดความหมาย งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัญหาการพูดของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จึงไม่พบปัญหามากนัก ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน ชูติมา ทับเอี่ยม (2521) ได้วิจัยเรื่องข้อสังเกตเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยของคนจีน พบว่า คนจีนมีปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัด ทางด้านการพูดภาษาไทยของชาวเขานั้น สุริยา รัตนกุล (2519) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนภาษาไทยของเด็ก เริ่มเรียนที่พูดภาษา ขมุ - ละว้า ถิ่น พบว่า ชาวเขามีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดและเสียงควบกล้ำในภาษาไทย ต่อมา จิตประภา ศรีอ่อน (2521) ได้วิจัยเรื่อง การพูดภาษาไทยไม่ชัดของชาวเขาเผ่าม้งพบว่าร้อยละ 97 ของนักเรียนชาวเขาเผ่าม้งมีปัญหาในการพูดไม่ชัด

ประสงค์ รายณสุข (2523) ได้ศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาพบว่า

1. เด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ มีปัญหาการพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น ๆ
2. เสียงที่ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ พูดไม่ชัดมากที่สุดหลังจากทดลองฝึกแก้ไขจากครูแล้ว คือ เสียงพยัญชนะต้น ร ส ฮ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล เสียงพยัญชนะตัวสะกด ง น ก ม ค บ และเสียงพยัญชนะต้น ง ส ฮ ตามลำดับ ส่วนเสียงสระได้แก่ อา อี แอ เอื้อ อัว ออ เอียะ และเสียงวรรณยุกต์จัตวา

3. ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่พบมากที่สุดเสียงพยัญชนะคือการออกเสียงเป็นเสียงหนึ่ง เป็นอีกเสียงหนึ่ง การเว้นไม่ออกเสียงในคำ การออกเสียงเพี้ยนตาม

งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่น และการศึกษาความบกพร่องในการพูด ได้มีผู้สนใจศึกษาไว้และเกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับนักเรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษาจีน

ด้านการพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ (2524 : 56 - 73) ได้ศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทยกลางของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน ในอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ และอำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง จากการทดสอบและสัมภาษณ์ครูพบว่าในการสอนครูต้องใช้ภาษาถิ่นอธิบายความหมายของคำศัพท์ เนื่องจากนักเรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจในคำพูด และการออกเสียงมักออกเสียงสระ และพยัญชนะเสียงภาษาไทยกลางไม่ได้ เช่น เครื่องบิน เป็น เคียงบิน เสียงพยัญชนะที่มีปัญหามากคือ เสียงเคี้ยวออกเสียง ร เป็น ล ฮ และเสียงพยัญชนะประสมออกเสียง ปล เป็น กล เป็น ก สระเสียงเคี้ยวที่เป็นปัญหาคือออกเสียง - เป็น เอีย และสระประสมออกเสียง เอีย เป็น - เสียงเอื้อ เป็น - ทางด้านการเขียนมักใช้สำนวนภาษาถิ่นเหนือเขียน

งานวิจัยต่างประเทศด้านการพูด

ด้านการพูด

เนเบล (Nebel. 1963 : 1415) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการพูดของนักเรียนระดับ 5 ซึ่งส่วนใหญ่มาจากโรงเรียนต่าง ๆ ในรัฐโคโลราโด เพื่อวิเคราะห์ภาษาพูดของนักเรียนว่ามีข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร โดยการใช้เครื่องบันทึกเสียงภาษาพูดของนักเรียนในระหว่างการอภิปรายอย่างไม่เป็นทางการแล้วถอดข้อความจากเครื่องบันทึกเสียงเป็นข้อเขียนเพื่อตรวจหาข้อบกพร่อง พบว่าข้อบกพร่องที่มากที่สุดเป็นข้อบกพร่องเกี่ยวกับคำกริยารองลงมา เป็นข้อบกพร่องเกี่ยวกับคำสรรพนาม และคำคุณศัพท์ตามลำดับ

มัทลุค (Matluck. 1977 : 1621 A.) ได้ศึกษาลำดับขั้นการเรียนรู้โครงสร้างภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาพูด โดยศึกษาจากเด็กที่พูดภาษาสเปน แคมโดนิสตากาล็อก และอโกลาโบ เป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยใช้แบบสอนวัดความสามารถทางการพูด ผลการวิจัยพบว่าสามเหตุสำคัญที่มีส่วนในลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษา ที่หนึ่งไม่ใช่สาเหตุที่เป็นพื้นฐานสำคัญในลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาที่สอง โครงสร้างทางภาษาแรกมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง แต่มีผลน้อยกว่าสาเหตุอื่น ๆ

โพลิตเซอร์ และรามิเรซ (Politzer and Ramirez. 1973 : 355) ได้ศึกษาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเม็กซิกันอเมริกา โดยนักเรียนเคยอพยพตั้งถิ่นฐานแล้วเล่าเรื่องที่ตนได้รู้ ผู้วิจัยบันทึกคำพูดลงในเครื่องบันทึกเสียงพบว่าสิ่งที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษได้แก่ ข้อบกพร่องที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่คือ ภาษาเม็กซิกันอเมริกา ข้อบกพร่องที่เกิดจากตัวภาษาอังกฤษเอง ข้อบกพร่องที่เกิดจากการได้พบเห็นภาษาอังกฤษไม่เป็นมาตรฐาน

เทลเลอร์ (Taylor. 1975 : 4490 A.) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยให้นักเรียนที่พูดภาษาสเปนเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง แปลประโยคภาษาสเปนเป็นจำนวน 80 ประโยคเป็นภาษาอังกฤษจากที่ได้ยินเพื่อศึกษาลักษณะการถ่ายโยงจากภาษาแม่ และสรุปเกณฑ์ต่าง ๆ ของโครงสร้างของภาษาของเด็ก ผลการวิจัยพบว่าในการพูดภาษาที่สองนั้นเด็กจะอาศัยโครงสร้างของภาษาแม่อย่างลงมือเมื่อความสามารถในภาษาที่สองเพิ่มขึ้น แต่การสรุปเกณฑ์ต่าง ๆ ของโครงสร้างภาษาไม่เปลี่ยนแปลง

ฟัทแมน (Fathman. 1977 : 6316 A.) ได้ศึกษาข้อบกพร่องเกี่ยวกับคำและโครงสร้างในภาษาพูดของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจากกลุ่มตัวอย่าง 120 คน ซึ่งเป็นนักเรียนอายุระหว่าง 6 - 14 ปี กลุ่มแรกเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ อีกกลุ่มหนึ่งใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ โดยวัดความสามารถในการพูดของเด็กแต่ละคน เมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐาน โดยใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐาน เช่นการใช้พหูพจน์ คำนำหน้านาม การตั้งคำถาม การใช้ประโยคปฏิเสธผลการวิจัยพบว่าลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกันและไม่ขึ้นอยู่กับอายุ หรือพื้นฐานการศึกษา

นัทัมเจีย (Ntumgia. 1978 : 2107 A.) ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับภาษาต่อเนื่องระหว่างระบบสองภาษา พบว่าข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นของผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้นไม่ได้เกิดจากการแทรกแซงของภาษาที่กำลังเรียนอยู่ และเห็นว่าการแทรกแซงจากภาษาแม่ไม่ใช่สิ่งที่ไม่ดี ถ้านำข้อบกพร่องมาใช้ให้เป็นประโยชน์จะช่วยให้ขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้นและดีขึ้น จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาแรกหรือภาษาที่สองก็ตาม มักมีข้อบกพร่องเสมอสำหรับเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนมีอยู่หลายประการคือ เพราะอิทธิพลของภาษาถิ่น เพราะการใช้แนวเทียบผิดเพราะความเคยชินที่เด็กใช้สองภาษาในเวลาเดียวกัน อีกทั้งการแทรกแซงของภาษาแม่หรืออิทธิพลจากภาษาแม่ วิธีการค้นหาข้อบกพร่องที่เชื่อถือได้ ประการหนึ่งคือ การค้นหาโดยการวิเคราะห์ข้อบกพร่องโดยตรงจากการพูด

เพศกับพัฒนาการทางภาษา

มาร์ติน และ เบอนส์ (Martin and Burns. 1959 : 510 - 511) ได้ศึกษาสิ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาว่า เพศหญิงจะมีพัฒนาการในการใช้ประโยคและอัตรากาเร็ตเร็วกว่าชาย โดยเฉพาะในขวบปีที่ 3

เฮเลน (Helen. 1981 : 194) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาและพบว่าเด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาเร็วกว่าเด็กชายในช่วงแรก ๆ ของชีวิตในด้านคำศัพท์ และการออกเสียง แต่ในเรื่องไวยากรณ์จะไม่มี ความแตกต่างกันจนกว่าจะเข้าวัยรุ่น

สวนา พรพิพัฒน์กุล (2513 : 47 - 55) ได้ศึกษาพัฒนาการทางด้านถ้อยคำของนักเรียนในโรงเรียนสามัญระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และประถมปีที่ 3 จำนวน 237 คน เป็นชาย 120 คน หญิง 117 คน อายุระหว่าง 7 - 11 ปี โดยใช้แบบทดสอบ 2 ชุดคือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอ่านไทยชั้น ป.2 ของสถาบันแห่งชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ซึ่งใช้ในโครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษากรมสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2520 เป็นแบบทดสอบทักษะและวัดความเข้าใจในการอ่าน และแบบทดสอบคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างโดยใช้ภาพสไลด์ 44 ภาพ เราได้ผลการวิจัยพบว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการทางถ้อยคำดีกว่าเด็กชาย

เขว้ประภา ทิพย์สุนทรพงศ์ (2520 : 54 - 102) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครพบว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการพูดดีกว่าเด็กชาย

จินตนา เนียมเปี่ยม (2521 : 72 - 78) ศึกษาพัฒนาการทางด้านจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน (อายุ 3 - 6 ปี) ในจังหวัดพิษณุโลก และสุโขทัย จำนวน 120 คน เป็นชาย 62 คน หญิง 58 คน โดยใช้แบบทดสอบทางถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคโดยใช้รูปภาพที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมเด็ก กระตุ้นให้เด็กพูดแล้วบันทึกเทปนามาววิเคราะห์พบว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาคือดีกว่าเด็กชายทั้งด้านถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยค

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่าพัฒนาการทางภาษาด้านเพศของเด็กมีผลเร็วช้าต่างกันคือเพศหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาเร็วกว่าเพศชายในด้านการใช้คำศัพท์ การออกเสียง และการใช้ประโยคที่ซับซ้อนกว่าอีกด้วย

สมมติฐานในการวิจัย

1. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และชนิดของประโยคในภาษาถิ่นของเด็กที่มีอายุมากกว่า สูงกว่าของเด็กที่มีอายุน้อยกว่า
2. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กที่มีอายุมากกว่า สูงกว่าของเด็กที่มีอายุน้อยกว่า

3. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กไทยกลางสูงกว่าเด็กไทยเหนือ และเด็กไทยเหนือสูงกว่าเด็กไทยม้ง
4. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากันต่างกันคือ ภาษาไทยกลาง จากโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาษาไทยถิ่นเหนือ จากโรงเรียนพุดธิโสภณ จังหวัดเชียงใหม่ และภาษาม้ง จากโรงเรียน เจ้าแม่หลวงอุปถัมภ์ 2 จังหวัดเชียงใหม่

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งพูดภาษาไทยกลาง กลุ่มที่สองพูดภาษาไทยเหนือ และพูดภาษาไทยกลาง และกลุ่มที่สามพูดภาษาม้ง และพูดภาษาไทยกลาง โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Muti-Stage Sampling) โรงเรียนละ 60 คน จากระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีระดับอายุ 7 ปี 8 ปี และ 9 ปี ตามลำดับ ชั้นเรียนละ 20 คน เป็นชาย 10 คน หญิง 10 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 180 คน เป็นหญิง 90 คน ชาย 90 คน ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาแยกตามอายุ เพศ และภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นที่ใช้	อายุ 7 ปี		อายุ 8 ปี		อายุ 9 ปี		รวม
	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	
ภาษาไทยกลาง	10	10	10	10	10	10	60
ภาษาถิ่นเหนือ	10	10	10	10	10	10	60
ภาษาม้ง	10	10	10	10	10	10	60
รวม	30	30	30	30	30	30	180

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูด แยกเป็น

2 ชุด คือ

1. แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ประกอบด้วยภาพ จำนวน 82 ภาพ ใช้เป็นตัวเร้าที่จะให้เด็กเรียกชื่อภาพออกมาเป็นคำพูด
2. แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค ประกอบด้วยภาพ จำนวน 7 ภาพ ใช้เป็นตัวเร้าให้เด็กพูดอธิบายหรือบรรยายภาพนั้นออกมาเป็นรูปของประโยคที่มีเนื้อหาตรงตามภาพหรือตามจินตนาการของเด็ก

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาด้านคำศัพท์

1. ขั้นรวบรวมคำศัพท์ ผู้วิจัยรวบรวมคำศัพท์จากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2529 - 2531 เล่มที่ 5 ศูนย์พัฒนาหลักสูตรกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ แล้วนำมาวาดเป็นภาพเขียนที่ระบายสี เนื่องจากมีผู้วิจัยหลายท่านพบว่า เด็กวัยประถมศึกษาชอบภาพประดิษฐ์ที่เขียนง่าย ๆ ชอบสร้างจินตนาการ ชอบภาพที่มีหลายสี (ฉลองชัย สุรวัดตนบุรณ์. 2515 : 97 - 98) และจากการวิจัยของอังคณา ตันติวัฒนานนท์ (อังคณา ตันติวัฒนานนท์. 2511 : 14) เรื่องความสามารถในการตอบสนองแบบทดสอบชนิดที่ใช้รูปภาพ และเป็นตัวหนังสือของนักเรียนประถมศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ได้เสนอแนวทางไว้ว่าแบบทดสอบรูปภาพที่ใช้ได้ดีกับเด็กชายตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าภาพสามารถใช้เป็นสื่อสำหรับเด็กในการรับรู้ และถ่ายทอดความหมายได้ในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา

2. ขั้นพิจารณาเรื่องราวในภาพ เนื่องจากเด็กวัยประถมศึกษามีการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมจากบ้านมาสู่ระบบโรงเรียน เด็กจึงมีประสบการณ์การเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ รอบตัวในสังคมภายนอกมากขึ้น ดังนั้นแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาด้านคำศัพท์ เป็นรูปภาพที่เด็กสนใจ เป็นภาพที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน และได้รวบรวมมาจากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2529 - 2531 เล่มที่ 5 ศูนย์พัฒนาหลักสูตรกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยแบ่งออกเป็น 8 หมวด ดังนี้

1. หมวดอาหาร เช่น ข้าว ก๋วยเตี๋ยว
2. หมวดส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น นิ้ว หู ปาก
3. หมวดเสื้อผ้า และเครื่องแต่งกาย เช่น เข็มขัด
4. หมวดสัตว์ต่าง ๆ เช่น เสือ ช้าง กระต่าย
5. หมวดยานพาหนะ เช่น รถจักรยานยนต์
6. หมวดของใช้ภายในบ้าน เช่น พัดลม เตา
7. หมวดพืชผัก ผลไม้ เช่น มะม่วง ผักกาด
8. อื่น ๆ เช่น ย้วน ยาว

3. ขั้นตอนการเลือกภาพ ในการเลือกภาพมาใช้เป็นแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์

3.1 ขั้นรวบรวมภาพต่าง ๆ ที่มีในบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน และอยู่ในประสบการณ์ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 260 ภาพ ให้เป็นแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์

3.2 เมื่อรวบรวมภาพได้แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และครูประจำชั้นของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 คน ได้พิจารณาเลือกภาพ โดยให้พิจารณาว่าเป็นภาพเหมาะสมกับไม่เหมาะสม ได้ภาพเหมาะสม 220 ภาพ ภาพไม่เหมาะสม 40 ภาพ

3.3 ทำการสุ่มโดยใช้สัดส่วนพอ ๆ กันกับที่มีอยู่จริงในแต่ละกลุ่มภาพที่แยกได้จากข้อ 3.2 โดยให้จำนวนภาพที่ได้นั้นเท่ากับ 220 ภาพ จาก 260 ภาพ เมื่อได้แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ จึงนำไปทดลองใช้กับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ที่มีอายุ 7 - 9 ปี กับนักเรียนโรงเรียนสวัสดิศึกษา กรุงเทพมหานคร โรงเรียนบ้านป่าลาน จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนบ้านกองแหะ จังหวัดเชียงใหม่ ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 90 คน ชั้นเรียนละ 10 คน เป็นชาย 5 คน และหญิง 5 คน เมื่อนำมาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก ของแต่ละภาพโดยใช้เทคนิค 25% ในการแบ่งกลุ่มสูง ค่า (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 185) แล้วนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้สูตร $t - test$ ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ แสดงให้เห็นในภาพผนวก ก ส่วนค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ แสดงไว้ในตาราง 22 ภาคผนวก ก

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (อนันต์ ศรีโสภณ. 2520 : 30) ได้ค่าความเชื่อมั่นจากคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์เท่ากับ .9210 หลังจากนั้น จึงนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

วิธีดำเนินงานและเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากหาคำอ่านจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์แล้ว จึงนำภาพที่ได้จากแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดทดสอบกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ในการดำเนินการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยอธิบายวิธีการในการทดสอบพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบให้เด็กซักถามเพื่อความเข้าใจก่อนการทดสอบเป็นรายบุคคล
2. ทำการทดสอบเป็นรายบุคคลโดยในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยถิ่นกลาง และเด็กนักเรียนไทยถิ่นเหนือ ผู้วิจัยเป็นผู้ทดสอบเอง ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยถิ่นม้ง ผู้วิจัยร่วมกับผู้บอกภาษา (ครูผู้แปลภาษาม้งเป็นภาษาไทย) เป็นผู้ทดสอบ
3. ในการทดสอบเป็นรายบุคคลนั้น ให้เด็กดูภาพที่ละภาพโดยผู้วิจัยใช้คำถามว่า "ภาพนี้เป็นภาพอะไร" ให้เด็กตอบโดยใช้เวลาภาพละ 3 วินาที
4. ใช้วิธีการบันทึกเสียง ของนักเรียนในขณะที่พูดทั้งหมด แล้วจึงถอดเทป แล้วให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หลังจากการทดสอบเสร็จสิ้นลงในแต่ละวัน

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค

1. ผู้วิจัยรวบรวมคำศัพท์ จากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2529 - 2531 เล่มที่ 5 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ แล้วนำมาวาดเป็นภาพเขียนที่ระบายสี
2. เรียงรวางในภาพ เป็นรูปภาพที่เด็กสนใจ และเป็นภาพที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน
3. ขั้นตอนการเลือกภาพ ในการเลือกภาพมาใช้เป็นแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค

ในการดำเนินการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยอธิบายวิธีการในการทดสอบ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบให้เด็กซักถาม เพื่อความเข้าใจก่อนทดสอบเป็นรายบุคคล
2. ทำการทดสอบเป็นรายบุคคลโดยในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยถิ่นกลาง และเด็กนักเรียนไทยถิ่นเหนือ ผู้วิจัยเป็นผู้ทดสอบเอง ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยถิ่นม้ง ผู้วิจัยร่วมกับผู้บอกภาษา (ครูผู้แปลภาษาม้งเป็นภาษาไทยกลาง) เป็นผู้ทดสอบ
3. ในการทดสอบเป็นรายบุคคลนั้น ให้เด็กดูภาพโดยผู้วิจัยใช้คำถามว่า "หนูดูภาพนี้ แล้วให้หนูบรรยายภาพเป็นประโยคว่า ใครทำอะไร ทำอย่างไร ทำที่ไหน ทำกับใคร โดยให้หนูพูดเล่าเรื่องจากภาพให้มากที่สุด เท่าที่จะทำได้" ให้เด็กตอบใช้เวลาภาพละ 1 นาที
4. ใช้วิธีการบันทึกเทปเสียงของนักเรียนในขณะที่พูดทั้งหมด แล้วจึงถอดเทป แล้วให้คะแนนภายหลัง จากการทดสอบเสร็จสิ้นลงในแต่ละวัน

การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

1. แบบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ เป็นการวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ที่บอกชื่อ บอกความหมายของคำศัพท์โดยพิจารณาความถูกต้องในการเรียกชื่อให้ตรงกับภาพต่าง ๆ ที่กำหนดโดยตอบถูกต้อง 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน
 2. แบบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านการใช้ชนิดของประโยค เป็นการวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านการใช้ชนิดของประโยคโดยใช้เกณฑ์ดังนี้
 - 2.1 ประโยคที่เป็นเอกัตถประโยค มีประธาน และกริยาให้ 1 คะแนน เช่น นกบิน พ่อเลี้ยงยิ้ม แม่เลี้ยงน้อง เป็นต้น
 - 2.2 ประโยคที่เป็นอเนกัตถประโยค ที่มีคำเชื่อมประโยคให้ 2 คะแนน เช่น พี่กับน้องทำข้าว ข้าวกับควายกินหญ้า
 - 2.3 ประโยคสังกรประโยค เช่น แม่ที่นั่งอยู่ที่เก้าอี้ และพ่อที่นั่งอยู่ที่เก้าอี้
- ให้คะแนน 3 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^x
(Statistical Package for the Social Science Varsion)

1. ใช้ One - Way Analysis of Variance เพื่อใช้วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนพัฒนาทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และพัฒนาการทางภาษาพูดด้านการใช้ชนิดของประโยคของเด็กประถมศึกษาในกลุ่มตัวอย่างดังนี้

- 1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาถิ่นต่างกัน
- 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน
- 1.3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาไทยกลางต่างกัน

2. ใช้ Studentized q Statistic แบบ man - keuls เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างเป็นรายคู่ เมื่อผลการวิเคราะห์จากข้อหนึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ใช้ t - test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และพัฒนาการทางภาษาพูดด้านการใช้ชนิดของประโยคระหว่างเพศชาย และเพศหญิง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตร (Furguson. 1971 : 49) ✓

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิต
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

- ✓ 2. การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร (Ferguson. 1971 : 62)

$$s = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละด้าน
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

- ✓ 3. การหาค่าอำนาจจำแนกของรูปภาพ โดยใช้สูตร (Guilford. 1965 : 184)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
 $\bar{X}_1$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
 $\bar{X}_2$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
 s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำตามลำดับ
 N_1, N_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนสูง และ
 กลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนต่ำ ตามลำดับ

4. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ โดยใช้สูตรคูเคอร์ ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20 (อนันต์ ศรีโสภณ. 2520 : 53) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_x^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ
 q แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ
 s_x^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

5. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และแบบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านการใช้ชนิดของประโยค โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ แอลฟา (ประดอง กรรณสูตร. 2525 : 52 - 53 ; อ้างอิงมาจาก Cronbach. n.d.)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_x^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน สัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อมั่น
 s_x^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด
 $\sum s_i^2$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

6. การหาค่าความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Homogeneity of Variance) โดยใช้ $F_{\max}$ (Winer. 1971 : 206)

$$F_{\max} = \frac{s_{\text{largest}}^2}{s_{\text{smallest}}^2}$$

เมื่อ $F_{\max}$ แทน ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน

s_{largest}^2 แทน ความแปรปรวนที่มีค่ามากที่สุด

s_{smallest}^2 แทน ความแปรปรวนที่มีค่าน้อยที่สุด

7. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และพัฒนาการทางภาษาพูดด้านการใช้นิยของประโยค ตามตัวแปรภาษาถิ่นที่ใช้ภาษาไทยกลาง และระดับอายุ โดยใช้ Anova ดังตารางข้างล่าง (ประคอง กรรณสูตร. 2525 : 197)

แหล่งข้อมูล Source	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ (df)	ผล ($\sum (X - \bar{X})^2$)	ความแปรปรวน ($MS = ss/df$)	F
ระหว่างกลุ่ม	$k - 1$	SS_2	$MS_2 = SS_2 / k - 1$	$F = \frac{MS_2}{MS_w}$
ภายในกลุ่มหรือ ความคลาดเคลื่อน	$(N - 1) - (k - 1)$ $= N - k$	$SS_w = SS_t - SS_2$	$MS_w = SS_w / N - k$	
ทั้งหมด	$N - 1$	SS_t		

เมื่อ	F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
	MS ₂	แทน	ค่า Mean Square ระหว่างกลุ่ม
	MS _w	แทน	ค่า Mean Square ภายในกลุ่ม
	K	แทน	จำนวนกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

8. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการแต่ละด้านกับตัวแปรต่าง ๆ เป็นรายคู่ เมื่อพบว่าตัวแปรที่ทดสอบ F - test มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญโดยใช้ Student q - Statistic แบบ Newman Keul Method (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 113 - 114)

$$W = q(\alpha, T, df) \sqrt{\frac{MS_E}{n}}$$

เมื่อ	w	แทน	ค่าที่ใช้เปรียบเทียบ
	r	แทน	ชั้นกลุ่มค่าเฉลี่ยอยู่ห่างกัน
	q	แทน	ค่าที่เปิดตาราง
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
	MS _E	แทน	Mean Square ของ error

9. การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มในการทดสอบสมมติฐานใช้ ✓

t - test

ในกรณี $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$ $t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left[\frac{N_1 s_1^2 + N_2 s_2^2}{N_1 + N_2 - 2} \right] \left[\frac{N_1 + N_2}{N_1 + N_2} \right]}}$ $df = N_1 + N_2 - 2$

ในกรณี $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$ $t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$ $df = \frac{(\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2})^2}{\frac{(\frac{s_1^2}{N_1})^2}{N_1 - 1} + \frac{(\frac{s_2^2}{N_2})^2}{N_2 - 1}}$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาเป็น t - distribution

s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

N_1, N_2 แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และ
กลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวก และความเข้าใจตรงกันในผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ และอักษรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้คือ

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
n	แทน	จำนวนคนในแต่ละกลุ่ม
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F - distribution
df	แทน	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลบวกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสอง
r	แทน	จำนวนที่ค่าเฉลี่ยอยู่ห่างกันตามลำดับ
*	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
**	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
***	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษาถิ่น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

ตอนที่ 3 เสนอค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษาถิ่น

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษาถิ่น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษาถิ่นเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3

ตอนที่ 6 การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคระหว่าง เด็กชายกับเด็กหญิงในระดับอายุเดียวกัน ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษาถิ่น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4

ตอนที่ 1 เสนอค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์และด้านชนิดของประโยค ปรากฏผลตามตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของ
ประโยคในภาษาไทยกลาง ภาษาไทยเหนือ และภาษาม้งของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ
และเด็กไทยม้ง

ภาษาถิ่น	เพศ	ระดับอายุ	จำนวน	จำนวนคำศัพท์		ชนิดของประโยค	
				$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
ไทยกลาง	ชาย	อายุ 7 ปี	10	66.40	5.17	50.50	18.45
		อายุ 8 ปี	10	67.10	7.34	49.40	10.18
		อายุ 9 ปี	10	73.40	3.37	62.20	18.96
		รวม	30	69.37	6.28	55.62	18.27
	หญิง	อายุ 7 ปี	10	66.40	6.36	53.10	9.22
		อายุ 8 ปี	10	68.10	6.32	53.50	21.41
		อายุ 9 ปี	10	74.80	2.86	65.00	24.59
		รวม	30	69.00	6.41	57.20	19.73
ไทยถิ่นเหนือ	ชาย	อายุ 7 ปี	10	69.58	6.17	48.67	12.09
		อายุ 8 ปี	10	73.30	2.45	68.70	22.44
		อายุ 9 ปี	10	74.90	2.03	72.40	21.32
		รวม	30	72.07	5.66	65.42	22.40

ตาราง 2 (ต่อ)

ภาษาถิ่น	เพศ	ระดับอายุ	จำนวน	จำนวนค่าศัพท์		ชนิดของประโยค	
				$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
ไทยเหนือ	หญิง	อายุ 7 ปี	10	64.00	6.18	51.88	16.57
		อายุ 8 ปี	10	73.10	4.26	63.63	17.52
		อายุ 9 ปี	10	76.40	2.72	88.30	22.56
		รวม	30	71.68	6.68	69.67	24.06
ถิ่นล่าง	ชาย	อายุ 7 ปี	10	70.00	2.75	31.40	12.47
		อายุ 8 ปี	10	65.00	8.58	56.30	11.91
		อายุ 9 ปี	10	69.70	4.95	60.90	8.86
		รวม	30	62.37	5.86	51.60	15.17
	หญิง	อายุ 7 ปี	10	69.70	2.71	45.70	7.09
		อายุ 8 ปี	10	69.10	3.76	58.10	15.81
		อายุ 9 ปี	10	68.40	3.57	57.20	11.77
		รวม	30	69.07	3.30	53.67	13.01

จากตาราง 2 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนน จะพบว่าส่วนใหญ่พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ และภาษาม้งของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้ง มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค สูงขึ้นตามลำดับอายุ ยกเว้น เด็กนักเรียนหญิงไทยม้งที่มีระดับอายุ 7 และ 8 ปี ที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ สูงกว่าเด็กนักเรียนที่มีอายุ 9 ปี และเด็กนักเรียนหญิงไทยม้งที่มีอายุ 8 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กหญิงที่มีอายุ 9 ปี

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษาถิ่น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า "เด็กที่มีอายุมากกว่า จะมีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า" ปรากฏผลตามตาราง 3 - 8

2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง ของนักเรียนไทยกลางที่มีอายุต่างกัน ปรากฏผลในตาราง 3 - 4

ตาราง 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีระดับอายุต่างกัน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านคำศัพท์</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	686.53	343.27	11.94***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	1,639.40	28.76	
รวม	59	2,325.93		
<u>ด้านชนิดของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1,913.23	956.62	3.07
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	17,780.95	311.95	
รวม	59	19,694.18		

ตาราง 3 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดคำศัพท์ ในภาษาไทยกลาง ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ส่วนด้านชนิดของประโยคนั้นไม่มีความแตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อนี้

ผลการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q - Statistic แบบ Newman - Keuls ตรวจสอบดูว่า เด็กนักเรียนไทยกลางที่พูดภาษาไทยกลาง ในระดับอายุใดที่ พัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำศัพท์สูงกว่ากัน ผลปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ของเด็กนักเรียนไทยกลางที่พูดภาษาไทยกลาง ที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

ด้านคำศัพท์	คะแนนเฉลี่ย	อายุ 7 ปี	อายุ 8 ปี	อายุ 9 ปี
อายุ 7 ปี	66.40	-	1.20	7.70***
อายุ 8 ปี	67.60		-	6.5 ***
อายุ 9 ปี	74.10			-

ตาราง 4 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยกลาง ที่มีอายุ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์สูงกว่าเด็กนักเรียนที่มีอายุ 8 และ 7 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ของเด็กในกลุ่มอายุ 7 ปี กับ 8 ปี ไม่พบความแตกต่างกัน จึงสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ตั้งไว้เป็นบางส่วน

2.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด
ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยเหนือของเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุ
ต่างกัน 3 ระดับ ปรากฏผลตามตาราง 5 - 6

ตาราง 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้าน
ชนิดของประโยคในภาษาไทยเหนือของเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านคำศัพท์</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	727.43	363.72	17.84***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	1,162.30	20.39	
รวม	59	1,889.73	-	
<u>ด้านชนิดของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	9,257.73	4,628.87	12.60**
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	20,947.25	367.50	
รวม	59	30,204.98	-	

ตาราง 5 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีระดับอายุต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ในภาษาไทยถิ่นเหนือต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ผลการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q - Statistic แบบ Newman - keuls ตรวจสอบพบว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือ ที่พูดภาษาไทยเหนือในระดับอายุใดมีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่ากัน ปรากฏผลดังตาราง 6

ตาราง 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์
และด้านชนิดของประโยค ในภาษาไทยเหนือของเด็กนักเรียนไทยเหนือ ที่มีอายุต่างกัน
3 ระดับ

	คะแนนเฉลี่ย	อายุ 7 ปี	อายุ 8 ปี	อายุ 9 ปี
ด้านคำศัพท์				
อายุ 7 ปี	67.35	-	5.85*	8.3*
อายุ 8 ปี	73.20		-	2.45*
อายุ 9 ปี	75.65			
ด้านชนิดของประโยค				
อายุ 7 ปี	49.95	-	16.3*	7.70*
อายุ 8 ปี	66.25		-	14.1*
อายุ 9 ปี	80.35			-

จากตาราง 6 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุมากกว่า มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

2.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด
ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาม้งของเด็กนักเรียนไทยม้ง ที่มีอายุต่างกัน
3 ระดับ ปรากฏผลตามตาราง 7 - 8

ตาราง 7 การวิเคราะห์ ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์
และด้านชนิดของประโยคในภาษาม้ง ของเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านคำศัพท์</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	144.53	72.27	2.9926
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	1,376.45	24.15	
รวม	59	1,520.98	-	
<u>ด้านชนิดของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	5,143.30	2,571.65	17.37***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	8,441.10	148.09	
รวม	59	13,584.40	-	

ตาราง 7 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูด
ด้านคำศัพท์ในภาษาถิ่นม้งนั้น ไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ส่วนพัฒนาการ
ทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคในภาษาม้งต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ผลทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q - Statistic แบบ Newman - Keuls ตรวจสอบพบว่า เด็กนักเรียนไทยมั่งที่พูดภาษาแม่ในระดับอายุใด มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคสูงกว่ากัน ปรากฏผลในตาราง 8

ตาราง 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคในภาษาแม่ของเด็กนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

ด้านคำศัพท์	คะแนนเฉลี่ย	อายุ 7 ปี	อายุ 8 ปี	อายุ 9 ปี
อายุ 7 ปี	38.55	-	18.65*	20.50*
อายุ 8 ปี	57.20		-	1.85
อายุ 9 ปี	59.05			-

ตาราง 8 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยมั่ง ที่มีระดับอายุ 8 และ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุ 7 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเด็กนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุ 8 ปี กับ 9 ปีนั้น มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคไม่แตกต่างกัน จึงสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 เป็นบางส่วน

ตอนที่ 3 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ในภาษาไทยกลางของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษากัน ปรากฏผลตามตาราง 9

ตาราง 9 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษากัน

ภาษากัน	เพศ	ระดับอายุ	จำนวน	จำนวนคำศัพท์		ชนิดของประโยค	
				$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
เด็กไทยกลาง	ชาย	อายุ 7 ปี	10	66.30	5.36	50.50	18.49
		อายุ 8 ปี	10	67.10	7.34	49.40	10.18
		อายุ 9 ปี	10	73.40	3.37	62.20	18.96
		รวม	30	69.35	6.31	55.62	19.19
	หญิง	อายุ 7 ปี	10	66.40	6.36	53.10	9.22
		อายุ 8 ปี	10	68.10	6.32	53.50	21.41
		อายุ 9 ปี	10	74.00	2.85	65.00	24.70
		รวม	30	69.77	6.41	57.20	19.73

ตาราง 9 (ต่อ)

ภาษาถิ่น	เพศ	ระดับอายุ	จำนวน	จำนวนค่าศัพท์		ชนิดของประโยค	
				$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
เด็กไทยเหนือ	ชาย	อายุ 7 ปี	10	69.42	5.70	52.33	15.34
		อายุ 8 ปี	10	72.30	3.02	75.20	21.34
		อายุ 9 ปี	10	74.80	2.44	79.30	21.32
		รวม	30	71.97	5.09	69.02	21.95
	หญิง	อายุ 7 ปี	10	66.25	6.07	51.88	13.62
		อายุ 8 ปี	10	73.20	3.49	67.30	17.02
		อายุ 9 ปี	10	75.20	3.77	88.00	18.23
		รวม	30	71.93	5.70	70.29	21.80
เด็กไทยม้ง	ชาย	อายุ 7 ปี	10	58.90	5.13	44.80	12.18
		อายุ 8 ปี	10	63.40	6.42	58.60	11.09
		อายุ 9 ปี	10	64.60	4.74	57.80	11.82
		รวม	30	60.00	53.06	53.93	12.73

ตาราง 9 (ต่อ)

ภาษาถิ่น	เพศ	ระดับอายุ	จำนวน	จำนวนคำศัพท์		ชนิดของประโยค	
				$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
	หญิง	อายุ 7 ปี	10	57.40	8.22	45.70	10.04
		อายุ 8 ปี	10	66.00	5.44	52.70	12.32
		อายุ 9 ปี	10	63.30	5.77	64.00	8.71
		รวม	30	62.57	7.40	54.13	12.68

จากตาราง 9 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนน จะพบว่าส่วนใหญ่พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้งในภาษาไทยกลางสูงขึ้นตามระดับอายุ ยกเว้นนักเรียนชาวไทยกลางที่มีระดับอายุ 7 ปี ที่พูดภาษาไทยกลาง มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชายที่มีระดับอายุ 9 ปี ส่วนเด็กนักเรียนชายไทยม้งที่มีอายุ 8 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค สูงกว่าเด็กนักเรียนชายที่มีอายุ 9 ปี และเด็กนักเรียนหญิงม้งที่มีอายุ 8 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ สูงกว่าเด็กนักเรียนหญิงที่มีอายุ 9 ปี

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษาถิ่น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า "เด็กที่มีอายุมากกว่าจะมีพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า" ปรากฏผลตามตาราง 10 - 15

4.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด
ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง ของเด็กนักเรียนที่มีอายุต่างกัน
ปรากฏผลในตาราง 10 - 11

ตาราง 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์
และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านคำศัพท์</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	692.50	346.29	11.91***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	1,657.15	29.07	
รวม	59	2,349.65		
<u>ด้านชนิดของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1,913.23	956.62	3.07
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	17,780.95	311.9465	
รวม	59	19,694.1833		

ตาราง 10 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูด
ด้านคำศัพท์ในภาษาไทยกลางต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 เฉพาะด้านคำศัพท์ ส่วนด้านชนิดของประโยคไม่มี
ความแตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่

ผลทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q - Statistic แบบ Newman - Keuls ตรวจสอบพบว่า เด็กนักเรียนไทยกลางที่พูดภาษาไทยในระดับอายุใด มีพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์สูงกว่ากัน ผลปรากฏดังตาราง 11

ตาราง 11 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการ ทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

ด้านคำศัพท์	คะแนนเฉลี่ย	อายุ 7 ปี	อายุ 8 ปี	อายุ 9 ปี
อายุ 7 ปี	66.35	-	1.29	7.75***
อายุ 8 ปี	67.60		-	6.5 ***
อายุ 9 ปี	74.10			-

ตาราง 11 แสดงว่า เด็กไทยกลางที่มีอายุ 9 ปี มีพัฒนาการพูด ด้านคำศัพท์ สูงกว่า เด็กที่มีอายุ 8 ปี และ 7 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนเด็กนักเรียนไทยกลาง ที่มีอายุ 7 ปี กับ 8 ปีนั้น มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ไม่แตกต่างกัน จึงสอดคล้องกับ สมมติฐานข้อที่ 2 เป็นบางส่วน

4.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการ ทางภาษาพูด
ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยเหนือ ที่มีอายุต่างกัน
ปรากฏในตาราง 12 - 13

ตาราง 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์
และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านคำศัพท์</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	487.63	243.82	13.36***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	1,040.30	18.25	
รวม	59	1,527.93		
<u>ด้านชนิดของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	10,072.13	5,036.07	15.63***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	18,366.85	332.23	
รวม	59	28,438.98		

ตาราง 12 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีระดับอายุต่างกัน มีพัฒนาการทาง
ภาษาพูดด้านคำศัพท์ และชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ผลทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q - Statistic แบบ Newman - Keuls ตรวจสอบพบว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือที่พูดภาษาไทยกลางในระดับอายุได้มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่ากัน ผลปรากฏดังตาราง 13

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ของเด็กนักเรียนไทยเหนือที่พูดภาษาไทยกลางที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

ระดับอายุ	คะแนนเฉลี่ย	อายุ 7 ปี	อายุ 8 ปี	อายุ 9 ปี
ด้านคำศัพท์				
อายุ 7 ปี	68.15	-	4.6*	6.85*
อายุ 8 ปี	72.75		-	2.25*
อายุ 9 ปี	75.00			-
ด้านชนิดของประโยค				
อายุ 7 ปี	52.19	-	19.1*	31.5*
อายุ 8 ปี	71.29		-	12.4*
อายุ 9 ปี	83.65			-

จากตาราง 13 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุมากกว่า มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

4.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด
ด้านคำศัพท์และด้านชนิดของประโยค ในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุต่างกัน
ปรากฏในตาราง 14 - 15

ตาราง 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์
และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านคำศัพท์</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	551.03	275.52	7.74***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	2,029.70	35.60	
รวม	59	2,586.73		
<u>ด้านชนิดของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	2,537.63	1,268.82	10.29***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	7,026.10	123.26	
รวม	59	7,563.73		

ตาราง 14 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยม้งที่มีระดับอายุต่างกัน มีพัฒนาการทาง
ภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ผลทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q - Statistic แบบ Newman - Keuls ตรวจสอบพบว่า เด็กนักเรียนไทยม้งที่พูดภาษาไทยกลางในระดับอายุได้มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่ากัน ผลปรากฏดังตาราง 15

ตาราง 15 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ของเด็กนักเรียนไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุต่างกัน 3 ระดับ

ระดับอายุ	คะแนนเฉลี่ย	อายุ 7 ปี	อายุ 8 ปี	อายุ 9 ปี
ด้านคำศัพท์				
อายุ 7 ปี	58.15	-	6.3*	6.55*
อายุ 8 ปี	64.45		-	0.25*
อายุ 9 ปี	64.70			-
ด้านชนิดของประโยค				
อายุ 7 ปี	45.25	-	10.4*	15.65*
อายุ 8 ปี	55.65			5.25*
อายุ 9 ปี	60.90			-

จากตาราง 15 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยม้ง ที่มีอายุ 8 และ 9 ปี ต่างก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์สูงกว่าเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุ 7 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุ 8 ปี กับ 9 ปีนั้น มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ไม่แตกต่างกัน จึงสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 เป็นบางส่วน

สำหรับพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค เด็กนักเรียนไทยม้ง ที่มีอายุมากกว่า จะพัฒนาการทางภาษาพูดสูงกว่าเด็กอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของ ประโยคในภาษาไทยกลางของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาษาถิ่น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า "พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กไทยกลางสูงกว่า เด็กไทยเหนือสูงกว่าเด็กไทยม้ง" ปรากฏผลตามตาราง 16 - 17

ตาราง 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์
และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียน
ไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้ง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านคำศัพท์</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1,472.93	736.4667	16.51***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	177	7,896.8167	44.6148	
รวม	179	9,369.75		
<u>ด้านชนิดของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	11,584.14	5,792.07	18.88***
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	177	54,310.77	306.84	
รวม	179	65,894.91		

ตาราง 16 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็กนักเรียน
ไทยม้ง มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

ผลจากการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q - Statistic แบบ Newman - Keuls ตรวจสอบพบว่า เด็กในกลุ่มใด ในการพูดภาษาไทยกลางมีพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์สูงกว่ากัน ผลปรากฏดังตาราง 17

ตาราง 17 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้งที่ ที่พูดภาษาไทยกลางเป็นรายคู่

	คะแนนเฉลี่ย	เด็กไทยม้ง	เด็กไทยกลาง	เด็กไทยเหนือ
ด้านคำศัพท์				
อายุ 7 ปี	64.22	-	4.13*	6.96*
อายุ 8 ปี	68.35			2.83*
อายุ 9 ปี	71.18			
ด้านชนิดของประโยค		(49.73)	(59.45)	(69.38)
อายุ 7 ปี	49.73	-	13.72*	19.65*
อายุ 8 ปี	59.45			9.93*
อายุ 9 ปี	69.38			

จากตาราง 17 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือ มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านพยางค์ของประโยคในภาษาไทยกลางสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลาง และเด็กนักเรียนไทยม้ง และเด็กนักเรียนไทยกลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่า เด็กนักเรียนไทยม้ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3

ตอนที่ 6 การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง ในระดับอายุเดียวกันในกลุ่มเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้ง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า "พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย" ปรากฏผลตามตาราง 18 - 21

6.1 การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของ ประโยคในภาษาไทยกลางระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียน ไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้ง ปรากฏผลในตาราง 18

ตาราง 18 การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ในภาษาไทยกลาง ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียน ไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้ง

ถิ่นที่อยู่	เพศ	จำนวน	ด้านคำศัพท์			จำนวน	ด้านชนิดของประโยค		
			$\bar{X}$	S	t		$\bar{X}$	S	t
เด็กไทยกลาง	ชาย	30	65.16	6.90	1.04	30	49.41	15.38	.02
	หญิง	30	63.14	8.04		30	50.11	11.02	
เด็กไทยเหนือ	ชาย	30	67.60	6.79	.91	30	61.07	18.15	.69
	หญิง	30	69.10	5.90		30	57.83	18.65	
เด็กไทยม้ง	ชาย	30	70.93	5.78	.31	30	66.43	19.62	1.12
	หญิง	30	71.43	6.61		30	72.33	21.05	

จากตาราง 18 แสดงว่า เด็กนักเรียนชาย และเด็กนักเรียนหญิงในแต่ละชั้นที่อยู่มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลางไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

6.2 การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์และด้านชนิดของประโยคระหว่างเด็กชาย กับเด็กหญิงในระดับอายุเดียวกันในกลุ่มเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้ง ปรากฏผลในตาราง 19 - 21

ตาราง 19 การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในระดับอายุเดียวกันในกลุ่มเด็กนักเรียนไทยกลาง

อายุ		จำนวน	ด้านคำศัพท์			จำนวน	ด้านชนิดของประโยค		
			$\bar{X}$	S	t		$\bar{X}$	S	t
7 ปี	ชาย	10	66.30	5.36	.04	10	50.50	8.49	.40
	หญิง	10	66.40	6.30		10	53.10	9.23	
8 ปี	ชาย	10	67.10	7.34	.33	10	49.40	10.18	.55
	หญิง	10	68.10	6.32		10	53.50	21.42	
9 ปี	ชาย	10	73.40	3.37	1.00	10	62.20	18.96	.29
	หญิง	10	74.80	2.85		10	65.00	24.70	

จากตาราง 19 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยกลางชาย หญิงในทุกกลุ่มอายุที่พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคไม่แตกต่างกัน

ตาราง 20 การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค
ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในระดัอายุเดียวกันในกลุ่มเด็กนักเรียนไทยเหนือ

อายุ		จำนวน	ด้านคำศัพท์			จำนวน	ด้านชนิดของประโยค		
			$\bar{X}$	S	t		$\bar{X}$	S	t
7 ปี	ชาย	10	69.42	5.70	1.19	10	52.33	15.34	.07
	หญิง	10	66.25	6.07		10	51.88	13.62	
8 ปี	ชาย	10	72.30	3.02	.62	10	75.20	21.34	.92
	หญิง	10	73.20	3.49		10	67.30	17.02	
9 ปี	ชาย	10	74.80	2.44	.28	10	79.30	21.32	.98
	หญิง	10	75.20	3.77		10	88.90	18.23	

จากตาราง 20 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือชาย หญิง ในทุกกลุ่มอายุที่พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคไม่แตกต่างกัน

ตาราง 21 การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค
ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในวัยเดียวกันในกลุ่มเด็กนักเรียนไทยม้ง

อายุ		จำนวน	ด้านคำศัพท์			จำนวน	ด้านชนิดของประโยค		
			$\bar{X}$	S	t		$\bar{X}$	S	t
7 ปี	ชาย	10	58.90	5.13	.49	10	44.80	12.18	.18
	หญิง	10	57.40	8.22		10	45.70	10.05	
8 ปี	ชาย	10	63.40	6.42	.98	10	58.60	11.09	1.13
	หญิง	10	66.00	5.44		10	52.70	12.32	
9 ปี	ชาย	10	64.60	4.74	.13	10	57.80	11.82	1.34
	หญิง	10	64.30	5.77		10	64.00	8.71	

จากตาราง 21 แสดงว่า เด็กนักเรียนไทยม้งชาย หญิงในทุกกลุ่มอายุที่พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดในภาษาถิ่น ด้านคำศัพท์ การใช้ชนิดของคำ และการใช้ชนิดของประโยคของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้ง ที่มีอายุระหว่าง 7 - 9 ปี
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดในภาษาไทยกลางด้านคำศัพท์ การใช้ชนิดของคำ และการใช้ชนิดของประโยคของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งที่มีอายุระหว่าง 7 - 9 ปี
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดในภาษาไทยกลางด้านคำศัพท์ การใช้ชนิดของคำ และการใช้ชนิดของประโยคของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งที่มีอายุระหว่าง 7 - 9 ปี
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านการใช้ชนิดของประโยค ระหว่างเพศชายกับเพศหญิงของกลุ่มเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งในแต่ละกลุ่มอายุ

วิธีดำเนินการค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน คือ ภาษาไทยกลาง จากโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาษาไทยถิ่นเหนือ จากโรงเรียนพุทธนิสสัย จังหวัดเชียงใหม่ และภาษาม้ง จากโรงเรียนเจ้าแม่หลวง อุปถัมภ์ 2 จังหวัดเชียงใหม่

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Muti - Stage Sampling) เป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ที่มีอายุ 7 - 9 ปี จากโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โรงเรียนพุทธโสภณ และโรงเรียนเจ้าแม่หลวงอุปถัมภ์ 2 ระดับชั้นเรียนละ 20 คน ในแต่ละโรงเรียนเป็นชาย 10 คน หญิง 10 คน รวมเป็นโรงเรียนละ 60 คน รวมทั้งหมด 180 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า

3.1 เป็นแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค โดยแบบทดสอบ วัดพัฒนาการทางภาษาพูด ประกอบด้วยภาพ จำนวน 82 ภาพ และแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางด้านชนิดของประโยค เป็นภาพใหญ่ จำนวน 7 ภาพ

แบบทดสอบทั้งสองชุดนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ภาพแต่ละภาพในแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค โดยเลือกภาพที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงไว้ ได้แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ที่มีค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ .9210 และได้แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านประโยคที่มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8952

3.2 เทปบันทึกเสียง ม้วนเทป และนาฬิกา

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีทดสอบเป็นรายบุคคล กับเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้งซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. อธิบายวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครูผู้ช่วยฟังอย่างละเอียด ตั้งแต่การแนะนำตัวครู การลำดับภาพ การเปลี่ยนภาพ การพูดบอกหรือกระตุ้นเด็ก รวมทั้งเวลาที่กำหนดให้นักเรียนตอบ

2. ก่อนทำการทดสอบเป็นรายบุคคล ด้วยแบบทดสอบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ผู้วิจัยอธิบายการตอบแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้นปี และแต่ละ

ระดับชั้นฟังทั้งหมดฟังโดยละเอียด/ ซึ่งเด็กจะต้องเรียกชื่อภาพที่ผู้วิจัยและครูผู้บอกภาษา (ครูผู้บอกภาษาคือ ครูผู้แปลภาษาม้งเป็นภาษาไทย สำหรับภาษาไทยถิ่นเหนือที่ผู้วิจัยเป็นผู้แปลเอง) เสนอให้ดูว่าเป็นภาพเกี่ยวกับอะไรในภาษาถิ่น และในภาษาไทยกลาง พร้อมกับแสดงตัวอย่างตัวอย่างมาประกอบจนเด็กเข้าใจดี ส่วนแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค ผู้วิจัยอธิบายวิธีการตอบพร้อมกับเสนอภาพตัวอย่างให้เด็กดู โดยเด็กต้องพูดบรรยายอย่างละเอียดตามความคิด ความเข้าใจของตนเองตามกำหนดเวลาเมื่อเด็กเข้าใจดีแล้ว หลังจากนั้นจึงดำเนินการทดสอบ

3. ท้าการทดสอบ สำหรับแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ให้เวลาภาพละ 3 วินาที และอาจกระตุ้นเป็นบางครั้งด้วยคำถาม เช่น "ภาพนั้นเป็นภาพอะไร" ส่วนแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านการใช้ชนิดของประโยค ใช้เวลาภาพละ 1 นาที และครูพูดนำให้นักเรียนอธิบายภาพว่า "โดยให้หนูบรรยายภาพที่เห็นนี้ว่าใครทำอะไร ทำอย่างไร ทำที่ไหน ทำกับใคร โดยให้หนูเล่าเรื่องจากภาพ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยหนูมีเวลาพูด 1 นาที"

4. ในการใช้แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านการใช้ชนิดของประโยค ผู้วิจัยจะใช้เทปบันทึกเสียงของเด็กขณะที่พูดไว้ตลอด หลังจากทดสอบเสร็จในแต่ละวัน จึงทำการถอดเทป และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. การดำเนินการทดสอบครั้งนี้ใช้เวลา 6 สัปดาห์ โดยที่แต่ละโรงเรียนใช้เวลาในการทดสอบ 2 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจให้คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านการใช้ชนิดของประโยค ของนักเรียนแต่ละคน จากการถอดเทปของนักเรียนแต่ละคน

2. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดในแต่ละด้าน แต่ละกลุ่มทดสอบ ความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านการใช้ชนิดของประโยค ของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้ง ที่มีระดับต่างกัน ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน และพูดภาษาไทยกลาง โดยใช้ One - Way Analysis of Variance

3. ทดสอบเป็นรายคู่ เมื่อผลการทดสอบจาก One - Way Analysis of Variance มีนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ Studentized q - Statistic แบบ Newman - Keuls Mothod

4. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านการใช้นิพนธ์ของประโยคในเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ เด็กไทยม้ง ชายและหญิง ที่พูดภาษาถิ่นและภาษาไทยกลางโดยใช้ t - test

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากการศึกษาครั้งนี้ปรากฏดังต่อไปนี้

1. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยถิ่นของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้ง พบว่า

1.1 เด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ในภาษาไทยกลาง สูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 8 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า เด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์สูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 8 และ 7 ปี ที่ระดับ .05 และเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 7 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 8 ปี

ส่วนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคใน ไม่พบความแตกต่างกัน

1.2 เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุมากกว่า มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยถิ่นเหนือสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุ 8 และ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุ 7 ปี และเด็กนักเรียนไทยเหนืออายุ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูด

ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือ อายุ 8 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 เด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุมากกว่า มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ในภาษาม้งไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุน้อยกว่าที่ระดับ .001 ส่วนเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุมากกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคในภาษาม้งสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่าเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุ 8 และ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุ 7 ปี และเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยม้งที่มีอายุ 8 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.4 ในกลุ่มภาษาไทยกลาง พบว่า เด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ในภาษาไทยกลางสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 8 และ 7 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า เด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์สูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 8 และ 7 ปี ที่ระดับ .05 และเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 7 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนไทยกลางที่มีอายุ 8 ปี

ส่วนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคนั้น ไม่พบความแตกต่างกัน

1.5 ในกลุ่มภาษาไทยเหนือ พบว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุมากกว่า มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุ 8 และ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุ 7 ปี และเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือที่มีอายุ 8 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.6 ในกลุ่มภาษาไทยกลาง พบว่า เด็กนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุมากกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ เด็กนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุ 8 และ 9 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุ 7 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุ 8 ปี มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนไทยมั่งที่มีอายุ 9 ปี

➢ 1.7 ในกลุ่มภาษาไทยกลาง พบว่า พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยค ของเด็กนักเรียนไทยเหนือสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลาง และเด็กนักเรียนไทยมั่งที่ระดับ .001

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือมีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลาง และเด็กนักเรียนไทยมั่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็กนักเรียนไทยกลาง มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยมั่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.8 ในกลุ่มภาษาไทยกลาง พบว่า พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านชนิดของประโยคของเด็กนักเรียนไทยกลาง ชาย หญิง เด็กนักเรียนไทยเหนือ ชาย หญิง และเด็กนักเรียนไทยมั่ง ชาย หญิง ไม่แตกต่างกัน

1.9 ในกลุ่มภาษาไทยกลาง พบว่า พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคระหว่างเด็กชาย และเด็กหญิงในแต่ละระดับอายุ ในกลุ่มเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยมั่ง ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาถิ่น กับระดับ

อายุ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าโดยส่วนรวมแล้ว เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีอายุมากกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาถิ่นสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีอายุน้อยกว่าในแต่ละภาษาถิ่น (ภาษาไทยกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ และภาษาม้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ยกเว้นพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคของเด็กไทยกลาง และเด็กไทยม้งที่มีอายุ 7 ปี และ 8 ปี ที่ไม่พบความแตกต่าง

จะเห็นว่าโดยส่วนรวมแล้วพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาถิ่นเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของ เพียเจต์ ที่ว่าพัฒนาการทางภาษาเป็นไปตามลำดับขั้นผ่านจากจุดต่ำสุดไปหาจุดสูงสุด ที่เป็นเช่นนั้นเพราะระดับสติปัญญาของเด็กสูงขึ้น วุฒิภาวะเพิ่มขึ้น และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น เนื่องจากมีสิ่งกระตุ้นให้กิจกรรมทางสมองเพิ่มขึ้นหลายประการ สิ่งยั่วยุซึ่งก่อให้เกิดความอยากรู้ อยากเห็น อยากทดลองทำ อยากค้นคว้าได้แก่ ภาพยนตร์ วิทยุโทรทัศน์ และภาพการ์ตูน สิ่งดังกล่าวมีอิทธิพลต่อเด็กทางด้านอารมณ์ ภาษาและสติปัญญา โดยเฉพาะทำให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์อย่างกว้างขวาง และสามารถใช้ภาษาได้ดีขึ้น ความรู้รอบตัวมากขึ้น สนุกสนานเพลิดเพลินกับกลุ่มเพื่อน การเล่นสนุกสนานในกลุ่มเด็กเท่ากับเป็นการพูดคุย แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดให้แก่กัน ทำให้เด็กสามารถใช้ภาษาได้ดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความเป็นไปต่าง ๆ รอบตัวดีขึ้น

เด็กวัย 9 ขวบ วุฒิภาวะทุกด้านของเด็กกำลังเจริญงอกงามเกือบจะเต็มที่ ทำให้เด็กมีความสามารถเพิ่มขึ้นหลายด้าน ระยะนี้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ได้กว้างขวาง สามารถคิดแก้ไขปัญหาได้ อันเป็นผลมาจากพัฒนาการทางภาษาของเด็กมีการพัฒนาขึ้นตามวุฒิภาวะ ซึ่งเป็นผลมาจากการอ่านมากขึ้น โดยลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง และได้รับการฝึกสอนอบรมส่งเสริมด้านสติปัญญา และความคิดจากครู และโรงเรียน เด็กอายุ 9 ขวบ รู้จักใช้ห้องสมุด พูด อ่าน เรื่องราว ๆ ง่าย ๆ ได้ เป็นวัยที่สนใจการอ่านยิ่งกว่าวัยใด ๆ เด็กมีความสนใจในการ

อ่านการ์ตูน เพราะทำให้เพลิดเพลิน ให้จินตนาการขณะที่อ่าน เด็กอ่านแล้วได้คำศัพท์เพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้ความคิดคำนึงดี

2. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง ของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งจำแนกตามอายุ

ผลการวิจัยปรากฏว่า โดยส่วนใหญ่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาทุกกลุ่มที่พูดภาษาไทยกลางที่มีอายุน้อยกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีอายุมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ยกเว้น พัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคของเด็กนักเรียนไทยกลางอายุ 7 ปี และ 8 ปี ที่ไม่พบความแตกต่าง

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคเป็นรายคู่ทำให้ทราบว่าโดยส่วนรวมแล้วเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา จะมีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์และด้านชนิดของประโยคสูงขึ้นตามลำดับที่มีอายุน้อยมากขึ้น ทั้งนี้ เพราะ จากการที่เด็กใช้ภาษาไทย กับชีวิตประจำวัน จึงทำให้ภาษาไทยมีบทบาทสำคัญที่สุดในชีวิตประจำวันนับตั้งแต่เด็กเริ่มฟังภาษาไทยออก พูดภาษาไทยได้ ตลอดจนอิทธิพลของสื่อมวลชนรอบ ๆ ตัวเด็ก เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ภาพการ์ตูน การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง เช่น ญาติ พี่น้อง กลุ่มเพื่อนที่โรงเรียน เป็นต้น เมื่อเด็กเข้าโรงเรียน เด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย และติดต่อกับเพื่อนเมื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เข้าใจว่าผู้อื่นต้องการอะไร และตนเองจะต้องปฏิบัติอย่างไร จากการถ่ายทอดภาษานั้น

การส่งเสริมให้เด็กมีประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ขณะที่เด็กเรียนภาษาไทย เด็กย่อมได้รับรู้ ได้ลงมือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ศึกษาทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ได้ทำงานร่วมกัน การฟังวิทยุ โทรทัศน์ เพื่อประกอบการเรียนนั้น ย่อมมีส่วนช่วยในการให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ๆ แปลก ๆ เสมอ ขณะที่เด็กร่วมกันกระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม เด็กย่อมได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เด็กได้พูด ได้ฟัง ได้คิด อันเป็นส่วนช่วยในการเรียนภาษาทั้งสิ้น

โดยทั่วไปในเด็กวัย 7 ปี มีพัฒนาการทางด้านภาษาเจริญขึ้นเร็วมาก รู้จักคำศัพท์เพิ่มขึ้น ใช้ภาษาแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกได้อย่างดี ส่วนในช่วงวัย 8 - 9 ปี เด็กจะมีประสบการณ์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากมีส่วนช่วยให้งานกิจกรรมทางสมองหลายประการ เช่น ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพการ์ตูน สิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการภาษาของเด็กให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม เด็กวัย 9 ปี เป็นวัยที่ชอบอ่านมาก ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายความสนใจของเด็กวัยนี้ขยายวงกว้างออกไปโดยสนใจสิ่งแปลก ๆ มีจินตนาการสูง มีความคิดสร้างสรรค์ ช่างคิด ช่างทำ ช่างพูด รู้จักหาเหตุผล โดยเด็กใช้ภาษา ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เมื่อเด็กเข้าโรงเรียน และเริ่มใช้ชีวิตนอกบ้านมากขึ้น

จากการศึกษาของ เพียเจต์ (ขมพูนท คุณเลิศกิจ, 2530 : 65) ได้แบ่งวัยเด็กตอนกลางที่มีอายุ 6 - 12 ปี ออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะคิดออกเองโดยไม่ต้องใช้เหตุผล (Inituitive Stage) ในช่วง 4 - 7 ปี เด็กมีความคิดหมกมุ่นในเรื่องความเพ้อฝัน และความเข้าใจเฉพาะสิ่งที่เขาได้มองเห็นเท่านั้น เด็กวัยนี้อยู่ในระยะเตรียมตัวเพื่อเข้าสู่วัยที่รู้จักใช้เหตุผล ขึ้นต่อจากระยะคิดเอาเองโดยไม่ต้องใช้เหตุผลคือ ระยะการใช้ความคิดเชิงรูปธรรม (Concrete Operation) ซึ่งอยู่ในช่วงอายุ 7 - 11 ปี เด็กเรียนรู้การใช้ภาษาพูดคุยสนทนากับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี มีความคิดใช้เหตุผลมีการคิดย้อนกลับเป็น ครูที่ให้การทดสอบเด็กวัยนี้จะพบว่า สื่อสารกันได้เข้าใจ เนื่องจากสามารถใช้เหตุผลอธิบาย มีการติดต่อสื่อสารกับเด็กด้วยเหตุผล เราจึงติดต่อสื่อสารกับเด็กวัยนี้ได้มาก เด็กจะมีความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น การสื่อสารกับเด็กวัยนี้ จะมีประสิทธิภาพมาก ข้อสังเกตประการหนึ่งคือ เด็กคนใดที่ช่างพูด ช่างเล่า ชอบอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ เขียนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ นั้น มักเป็นเด็กที่มีเพื่อนฝูงมาก เป็นที่รักของคนทั่วไป เข้าสมาคมกับใคร ๆ ได้ที่เป็นเช่นนี้ มีความเชื่อมั่นว่าความเจริญทางภาษา มีส่วนช่วยให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง เข้ากับใคร ๆ ได้ กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น ในทางตรงข้ามถ้าเด็กคนใดไม่มีทักษะการเรียนรู้ภาษา เช่น อายุขณะที่พูดต่อหน้าคนมาก ๆ ไม่สนใจการอ่านหนังสือไม่สนใจ เรื่องราวที่ผู้อื่นพูดหรือฟังผู้อื่นพูดไม่เข้าใจแล้ว สิ่งเหล่านี้มีสาเหตุจากความบกพร่องในการเรียนภาษา นอกจากนั้นสิ่งแวดล้อมทางบ้านไม่อำนวยความสะดวกให้เด็กได้ใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพราะพ่อแม่ ยากจน

ขาดการศึกษา เด็กไม่ได้รับการอบรมเพียงพอ เด็กกลับไปบ้านแล้ว ไม่มีเวลาพอที่จะศึกษาหาความรู้ดังนี้ เป็นต้น

3. เปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดกับคำศัพท์ และคำขวัญของประโยคในภาษาไทยกลาง ระหว่างเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้ง

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือ มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ในภาษาไทยกลางสูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลาง และเด็กนักเรียนไทยม้ง และเด็กนักเรียนไทยกลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์สูงกว่าเด็กนักเรียนไทยม้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

ส่วนพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้ง ไม่พบความแตกต่าง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจุบันเด็กนักเรียนไทยในทุกภาคต่าง ได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วิดีโอ ภาพยนต์ และการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ เท่าเทียมกัน ทำให้พัฒนาการทางภาษาพูดด้านประโยคไม่แตกต่างกัน ส่วนผลที่ปรากฏว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เด็กนักเรียนไทยเหนือที่พูดภาษาไทยกลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์สูงกว่าเด็กนักเรียน ไทยกลางและเด็กนักเรียนไทยม้งที่พูดภาษาไทยกลางในกลุ่มรวม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยหลาย ๆ ด้านประกอบกันเช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ ของบิดา มารดา สภาพแวดล้อม ความเจริญทางสังคม รอบ ๆ ตัวเด็ก และจากการที่บิดามารดาให้ความรักเอาใจใส่ต่อการให้การศึกษ อบรมเลี้ยงดูอย่างเต็มที่ ทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าเด็กไทยเหนือมีปัจจัยดังกล่าวแล้วข้างต้น คือว่า เด็กไทยกลางในกรุงเทพมหานคร เขตลาคพร้าว และเด็กไทยม้ง อำเภอแม่ริม จังหวัด เชียงใหม่ที่มีส่วนใหญ่นักเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างยากจน บิดามารดาส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง เกษตรกร ทำให้ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่บุตรอย่างใกล้ชิด ขาดการอบรมดูแล การปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวมีน้อย อันเนื่องมาจากต้องทำงานหนัก ดังนั้นพฤติกรรมทางด้านภาษาจึงต่ำกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนืออีกทั้งปัจจุบันนี้เด็กนักเรียนไทยเหนือมีสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัว เท่าเทียมกับเด็กนักเรียนไทยกลางทุกประการ อิทธิพลจากสื่อมวลชน ทุกแขนงที่สื่อสารติดต่อกันในทุกรูปแบบที่เด็กสามารถเรียนรู้จากที่บ้าน โรงเรียน ชุมชนรอบ ๆ ตัว จึงทำให้การเรียนรู้

ภาษาไทยถิ่นต่ำเทียมกับ ภาษาไทยกลาง เกิดการผสม กลมกลืนกัน ทำให้ภาษาของเด็กเกิดการ พัฒนาไปในทางที่ขึ้น

4. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง

จำแนกตามเพศ

ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาหญิง มีพัฒนาการทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาย ทั้งใน เด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

โดยทั่วไปแล้วการที่พัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของ ประโยค ในภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง ไม่มีความแตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากปัจจุบันการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองให้ความเป็นอิสระกับเด็กเท่าเทียมกัน การเรียนรู้ประสบการณ์ และโอกาสที่ได้พบปะกับบุคคลภายนอกครอบครัวของเด็กนักเรียนชาย เด็กนักเรียนหญิงที่มากขึ้น จนทำให้พัฒนาการทางภาษาพูดสูงขึ้น พอ ๆ กัน จึงทำให้พัฒนาการ ทางภาษาของเด็กนักเรียนหญิง และเด็กนักเรียนชายไม่แตกต่างกันเมนยัค (Menyuk. 1978 : 18 - 19) ได้ให้เหตุผลที่ การที่เพศมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษานั้น เป็นเพราะสังคมหรือ สิ่งแวดล้อม เป็นตัวกำหนดโอกาส และประสบการณ์ให้กับ เพศ ตามวัฒนธรรม และความเชื่อ ของสังคมนั้น ๆ เป็นตัวกำหนด ซึ่งแท้จริงแล้วในเด็กชายและเด็กหญิง มีพัฒนาการทางภาษา ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาของ เฮเลน (Helen. 1981 : 194) ที่ได้ค้นพบว่า เด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กชายในช่วงแรก ๆ ของชีวิตในด้านคำศัพท์ และ การออกเสียงเท่านั้น แต่ในเรื่องของไวยากรณ์แล้ว จะไม่มีความแตกต่างกันจนกว่าจะเข้าวัยรุ่น ส่วนการศึกษาพัฒนาการทางภาษาในประเทศไทยนั้น วัฒนา ยันตระรุยะ (2509 : 49 - 97) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาพบว่า เด็กหญิงและเด็กชาย รู้จักถ้อยคำมีจำนวนไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะพบว่า เป้าหมายของการเรียน การสอนหลักสูตรภาษาไทยฉบับปรับปรุง 2533 ระบุเป้าหมายสำคัญที่จะให้เกิดกับนักเรียนคือ ความรู้ในเรื่องหลักเกณฑ์ของภาษา ทักษะการใช้ภาษาสื่อความด้านการฟัง การพูด การอ่าน

และการเขียน เน้นทักษะกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งการเรียนการสอนมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาตามควรแก่วัย และให้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความคิด ซึ่งจะเห็นได้ว่าเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็กนักเรียนไทยม้ง ต่างก็ได้รับการสอนในหลักสูตร การเรียนการสอนอันเดียวกันโดยเฉพาะระบบการเรียนการสอนของกลุ่มเด็กนักเรียนทั้งสาม ต่างได้รับการสอนแบบ มบก (การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา) เหมือนกันทั้งสิ้น จึงทำให้พัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคของเด็กชายและเด็กหญิง ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

สำหรับผู้ปกครอง ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้อง

1. จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคต่างกัน เนื่องจากเด็กนักเรียนไทยเหนือ ที่พูดภาษาถิ่นเหนือ และภาษาไทยกลาง เด็กไทยม้งที่พูดภาษาม้ง และภาษาไทยกลาง นั้นต่างก็มีภาษาพูดที่บ้านต่างจากโรงเรียน ดังนั้น ครู อาจารย์ ควรจะได้มีการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนให้เด็กได้มีการพูดภาษาไทยกลางได้มากขึ้น และการพูดให้เด็กเลียนแบบกระตุ้นให้พูดด้วยความเต็มใจ ละเว้นการพูดภาษาถิ่นในโรงเรียน ครูควรพูดภาษาไทยกลาง ภาษาเดียว และให้เด็กพูดไทยกลางกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เท่ากับเป็นการฝึกฝนเด็กให้ใช้คำในภาษาไทยกลาง ได้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ พ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็กที่ไม่ได้พูดภาษาไทยกลาง ควรมีการพูดคุยกับลูกบ้าง เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกฝนทางภาษา รวมทั้งการจัดสื่อประกอบการสอน เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ เทป - วิดีโอ ซึ่งสื่อต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วส่งเสริมต่อพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กให้มีประสิทธิภาพ ทั้งยังเป็นประสบการณ์แปลกใหม่ที่เด็กยังไม่ได้เรียนรู้มาก่อนควรเปิดโอกาสให้เด็กชาย เด็กหญิงมีโอกาสในการฝึกฝนเท่าเทียมกัน โดยมี พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ให้การอบรมดูแลเอาใจใส่ อย่างสม่ำเสมอ

2. การศึกษานี้ พบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่มีระดับอายุมากขึ้น มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคสูงขึ้น ดังนั้น บิดา มารดา ครู อาจารย์ นักวิชาการ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กนักเรียนประถมศึกษา ควรส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กได้ใช้ภาษาที่ถูกต้อง มุ่งเน้นให้เด็กตระหนักในความสำคัญของภาษา นำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ มุ่งให้เด็กนักเรียนมีพัฒนาการในภาษาตามควรแก่วัย โดยจัดการศึกษาให้สอดคล้องต่อการดำรงชีวิตจริง สนองความต้องการของนักเรียน ส่งเสริมความสามารถของนักเรียนถึงขีดสูงสุดตามศักยภาพที่มีอยู่ โดยเฉพาะการเตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียน ด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียน สามารถนำทักษะ และประสบการณ์ ทางภาษาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ มองเห็นคุณค่า และมีความซาบซึ้งในภาษา รักการอ่าน มีความคิดสร้างสรรค์ แสวงหาความรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

3. จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า เด็กนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคในภาษาไทยกลาง ไม่แตกต่างกัน จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาเท่าเทียมกัน แต่ยังมีเด็กที่อยู่ตามชนบทห่างไกลที่ยังขาดสื่อที่ใช้ในการฝึกฝนพัฒนาการทางภาษาพูดอยู่มาก ขาดแคลนเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จะใช้ประกอบในการเรียนการสอน ครูจึงควรจัดหาวัสดุอุปกรณ์ และมีการจัดกิจกรรมที่让孩子เหล่านี้ได้มีการเลียนแบบ ได้ฝึกฝน เช่นเดียวกับเด็กที่อยู่ในแหล่งความเจริญที่มีสื่อพร้อมทุกด้าน เพื่อจะได้เปิดโอกาสให้เด็กได้รับการฝึกฝนทางภาษาเท่าเทียมกัน อันจะนำเด็กไปสู่ การพัฒนาการทางภาษาพูดที่ถูกต้องต่อไป

4. การศึกษาครั้งนี้ พบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาย และหญิง มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประโยคไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ปกครอง ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ให้การสนับสนุน ส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาพูดให้สูงขึ้น ไม่ควรมุ่งหวังในเพศใด เพศหนึ่ง ว่าจะมีความสามารถทางภาษาพูด หรือเด่นกว่ากัน ควรคิดหาวิธีการใหม่ ๆ ที่จะนำเด็กทั้งชายและหญิงให้มีทักษะในการใช้ภาษาสื่อความได้

สำหรับงานวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาในกลุ่มเด็กที่พูดภาษาถิ่น และพูดภาษาไทยกลางที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน ในระดับอายุ 7 - 9 ปี จึงควรที่จะได้มีการศึกษาในเด็กชั้นประถมศึกษาในถิ่นอื่น และศึกษาในเด็กที่มีระดับอายุสูงขึ้น โดยการจัดทำเป็นแผนงานที่กว้างขวางออกไป ใช้ตัวอย่างเด็ก ในภาคต่าง ๆ ที่มีภาษาพูดต่างออกไป เช่น เด็กที่พูดภาษาชาวเขาเผ่าต่าง ๆ เด็กที่พูดภาษาอาหรับ และเด็กที่พูดภาษายาวี เป็นต้น

2. น่าจะมีการศึกษาว่าสื่อในด้านใดบ้างที่มีผลต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็ก และสนใจให้เด็กชอบที่จะเรียนรู้ อันจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาพูดได้ดียิ่งขึ้น เช่น การศึกษาการเรียนรู้ทางภาษาโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เปรียบเทียบกับการเรียนรู้ภาษาโดยใช้ วัสดุทัศน โทรทัศน์ หรือสื่ออื่น ๆ

3. น่าจะมีการศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในสภาพแวดล้อม ทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ค่านิยม ความเชื่อที่แตกต่างกัน เพื่อศึกษาให้รู้ว่าโอกาสของเด็กในการพัฒนาภาษาพูดนั้นมีผลต่อเพศใดเพศหนึ่งหรือไม่

บรรณานุกรม

- จันทิกา ลิ้มปิเจริญ. ความสามารถในการรับรู้คำ และเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อุดสาเนา.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพธาราม. "การพูดกับเด็ก," ศึกษาศาสตร์สาร. 7(1) : 58 - 67 ; ม.ค - มี.ค 2521.
- ชลธิชา กลัตอยู่ และคนอื่น ๆ. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, 2917.
- ชุติมา ทับเอี่ยม. ข้อสังเกตเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยของคนจีน. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการศึกษาวิจัยภายในประเทศ โครงการศูนย์ภาษาเอเชียอาคเนย์ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล, 2521.
- เชาว์ประภา ทิพย์สุนทรพงศ์. ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อุดสาเนา.
- ชมพูนุท คุณเลิศกิจ. พัฒนาการและพฤติกรรมเด็กสำหรับทันตแพทย์. ภาควิชาทันตกรรมสำหรับเด็ก คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2530.
- ดวงเดือน พันธุมนาวัน. ปัจจัยทางจิตสังคมกับความสันถักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.
- คารณ อุตัยรัตนกิจ. ความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อุดสาเนา.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. พูดได้พูดเป็น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ก้อยหล้า, 2526.
- ธวัช บุณโฑทก. ภาษาถิ่น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2526.
- ธีรยุทธ์ เสนีย์วงศ์ ๗ อยุธยา. การฝึกอบรมครูช่วยสอนเด็กชาวเขาวิชาวัง และพูดภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517. อุดสาเนา.
- นงลักษณ์ สีนสืบแสง. หลักการและขอบข่ายของบรมศึกษา, ในเอกสารการสอนชุดวิชา พฤติกรรมการสอนบรมวัยศึกษาหน่วยที่ 1 หน้า 6. กรุงเทพฯ : สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2524.

- นวลตา สุวรรณโชติ. การสร้างแบบฝึกแบบโปรแกรมเพื่อพัฒนาความพร้อมด้านภาษาสำหรับเด็กเริ่มเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.
- นิตยา คชภักดี. จิตเวชสำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพฯ : คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี, 2530.
- นรินทร์ รอดเอี่ยม. การศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดของนักเรียนประถมศึกษาด้วยแบบทดสอบรูปภาพ. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- บรรจบ พันธเมธา. ลักษณะการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2532.
- บรรลือ พงกษะวัน. การศึกษาคำสามัญพื้นฐานเพื่อวัดลำดับขั้นเรียนภาษาแก่เด็กเริ่มเรียน. (The Study of the Hecracly for geginner)
- บุญนาค นิตยสุทธิ์. งานวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบการรู้จักคำภาษาไทยของเด็กที่เคยและไม่เคยผ่านการเตรียมความพร้อมตามแผนการที่จัดประสบการณ์ชั้นอนุบาล 3 ของโรงเรียนอนุบาลสุรินทร์. สุรินทร์ : โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์, 2530.
- บุญไทย เจริญผล. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสติปัญญา กับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- บุษบา ชิงพุด. การศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 ในจังหวัดสุรินทร์. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- บุษบา ทองบั่น. "พัฒนาการทางภาษาพูดของเด็ก," แม่และเด็ก. 14(233) : กรกฎาคม 2534.
- ประคอง กรรณสูตร. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : เจริญผล, 2526.

ประสาธน์ เคาระห์, กรม. การสงเคราะห์ชาวเขาในประเทศไทย. นนทบุรี :

สถานสงเคราะห์ห้วยปากเกร็ด, 2514.

ประสงค์ ปิ่นจินดา และคนอื่น ๆ. วิชาพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ : พิมพ์, 2516.

ประสงค์ ราชณสุข. การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนประถมศึกษา
สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. เอกสารวิจัยฉบับที่ 1.

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519.

ประสงค์ ราชณสุข และคนอื่น ๆ. การศึกษาและวิธีการแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็ก
ชาวเขา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

ปรียา หิรัญประดิษฐ์. ปัญหาการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.

ผดุง อารยะวิญญู. วิธีสอนพูด. เอกสารการสอนประกอบวิชาศึกษาพิเศษ 531 ภาควิชาการ
ศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2524.

พระยาอุปถัมภ์ศิลปสาร (นัม กาญจนวิชะ เปรียญ). หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 8.

กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2531.

พะเยา เจริญฉาย. การศึกษาภาษาศาสตร์ภาคสนาม. มหาวิทยาลัยศิลปกร พระราชวัง
สนามจันทร์ นครปฐม, 2527.

พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศน์. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2520.

พรทิพา ทองสว่าง. พัฒนาการทางภาษาของเด็กในระดับคำ. เอกสารวิชาการ
คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.

พัฒนพร สุทธิยานุช. การรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กก่อนวัยเรียนที่พูดเขมร
เป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.

พิศมัย ถีตะแก้ว. วาทกรรมสำหรับครู. เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 234 หน่วยการนิเทศ
กรมฝึกหัดครู, 2524.

เพ็ญศิริ เทพวิทักษ์กิจ. การวิเคราะห์การพูดไม่ชัดของเด็กในโรงเรียนเขตอำเภอพรหมบุรี
จังหวัดสิงห์บุรี. ปรินทูปนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

เฟื่องพูน เครือตราชู. คำบรรยายวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : หน่วยการศึกษานิเทศ.
กรมฝึกหัดครู, 2518.

มยุรี กุลแพทย์. ความสามารถเข้าใจภาษาไทย และพัฒนาการทางความคิดด้านการใช้
เหตุผลในเด็กประถมศึกษา. ปรินทูปนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

ยุพิน จันทรเรือง. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลทางภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อ
ทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทยของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขต
การศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
อัดสำเนา.

รจนา ทรรทรานนท์. "ความผิดปกติทางการพูดและวิธีแก้ไข," ใกล้เคียง. 15(3) :
46 - 59 ; สิงหาคม 2534.

รัชนี ศรีไพรวรรณ. "การเขียนหนังสือสำหรับเด็ก," ประถมศึกษา. 9 : เมษายน 2508.
..... พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. ราชบัณฑิตยสถาน, 2523.

โรจน์ ราชประโคน. การวิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและเขียนภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ ศ.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

เรขา ทองสวัสดิ์. "การศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะกรณีของภาษาไทยกับภาษากะเหรี่ยงและ
ภาษาแม้ว," ภาษาชาวเขา. 2523.

เรืองเดช บันเขื่อนขัตย์. ภาษาถิ่นตระกูลไทย. กรุงเทพฯ : เรือนแก้ว, 2531.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร,
2528.

วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์. ความแตกต่างระหว่างภาษาอื่น. "ใน Tai Linguistics
in Honor of Fang Kuei Li, PP. 22-254. Edited by
Thomes W. Gething Jimmy G. Harris Pranee Kullavanijaya.
Bangkok : Chulalongkorn University Press, 1976.

วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์. ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2526.

_____. วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย. วิชาเลือกในหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาวิทยาลัยครูยะลา ศูนย์พัฒนาการศึกษา ; 2506 หน่วยการศึกษานิเทศ
กรมฝึกหัดครู

วัฒนา ยันตระรุยะ. ถ้อยคำที่ได้รู้จักและความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่จบ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล 2 แห่งของจังหวัดพระนครศรี

บรรณานุกรม

กฤษณ์ รัชมยาภิวัตน์กุล. ภาษากับการสอน. กรุงเทพฯ : ครูสภา, ม.ป.ป.

กองวิจัย, กอง กรมวิชาการ. รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็ควัยเริ่มเรียน.
กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2509.

_____. บัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา
พ.ศ. 2529 - 2531 เล่มที่ 5. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ป.

กาญจนา คูวัฒนศิริ. ภาษาถิ่น. กรุงเทพฯ : หน่วยการศึกษานิเทศ กรมฝึกหัดครู, 2528.

กาญจนา นาคสกุล. ระบบเสียงในภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2524.

กาญจนา ไพศาลภานุมาศ. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิด และถ้อยคำ และ
ชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4 - 7 ปี ในโรงเรียนชุมชนแออัด และโรงเรียนชุมชน
ไม่แออัด ; การศึกษาเฉพาะกรณี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

- สุมิตรา อังวัตนกุล และภานี ศรีทธิ. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ. รายงานการวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- สุรียา รัตนกุล. "ปัญหาการเขียนภาษาไทยของเด็กเริ่มพูดภาษามุละว่าถิ่น," เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการ โครงการศูนย์ภาษาเอเชียอาคเนย์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2519.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. "การแทรกซ้อนของภาษาไทยเหนือในการเรียนภาษาไทย," ภาษาศาสตร์. 4(39 - 55) : มกราคม - มิถุนายน 2529.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ. การศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทย กลาง. รายงานการวิจัยของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.
- สุวิไล เปรมศิริรัตน์. "ภาษาและวัฒนธรรม," วารสารเพื่อการศึกษาและเผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรม. 5(1) : ฉบับพิเศษ.
- สำเร็จ วรณสถิต. การสอนฟังและพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516. อัดสำเนา.
- เสาวนิต อนวัชศิริวงศ์ และกัณนัทร อนวัชศิริวงศ์. พฤติกรรมการเรียนการสอนระหว่าง เด็กและผู้ใหญ่. แนวคิดกรณีศึกษา คุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- อภิญา กังสนารักษ์. การศึกษาพัฒนาการทางภาษาคำนจนวนถ้อยคำและการใช้ประโยค ในการสื่อสารของเด็กวัยก่อนประถมศึกษาที่เรียนอยู่ในสถานศึกษาสงเคราะห์ของ กรมประชาสงเคราะห์และในครอบครัวปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. พัฒนาการของวากยสัมพันธ์ และมโนสัมพันธ์ในการเรียงคำโย่งคู่. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. บทกวีนิพนธ์เชิงวิชาการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่ : ภาควิชา ภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2528.

- As - Safi, A.B. "A Note of the Teaching English Iray,"
English Language Teaching Journal. 26 : 167 - 168; 1972.
- Bar - Adon, Aaron and Werner F. Leopold. Child Language.
New Jersey : Persey, Prentice - Hall, Inc., 1971.
- Bee Be, L.M. The Dialect Gode - Swwitching of Bilingual Children.
(Un Publish Paper), 1978.
- Bruton, J.G. "English assa a fureign Language," English Language Teaching Journal, 19 : 270 - 273 ; 1965.
- Bush, C.L. and M.H. Huebner. Statgies for reading in the dementary School. 2nd ed. New York : Macmillian, n.d.
- Christ, F.M. Foreign Acent. Englewood Cliffs, N.J. Prentice - Hall, Inc., 1964.
- Dale, Phillip S. Language Development : Structure and Function.
2nd ed. London : Holt Rine Hart and Winston, 1976.
- Dale, Philip S. Language Learning early. Encychopedia of Educagion
3 ; 1976.
- _____. Language Learning early. Encychopedia of Educagion
5 ; 1978.
- Eisenson, J. and M. Ogilive. Speech Correction in the School.
2nd ed. New York : The Macmilliam company, 1963.
- Fatman, Ann Kohmoos. "Woral Production Errow in the Morphology and Sytax of Children Learning English as 2 second Language,"
Dissertation Abstracts International. 37 : 6316-A ; April, 1977.
- Fitzaerald, Strommen and Mc. Kinney. Development Psychology : the infant and Young Child. Illinois, tne Dorsee Press, 1982.
- Flavell, J.H. The Devlopmental Psychology of Jean Piaget.
New York : D. Ban Nostrand Company, 1963.
- Gardner, D. Bruce. Development in Early childhood the Pre - School Years. New York : Harper & Row, 1964.
- Good, Cater Victor. Dictionary of Education. 3rd ed. New York :
Prepared Under the Aospices of Phi Delta Kappa. Ed. (by)
C.V.Good (and) W.R.Market, Mc Graw - Hill, 1973.
- Guildford, A.P. Fundamental Statistic in Psychology and Education.
New York, Mc Graw - Hill, Inc., 1965.

- Harris, A.J. (1968) Development of Vocabulary. Inc ; A.J. Harris (Ed.)
Reading on reading instruction. New York : David McKay.
236 - 238.
- Helen, Bee. The Developing child. 3rd ed. New York : Harper and
McGraw - Hill Book Company, 1978.
- _____. The Developing child. 3rd ed. New York : Harper and
Row Publishers, Inc., 1981.
- Hurlock, Elizabeth B. Child Development. 4th ed. New York :
McGraw - Hill, 1964.
- Hurlock, Elizabeth B. Child Development. 5th ed. New York :
McGraw - Hill Book Co., 1972.
- _____. Child Development. 5th ed. New York : McGraw -
Hill Book Co., 1978.
- John, Dewey, "Interest and Effect in Education (New York : Houghton
Mifflin, 1913) citing David P. Olson and A.S. Fau, Emotionally
Loaded Words And the Acquisition of A Sight Vocabulary,"
Journal of Education Psychology. 57 ; June, 1966.
- Kennedy. Child Psychology. L Englewood Cliffs, N.J. : Prentice -
Hall, 1971.
- Lado, R. Language Teaching. New York : McGraw - Hill Inc., 1974.
- Lee Dorris M. and Joseph B. Robin. Children and Language.
Belmont and Swarth Publishing Company, 1980.
- Levin, P. "Phonetic Problems involved in Teaching Thai to Speaking
of Lanu and Akha," in J.G. Harris and R.E. Noos (eds)
Thai Phonnetice and Phonlogy Bangkok. Lentral Institute of
English Language. 1972.
- Levis, Gerald R. Child Psychology. Monterey, Calif, Brook / Cole.
1983.
- Matluck, Betty Jane Mace. "The Order of Acquisition of certain Oral
English Structures by Native Speaking Children of Spanish,
Lantones, tagalog, and Ilokano Learning English as a Second
Language between the Ages of Five and Ten," Dissertation
Abstract International. 38 : 2621 - A ; November 1977.
- Menyuk, Paula. "Sentences Children Use," Massachusetts.
the M.I.T. Press, 1978.
- _____. The Acquisition of Compuoca. N.Y : Harper and Row, 1964.

- Nebel, Dale Allen. "Error in Oral English Usage of Pupils in Grade 5 in Colorado," Dissertation Abstracts International. 24 : 1451 - A ; October, 1963.
- Nordern Kerstin. "Learning Processes and Personality Development in Deaf children," American Annals of the Deaf. 126 : 404 - 409; 1981.
- Ntumngia, Fush Zaecheua. "Error Analysis : An Applied Linguistic Study of the Inter Language of Francophone Cameroonian Secondary Students," Dissertation Abstracts International. 39 : 2107 - A ; October, 1978.
- Polizer, Robert L. and Arnulfo G. Ramirez. An Error Analysis of the Spoken English of Mexican - American Pupils in a Bilingual School. n.d.
- School and a Monolingual School" Language Learning. 23 : 35 ; June, 1973.
- Schramm W. "The Nature of Communication Between Humans : in Schramm, W. The Process and Effects of Mass Communication. Urbana : University of Illinois Press, 1954.
- Shannon C.E. and Weaver. The Mathematical Theory of Communication. Urbana : University of Illinois Press, 1962.
- Som, Norman Harold, "Written Language Development of Intermediate Grade School," Dissertation Abstracts International. 4624 - A; February, 1963.
- Strong, William J. "Speech Aids for the Profoundly/Severely Hearing Impaired," The Volta Review. 536 - 511 ; December, 1975.
- Taylor, Barry Phillip. "Overgeneralization and Transfer as Learning Strategies in Second Language Acquisition," Dissertation Abstracts International. 35 : 4490 - A ; January, 1975.
- Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York : Appleton Century - Grafts. 1952.
- Van Riper. C. Speech Correction : Principle and Methods. 16th ed. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1978.
- Vygotsky. L.S. Thought and Language. New York : M.I.T Press, 1962.
- Wood, Barbara S. Children and Communication : Verbal and Nonverbal Language Development. New Jersey, Prentice - Hall Inc., 1976.
- Woff, M.R. "A Study of Spelling Error with Implications Concerning Pertinent Teaching Method," The Elementary School Journal. 52 : 458 - 66 ; 1952.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์

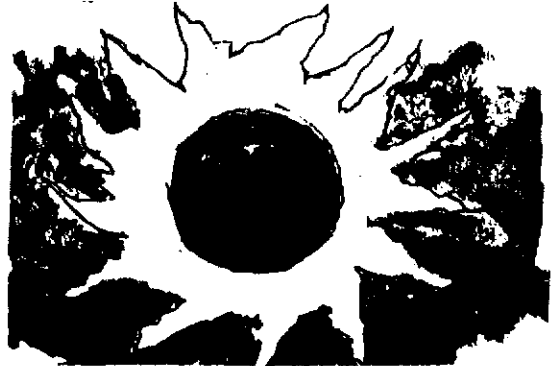
แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ฉบับจริงเป็นภาพสี จำนวน 82 ภาพ ขนาด 9 X 13 ซม.

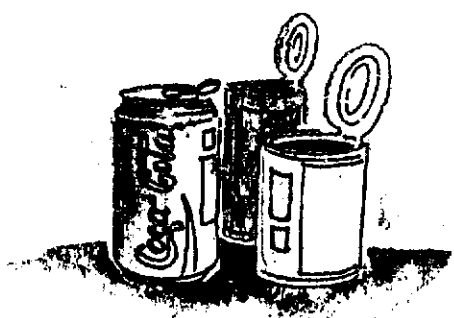
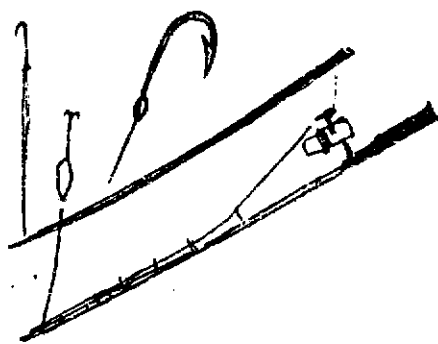
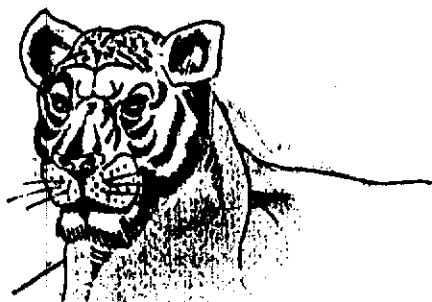
คำชี้แจง

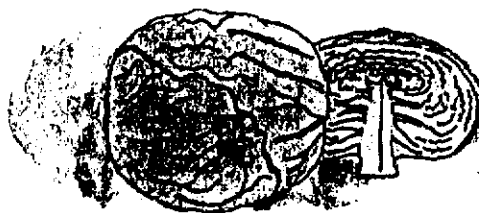
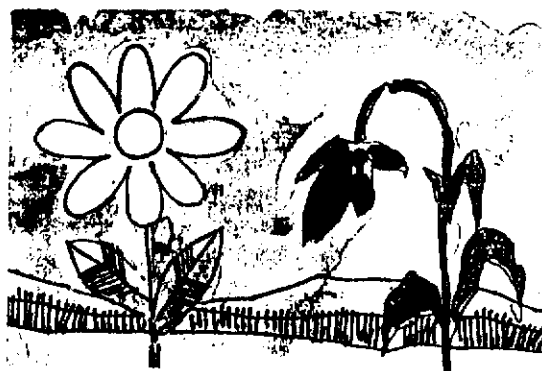
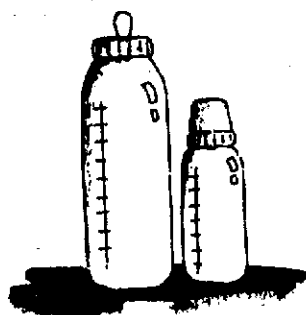
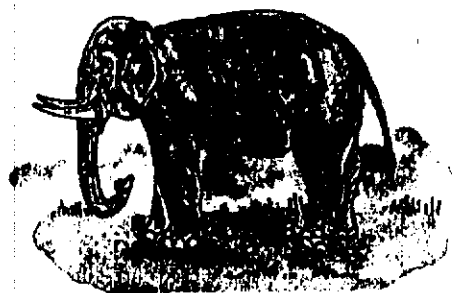
ในแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ดำเนินการสอบเป็นรายบุคคล

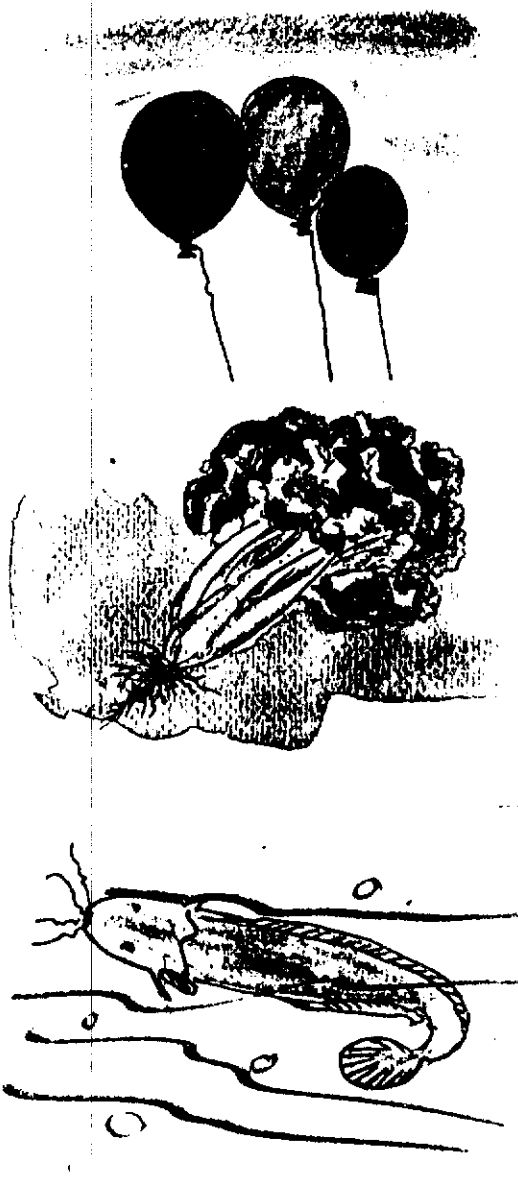
1. อธิบายวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยครูผู้บอกภาษาทั้ง 2 คน พังอย่างละเอียด ตั้งแต่การลำดับภาพ การเปลี่ยนภาพการใช้คำถามถามเด็กให้ตอบ การกำหนดเวลาให้นักเรียนตอบ การอัดเทปและการให้คะแนน
2. แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ ก่อนทำการทดสอบเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยต้องอธิบายวิธีการตอบแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดฟังพร้อม ๆ กันโดยละเอียด คืออธิบายให้เด็กฟังว่าครูจะถามว่า ภาพแต่ละภาพเป็นภาพอะไรบ้าง เด็กต้องเรียกชื่อภาพ ที่ผู้วิจัยและผู้บอกภาษามา พร้อมเสนอภาพตัวอย่างแสดงให้ดูจนกว่าเด็กจะเข้าใจ โดยภาพอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับแบบทดสอบหลังจากนั้นจึงทำการทดสอบ
3. ในการดำเนินการทดสอบ แต่ละภาพใช้เวลาในการตอบ 3 วินาที ต่อภาพหนึ่งภาพ โดยใช้คำถามนำ เช่น "ภาพนี้เป็นภาพอะไร"
4. บันทึกเสียงของนักเรียนขณะที่ตอบก่อนจกภาพ แล้วจึงทำการถอดเทป และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ภายหลังจากการทดสอบเสร็จสิ้นลงแล้ว

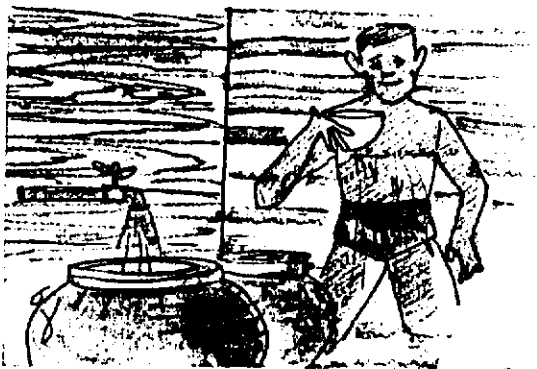
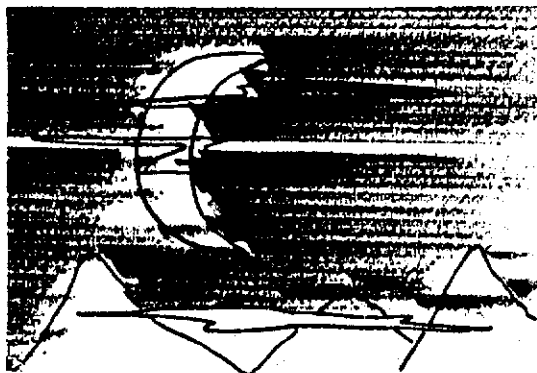
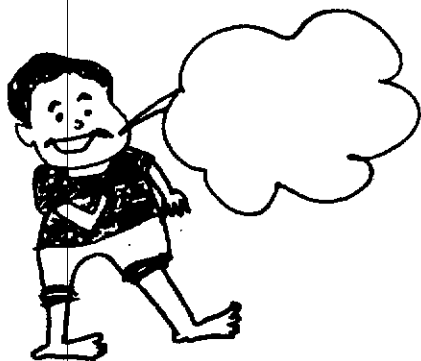
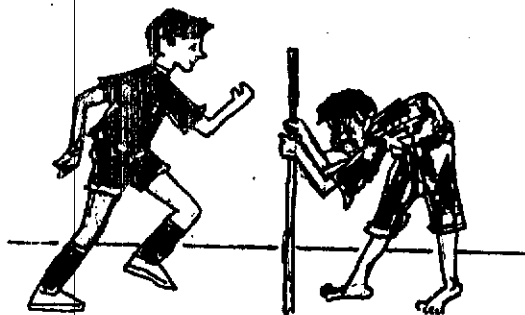
ภาพพัฒนาการทางภาษาพูดด้วยคำศัพท์

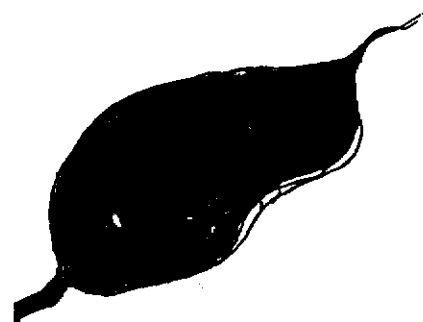
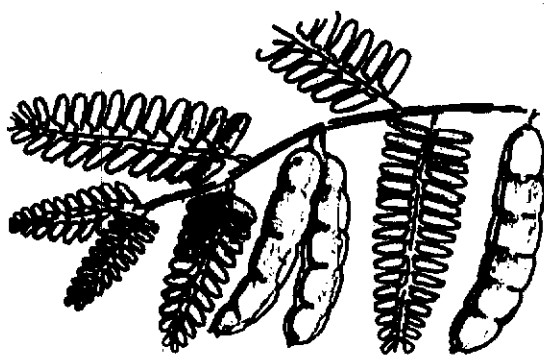
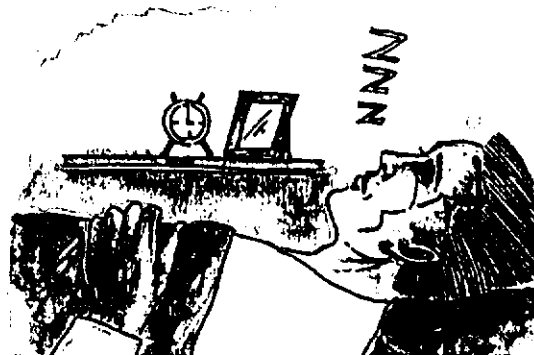

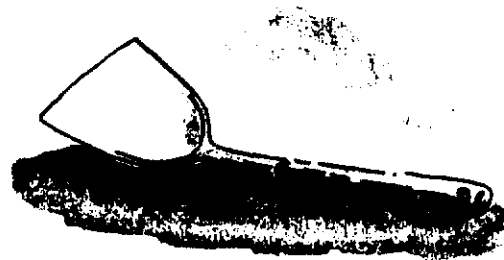
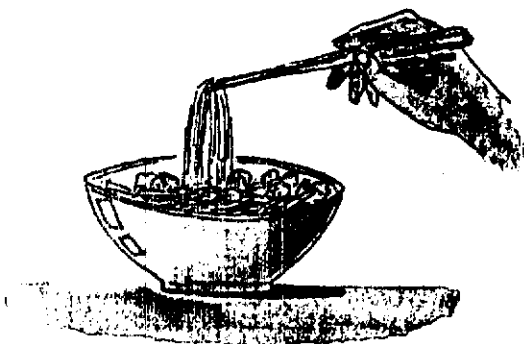
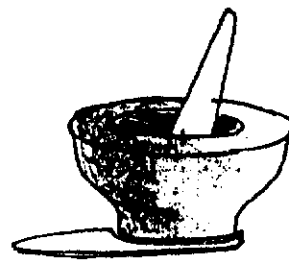
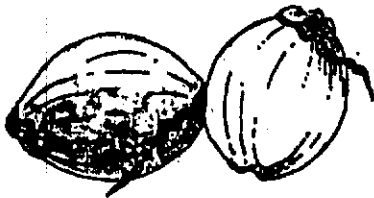

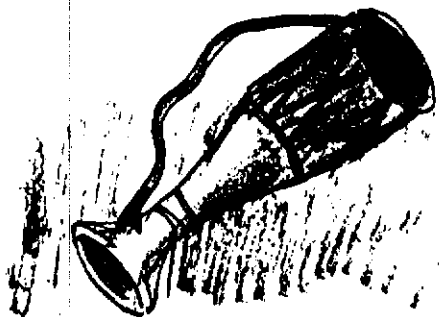

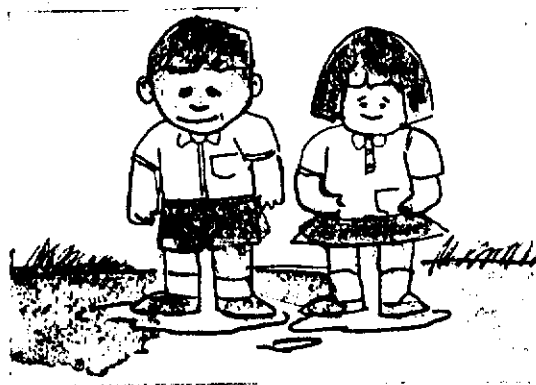
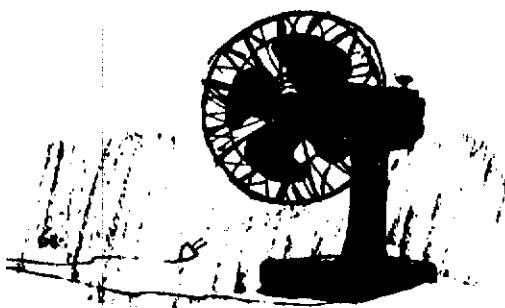

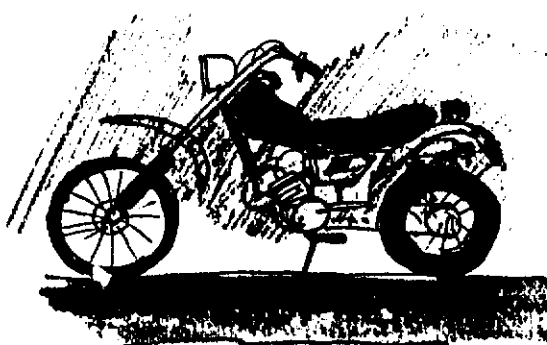
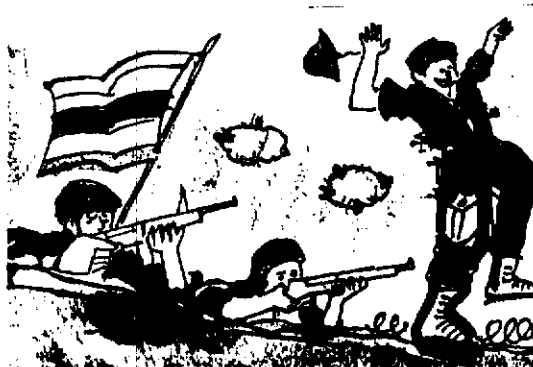
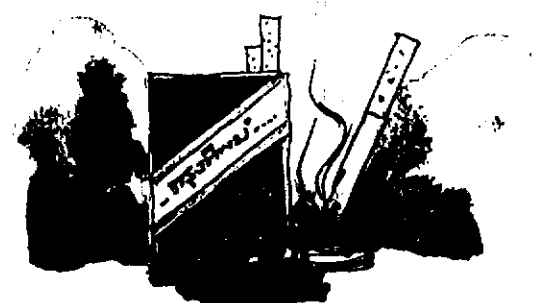
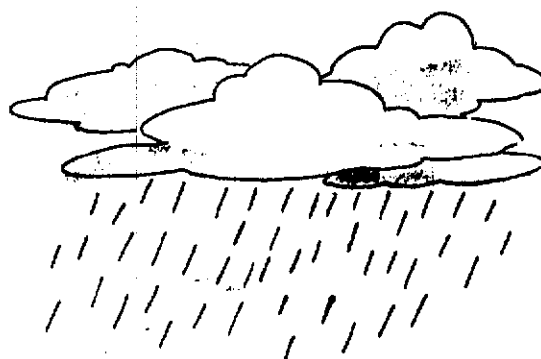
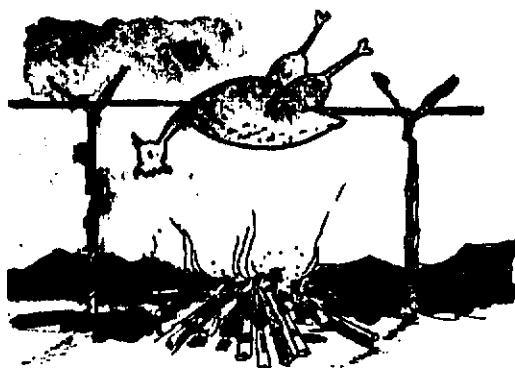
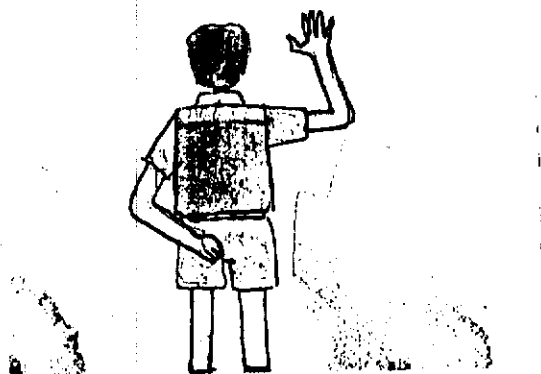
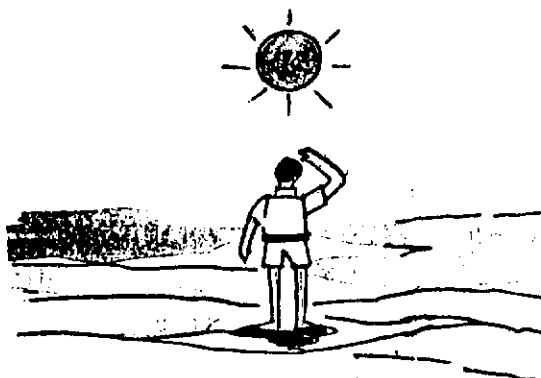

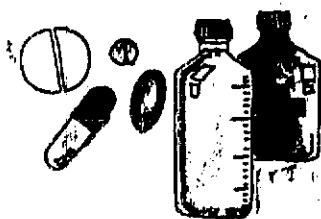
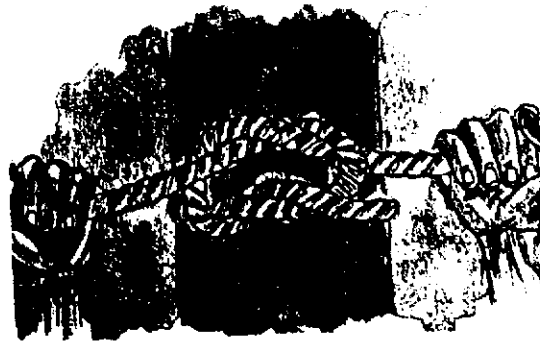
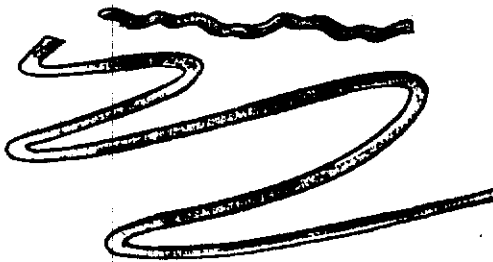
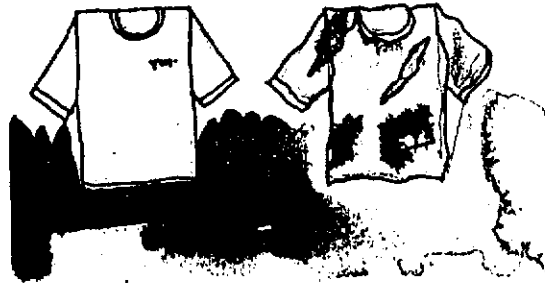
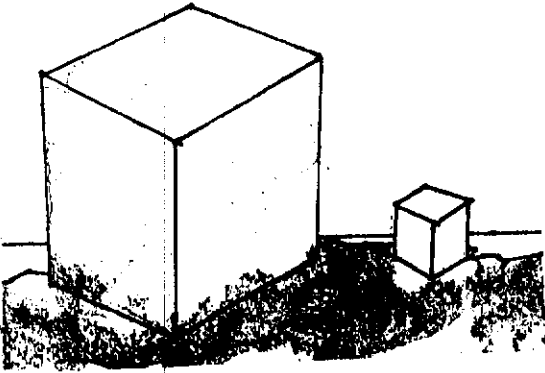

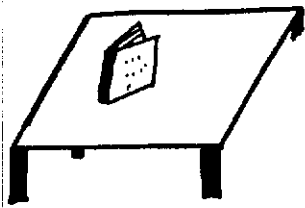

... ซุก ..
 อากิถัย .. อากุณีสบถ
 ... เสาร์ ... ลินทาร์ ...
 ... พร ... อังคาร ...

ตัวอย่างคำพูดในภาษาไทยถิ่นเหนือ

คำชี้แจง ตัวอย่างคำพูดในภาษาไทยถิ่นเหนือ ในแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้าน
คำศัพท์เปรียบเทียบกับภาษาพูดในภาษาไทยกลาง

ภาพ	ภาษาไทยถิ่นเหนือ	ภาพ	ภาษาไทยถิ่นเหนือ
นิ้ว	นิ้ว	เข็มขัด	สายฮ้าง
ลิง	ลิง	น้ำตก	น้ำตก
หมี่	หมี่	แขก	แขก
หูก	หูก	จืดยา	จืดยา
จุมูก	ฮู้ดั่ง	บิณฑบาต	กุ่มเข้า
คอ	คอ, คอหอย		ใส่ยา
ดวงอาทิตย์	ตะวัน, พระอาทิตย์		ตักบาต
ปาก	ปาก	คนแก่	คนเฒ่า
รังนก	ฮางนก	จิ้น	เป็น
เสื่อ	เสื่อ, เสื่อ	ไอศกรีม	ไอติม
มะม่วง	มะม่วง	ดอกไม้	ดอกไม้
ข้าวสาร	ข้าวสาร	ดวงจันทร์	พะจิ้น
เบ็ด	เบ็ด	ตก	ตัก
กระต่าย	กระต่าย	สดชื่น	จิ้น
ข้าง	ข้าง	เจ้าชาย	องค์ชาย
กระป๋อง	กระป๋อง	ชาวประมง	จาวประมง
เกเร	ฮ้าย	ลูกเสือ	ลูกเสือ

ภาพ	ภาษาไทยถิ่นเหนือ	ภาพ	ภาษาไทยถิ่นเหนือ
เหม็น	เหม็น	นายพราน	พราน
ไหว	ไ่ว	มะขาม	มะขำม, บะขำม
ขาคมน	ขาคมน	นอน	นอน
เหี่ยว	เหี่ยว	ราก	ฮากไม้
กระหล่ำปลี	กะหล่ำ	ใบไม้	ใบไม้
	ผักกาดหัว	คู่	คู่
ลูกโป่ง	ลูกโป่ง	มะพร้าว	บะป้าว
ผักกาด	ผักกาด	ชาวนา	จาวนา
ปลาชุก	ป่าดึก	ก้วยเตี่ยว	ก้วยเตี่ยว
ก้าง	ก้าง		
แม่น้ำ	แม่น้ำ, น้ำแม่		
ครก	คก		
ทัพพี	ป้าก		
กลอง	ก้อง		
พ้อคำ	บ้อก้า		
พัลลภ	พัลลภ		
สี่เหลืง	สี่เหลืง		
วันอังคาร	อังกาน		
สี่เทา	สี่เทา		
เด็กชาย, เด็กหญิง	บู้ชาย, แม่ยิง		
อ้วน	ตุ้ย, ใหญ่		
	หลวง, อ้วน		

ภาพ	ภาษาไทยถิ่นเหนือ	ภาพ	ภาษาไทยถิ่นเหนือ
ชาวเขา	แม้ว		
ขวา	ขวา		
ฤดูฝน	หน้าฝน		
ข้าศึก	ข้าศึก		
เที่ยง	เที่ยง		
ไถ่อย่าง	ไถ่บั้ง		
บุหรี	บุหรี		
รถจักรยานยนต์	รถเคื่อง		
ใหญ่	ใหญ่		
ยาว	ยาว		
ธูป	เทียนแช่, ธูป		
ยา	ยา		
เก่า	เก่า		
มัด	มัด		
ดำ	ดำ		
เคื่อด	เคื่อด		
บน	บน		
นี้	อันนี้		
หนอ	หมอ		

ตัวอย่างคำพูดในภาษาม้ง

คำชี้แจง ตัวอย่างคำพูดในภาษาม้ง ในแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์
เปรียบเทียบกับภาษาพูดในภาษาไทยกลาง

ภาพ	ภาษาม้ง	ภาพ	ภาษาม้ง
นิ้ว	จี้เต้	เข็มขัด	จ้างเต๋อ
ลิง	ละ	น้ำตก	เจ๋อปา เก๋อปั๋ง
หมี่	กร้าย	แขก	ต๋างชาติ แบก อินเคีย
หู	ขอเจ้	ฉีดยา	ตัวชั่ว
จุมูก	ขอจื้อ	บิณฑบาตร	ถอหมอ
คอ	จี้กร้าง	คนแก่	คิ้วเพ่งเหล้า
ดวงอาทิตย์	นุ		เหล้า ๗
ปาก	ขอเจ้า	จัน	กู่
รังนก	เหย่ไท่่ง	ไอศกรีม	โอ, หวานเย
เสือ	จู้	ดอกไม้	บ้างคง
มะม่วง	จื้อหม่ง	ดวงจันทร์	ลี
ข้าวสาร	เบรอะ, หมอ, จี้ะ	ตก	ปึง
เบ็ด	อะหมงเจ้, อู่	สดชื่น	ยง
กระต่าย	ลั้ง	เจ้าชาย	ก่อเหย๋อ
ช้าง	ชือ	ชาวประมง	ตั้งเพ่งมั้งเจ้
กระบอง	ป่อง	ลูกเสือ	ลูกเสือ
เกเร	ช่อป้อ	นายพราน	ตั้งเพ่ง, ตัวล้า

ภาพ	ภาษาม้ง	ภาพ	ภาษาม้ง
เหม็น	จื้อ	มะขาม	จื้อกั่วจื้อ
ไหว	ไว	กว้าง	มั่วลื้อ
แปรงฟัน	แปฟัน	นอน	บือ
ขาดแม	ลู่หมี่ ปืหย่งน่อ	ราก ใบไม้	จ่างคง บลั้งคง
กะหล่ำปลี	ออบอ, ปอฉ่าย	คู่	อื้อคู้
ลูกโป่ง	ไท่หู่จี้จาง	มะพร้าว	มะป้อ, มะพร้าว
ผักกาด	เย้าจี้วะ, หางหงส์	ชาวนา	ตั่วเห่ง อังล่า
ปลาตุก	เจ้	ก้วยเตี้ยว	ก้วยเตี้ยว
ก้าง	บือซาง	ไท่หู่	ลู่, มีมี
แม่งจี้	เกร้	ยาว	เต้
ครก	ต่างทอเจ้าะ	ตูบ	เซียง
ทัพพี	กล่า	ยา	ซั่ว, คีคง
กลอง	จั่ว	เก่า	กิ
พ้อคำ	บั่วซ่อง	มัด	ฉี
พัดลม	กี้จั่ว พัดลม	ตำ	ซ้า
สี่เหลืง	ลี้กร้าง	เคือด	เปา ๗
สี่เทา	สอ	บน	เซา
เด็กชาย, เด็กหญิง	ปี้คู้, ปี้ฉ่าย	นี้	นั่ว
อ้วน	จ่อ, ผ่าง	หมอ	หมอ

ภาพ	ภาษาม้ง	ภาพ	ภาษาม้ง
ชาวเขา	ม้ง, ตี๋เห่ง		
ชาว	เป่ จ้ง		
ฤดูฝน	ลื้อ (หนั๋นชาย)		
	ตู่หน่าว		
	หน่าวไหล่		
ข้าศึก	โจ		
เที่ยง	ค้างซู		
ไถ่อย่าง	จี้ก้า		
บุหรื	มุ่ลื		
รถจักรยานยนต์	รถเครื่อง		

ตาราง 22 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก	ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
ลิง	1.90	เข็มขัด	2.54
เสือ	1.78	น้ำตาล	2.28
มือ	1.78	แขก	1.76
นิ้ว	1.78	จีคยา	4.25
หมี่	3.38	บิณฑบาต	2.08
นุ	1.78	คนแก่	2.41
จุมก	2.12	จัน	1.84
คางอาทิตย์	2.18	ไอศกรีม	2.41
คอ	1.76	ดอกไม้	2.78
ปาก	1.90	ดวงจันทร์	3.79
รังนก	2.46	ตก	2.53
มะม่วง	1.78	สดชื่น	3.75
ข้าว	2.23	เจ้าชาย	3.62
เบ็ด	2.08	ชาวประมง	4.25
กระต่าย	2.12	ลูกเสือ	3.31
ช้าง	1.76	นายพราน	4.46
กระป๋อง	2.78	มะขาม	3.10
เกเร	1.78	กว้าง	2.41
เหม็น	2.20	นอน	2.08

ตาราง 22 (ต่อ)

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก	ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
ไหหัว	2.08	ราก	1.78
แปรงฟัน	1.90	ใบไม้	1.78
ขวดนม	4.25	คู่	4.25
เหยี่ยว	4.25	เที่ยง	2.23
กระหล่ำปลี	1.76	มะพร้าว	3.12
ลูกโป่ง	2.23	ชานา	1.78
ผักกาด	3.85	ก้ามเตี้ย	2.23
ปลาตุ๊ก	2.23	ก้าง	2.23
แม่เฒ่า	2.12	บุหรี	2.45
ครก	2.45	รถจักรยานยนต์	1.78
ทัพพี	1.76	นี้	1.78
กลอง	1.90	ใหญ่	2.45
พ้อคำ	2.78	ยาว	2.45
หัตถ์	3.10	ธูป	1.78
สีเหลือง	2.45	ยา	1.90
วันอังคาร	2.75	เก่า	1.78
สีเทา	3.25	มัด	3.12
เด็กชาย, เด็กหญิง	2.41	ต่ำ	1.89
อ้วน	1.90	เคียด	2.56
ขวา	1.78	บน	2.45

ตาราง 22 (ต่อ)

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก	ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
ชาวเขา	2.23		
หมอ	4.24		
ฤดูฝน	2.75		
ข้าศึก	2.41		
ไก่อ่าง	1.78		

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค

แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค ฉบับจริงเป็นภาพสี จำนวน

7 ภาพ ขนาด

คำชี้แจง

ในการทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคดำเนินการทดสอบเป็นรายบุคคล

1. อธิบายวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ให้ครูผู้บอกภาษาทั้ง 2 คน ฟังอย่างละเอียด ตั้งแต่การลำดับภาพ การเปลี่ยนภาพ การใช้คำถามถามให้เด็กตอบการกำหนดเวลาให้เด็กตอบ การอัดเทปและการใช้คำถามถามให้เด็กตอบการกำหนดเวลาให้เด็กตอบ การอัดเทปและการให้คะแนน

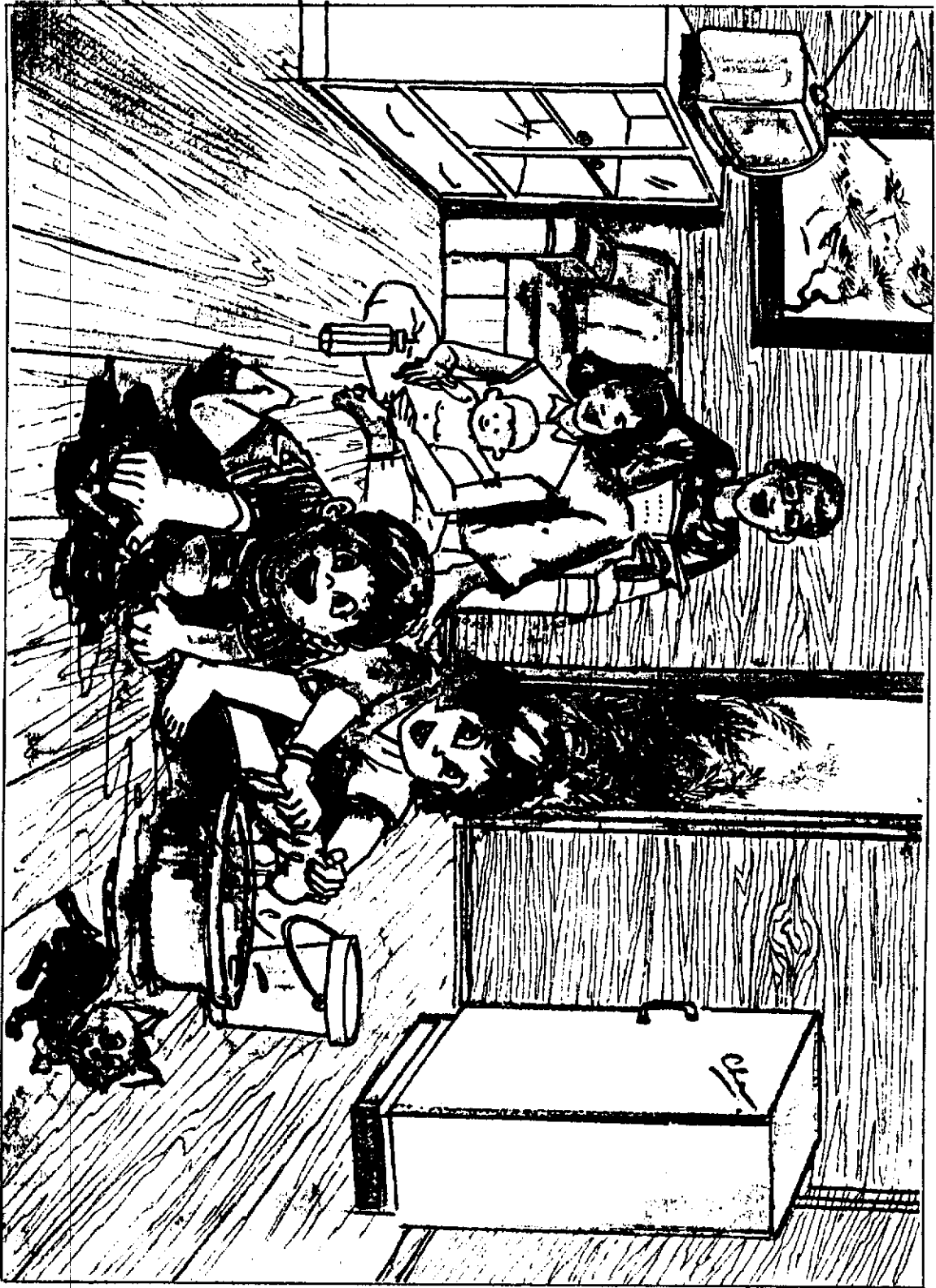
2. แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านการใช้ชนิดของประโยค ก่อนทำการทดสอบเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยต้องอธิบายวิธีการตอบแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดฟังพร้อม ๆ กัน โดยละเอียด คืออธิบายให้เด็กฟังว่า ภาพแต่ละภาพเป็นภาพอะไรบ้าง เด็กต้องอธิบายเรื่องราวในภาพที่ผู้วิจัย และผู้บอกภาษานำเสนอให้ดู พร้อมเสนอภาพตัวอย่างแสดงให้ดูจนกว่าเด็กจะเข้าใจ โดยให้ภาพอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบหลังจากนั้นจึงทำการทดสอบ

3. ในการดำเนินการทดสอบ แต่ละภาพใช้เวลาในการอธิบายภาพ 1 นาที ต่อภาพหนึ่งภาพ โดยใช้คำถาม เช่น "ในภาพนี้ให้หนูบรรยายภาพที่เห็นว่าใครทำอะไร ทำอย่างไร ทำที่ไหน ทำกับใครโดยให้หนูพูดบรรยายเล่าเรื่องจากภาพให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ โดยหนูมีเวลาพูด 1 นาที"

4. บันทึกเสียงของนักเรียนขณะที่ตอบก่อนจบหมดภาพแล้วจึงทำการถอดเทปและตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ภายหลังจากทดสอบเสร็จสิ้นลงแล้ว

ภาพพัฒนาการทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยค

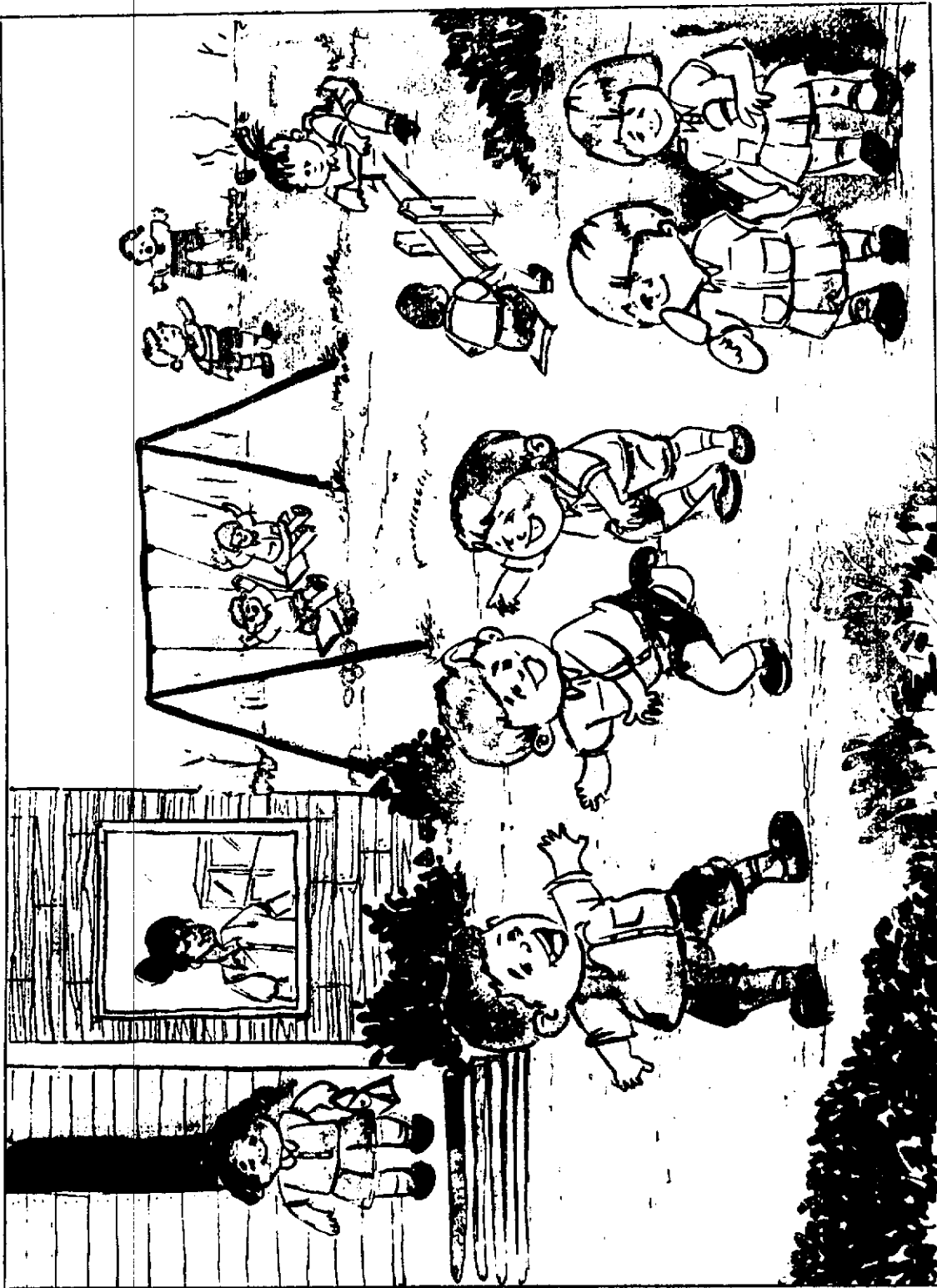

ตาราง 23 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านประโยค

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
สนามเด็กเล่น	18.23
ครอบครัวยัน	21.74
พ่อตกปลา	28.24
เด็กเล่นไอ้ไข่ไอ้โง่	16.29
สวนสาธารณะ	16.88
โรงเรียนของเรา	23.62
การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	30.18

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นามชนันพร	ชื่อสกุล โอภาสพันธ์
เกิดวันที่ 24 มิถุนายน	พุทธศักราช 2500
สถานที่เกิด	ตำบลในเวียง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 4/4 ถนนศรีสว่างค์ 1 ตำบลฟ้าฮ่าม อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูใหญ่โรงเรียนบ้านหนองสะละ ตำบลแม่แฝก อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2516	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิริมงคลานุสรณ์
พ.ศ. 2517	ป.กศ. จากวิทยาลัยครูเชียงใหม่
พ.ศ. 2519	ป.กศ.สูง (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทเกษตรศาสตร์) จากวิทยาลัยครูเชียงใหม่
พ.ศ. 2527	ศษ.บ. (วิชาเอกประถมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช
พ.ศ. 2527	ศ.บ. (วิชาเอกเกษตรศาสตร์ วิชาโทเทคโนโลยี ทางการศึกษา) จากวิทยาลัยครูเชียงราย
พ.ศ. 2536	กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กไทยกลาง
เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยฝั่งที่มีอายุในช่วง 7 - 9 ปี

บทคัดย่อ
ของ
ชนันพร โอภาสพันธ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ
กันยายน 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษา ในภาษาไทยกลาง ภาษาไทยเหนือ และภาษาม้ง ตัวแปรอิสระที่ทำการ
ศึกษาได้แก่ ภาษาถิ่น ระดับอายุ เพศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีอายุระหว่าง
7 - 9 ปี จากโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โรงเรียนพุทธนิสสภ และโรงเรียนเจ้าแม่หลวงอุปถัมภ์ 2
โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน รวมทั้งหมด 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็น
แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดด้าน
ชนิดของประโยค สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ One - Way Analysis of Variance,
t-test และ F - test

การวิจัยปรากฏผลดังต่อไปนี้คือ

เด็กนักเรียนที่มีอายุมากกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของประ
โยคสูงกว่าเด็กนักเรียนที่มีอายุน้อยกว่า แต่เด็กนักเรียนม้งที่มีอายุ 7 และ 8 ปี มีพัฒนาการทาง
ภาษาพูดด้านคำศัพท์ในภาษาม้ง ไม่แตกต่างกัน และเด็กนักเรียนไทยกลางมีพัฒนาการทางภาษาพูด
ด้านชนิดของประโยค ในภาษาไทยกลางไม่แตกต่างกัน

สำหรับความสามารถด้านภาษาไทยกลางนั้นพบว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือมีพัฒนาการ
ทางภาษาพูด ด้านคำศัพท์สูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลาง และเด็กนักเรียนไทยม้ง ส่วนพัฒนาการ
ทางภาษาพูดด้านชนิดของประโยคของเด็กนักเรียนไทยกลาง เด็กนักเรียนไทยเหนือ และเด็ก
นักเรียนไทยม้งนั้นไม่พบความแตกต่าง และพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์ และด้านชนิดของ
ประโยค ในกลุ่มเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ

A COMPARATIVE STUDY OF LANGUAGE DEVELOPMENT OF THE CENTRAL THAI
THE NORTHERN THAI AND THE THAI HMONG CHILDREN

AN ABSTRACT

BY

CHANANPORN OPASSPAN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Developmental Psychology
at Srinakharinwirot University

September 1993

The purpose of this study was to compare speech development of the elementary school children in Central Thai dialect, Northern Thai dialect and Hmong dialect. The independent variables for the study were dialect, age level and sex. A sample of one hundred and eighty pupils, 7 to 9 years old, was drawn from Piboonupatam School, Putnisopon School, and Chaomaeluangupatam School by the technique of multi-stage stratified sampling.

The instrument for collecting data was a pictorial test consisting of vocabulary size subtest and speech development subtest (sentence pattern). One - Way Analysis of Variance, t-test and F-test were employed for analyzing the data. The findings were as follows :

The children of higher age level exceeded those of lower age level in vocabulary size and sentence pattern development. There was no age difference in vocabulary size development in Hmong dialect, and no age difference in sentence pattern development in Central Thai dialect was found for Central Thai children.

It was also found that Northern Thai children had more speech development in Central Thai dialect vocabulary size than did Central Thai and Hmong children. The analysis revealed neither significant difference in sentence pattern development nor sex difference in vocabulary size and sentence pattern development for Central Thai, Northern Thai and Hmong children.